

זְכוּר תַּסְדֵּר

סדר לימוד ותיקון לעוון משכ"ז

תוכן העניינים:

הקדמה.....	ב
החטא במקורות תורה בכתב.....	יד
החטא במקורות תורה שבעל-פה.....	טו
הלכה למעשה.....	כא
חומרת החטא.....	כד
שאלות סביב החטא ובעיות שמתעוררות.....	כה
דברי הפוסקים ולשונותם בחטא זה.....	כו
מעט דברים ע"ד הפרד"ס.....	כח
יחוד לאלפים.....	לא
סדר התיקון.....	לב

התנצלות המחבר בשפה רפה מדבר!

ידוע הדבר ומפורסם הענין שהראוי היה להסתיר דברים כבושים, אך בהיותינו כבושים תחת ידי אדונים זרים בעוונותינו הרבים, הוצרכנו לצאת מגדרנו וגדרם של חכמים ולהאריך במקום שאמרו לקצר, ואף גם זאת בקציר אמיץ, נָלַז בשביל יהודי אחד והיה זה שכרנו, ועכ"ז עדיין הדברים המובאים הם בקצרה מאוד מאחר וכל העניין של הוצאת הדברים בכתב ובדפוס היה עניין של כמה שעות דרבנין בין טרדות הזמן ב"ה ולפיכך ידונונו לזכות באיזהו מקומן שהיה ראוי להאריך או אם ח"ו נמצאה טעות את"מ.

הקדמה

אחי ורעי!

ישנם דברים שהדעת מכריחתן, אחד מאותם דברים הוא נישואין של גבר ואשה. גם לולא התורה הקדושה, אילן היינו צריכים להתבונן בעולם וללמוד מבעלי החיים את ההנהגה הראויה בכל עניין, כמו שהגמרא במסכת 'עירובין' אומרת שאילו לא ניתנה תורה, היינו למדים מבעלי החיים הנהגות קדושות ומוסר, כגון: לא תגזול – מהנמלה! שהיא לא נוגעת בדבר שחברתה נגעה, היא מריחה את הגרגיר שניצב לפניה ורק אם אין בו 'רושם' של נמלה אחרת – היא לוקחת² אותו. וכן צניעות היינו למדים מהחתול, שחופרת גומא ואז מתפנה! וכן הלאה.

ומעולם לא מצאנו שיהיו שני בעלי חיים מאותו המין שחיים יחד... אין כלב וכלב ולא סוס וסוס, אלא בכל סוגי בעלי החיים יש זכר נקבה! ומי שחלילה מתנהג אחרת הוא מראה שאין לו קיום בעולם הזה! שהרי כל יופיו של העולם הזה הוא ההמשכיות של העולם, שכך רצה הקב"ה שהעולם יתישב, וזה אחד מן הציוויים של הקב"ה לישראל³ אשה: "לא תהו בראה – לשבת יצרה" ואם כל בני האדם יחיו כל מין עם מינו חלילה, זכר עם זכר ונקבה עם נקבה – לא יהיה קיום לעולם מפני שלא יבוא דור ההמשך...

וגם אם נחפש אצל אומות העולם בדורות שעברו מאז בריאת העולם, נראה כי הם גדרו את עצמם מדבר זה, שהרי אחד משבע מצוות בני נח היה 'גילוי עריות' ובתוככי המצוה הזו הם גדרו את עצמם מכמה דברים המנויים 'ברמב"ם, ואחד מהם הוא 'משכב זכור'!

זאת ועוד, הגאון רבי משה פיינשטיין זצוק"ל,⁵ מכריח שאדם שנתגלה ככזה לאחר חתונתו, יכולה אשתו – אם פרשה ממנו מיד, והוא שטוף בעבירה הזו ואין זו 'מעידה' חד פעמית, להיפרד ממנו אפילו ללא גט! שהרי זה מקח טעות... אלא שאם אפשר בנקל להביאו לבית דין שיתן גט – עדיף!

ובכתובים מצאנו שסתם 'תועבה' המוזכרת בפסוק נסמכת כמעט תמיד לעוון חמור זה, כמו למשל בספר⁶ מלאכי. וכשבאנו למצוא בכתובים את

¹ דף ק.

² אולי על זה כיון שלמה המלך ע"ה: "לך אל הנמלה עצל ראה דרכיה וחכם אשר אין לה קצין שוטר ומושל" שבפשוטו מלמדנו להיות זריזים, אך יסבול פירוש נוסף שמי שחושב לגנוב מאחרים מאחר והוא עצל ולא רוצה לעמול ומחפש 'כסף קל' אומר לו שלמה המלך שילמד מהנמלה שהיא עובדת כל הזמן ורוצה להספיק לאסוף, אך ללא גזל – למרות שאין לה קצין שוטר מושל שיתן לה מוסר לא לגנוב, ודו"ק כי נחמד!

³ ישעיה מה, יח. ועי' בטושר"ע אבה"ע סימן א.

⁴ פ"ט מהלכות מלכים ה"ה, וז"ל ק: "שש עריות אסורות על בני נח. האם. ואשת האב. ואשת איש. ואחותו מאמו. וזכור. ובהמה. שגאמר 'על כן יעזב איש את אביו' זו אשת אביו. ואת אמו' כמשמעה. 'ודבק באשתו' ולא באשת חברו. באשתו ולא בזכור. 'והיו לבשר אחד' להוציא בהמה חיה ועוף שאין הוא והם בשר אחד. ונאמר 'אחתי בת אבי היא אף לא בת אמי ותהי לי לאשה'. עכ"ל.

⁵ עי' בשו"ת 'אגרות משה' חאבה"ע סימן קיג. ויובאו מדב"ק להלן א"ה בל"נ.

⁶ "בגדה יהודה ותועבה נעשתה בישראל ובירושלם כי חלל יהודה קדש יהוה אשר אהב ובעל בת אל נכר". ודרשו בגמרא בסנהדרין פב ע"א: "אתא א"ל הכי אקריין אדכריה רב לגמריה בגדה יהודה זו עבודת כוכבים וכן הוא אומר [כן] בגדתם בי בית ישראל נאום ה' ותועבה נעשתה בישראל

המקום המושחת ביותר בזמנו של אברהם אבינו איש החסד, נמצא את 'סדום ועמורה'! מה היו מעשיהם? על מה הם זכו לסלידה כל כך חמורה מכל בני דורם? מדוע נקשר עליהם אות קלון לדורות עולם, שכל מי שיעשה מעשה חמור מאוד בניאוף 'זכה' לתואר המפוקפק של 'מעשה סדום'...? התשובה נמצאת במדרש בראשית, שהיו הסדומיים עורכים 'כתובה' על חיבור בין שני גברים, כדין נישואין של גבר ואשה להבדיל...

אין הבדל בין גבר לאשה בחומרת הדבר מבחינה ערכית ומוסרית, ההבדל שמצאנו בהלכה בין שני האיסורים של גבר עם גבר שנמנה בין איסורי עריות מן התורה, וחייב כרת אם עבר במזיד או סקילה אם היו עדים והתראה, לבין האיסור של אשה עם אשה שהגמרא⁷ ביבמות אומרת שבוודאי יש בזה פריצות אך להלכה לא נאסרה האשה אפילו לכהן. ועם כל זה הגמרא במסכת⁸ שבת מספרת על אבא של שמואל שלא הניח לבנותיו לישון זו עם זו, מפני שלא ירגילן להרגיש גוף זר ויבואו לכשלון חמור.

ברם, אצל גברים מצאנו חומרה יתירה, שכך שנינו במסכת⁹ קידושין שלא הניח רבי יהודה לשני רווקים לישון יחד אפילו שהיו חיים בעניות עצומה ולא היה במה להתכסות, עם כל זה מכיוון שישנו חשש ואפילו רחוק, לא הניחם לישון יחד במיטה אחת. וגם מה שחכמים סברו לחלוק על רבי יהודה שלא נחשדו ישראל על משכב זכור, כל זה מדובר שלא היה החטא הזה נפוץ, והיה סלידה לכל בר דעת ממנו...

הבעיה היא שאורך הגלות וההימצאות בין הגויים, גרמו שמעשים חמורים ודוחי-נפש הפכו להיות נוף לצערנו, ונתקיים בחלקנו הקטן דברי¹⁰ הכתוב: "ויתערבו בגויים וילמדו מעשיהם" ועוד¹¹ נתקיים: "וירעו אותנו המצרים" שעשו אותנו רעים וחטאים, מפני שאומות העולם חיים בצורה¹² מופקרת,

ובירושלים זה משכב זכור וכן הוא אומר ואת זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה היא כי חלל יהודה קדש ה' זו זונה וכן הוא אומר לא (יהיה קדש) ובעל בת אל נכר זה הבא על הכותית". עכ"ל.
7 דף עו ע"א וז"ל: "אמר רבא לית הלכתא לא כברא ולא כאבא ברא הא דאמרן אבא דא"ר הונא נשים המסוללות זו בזו פסולות לכהונה ואפילו לרבי אלעזר דאמר פנוי הבא על הפנויה שלא לשם אישות עשאה זונה ה"מ איש, אבל אשה פריצותא בעלמא". עכ"ל.
כלומר היה צד שאשה כזו תהיה אסורה לכהונה כדין מי שנבעלה לפסול לה ועשאה זונה ה"י. ועי' ברש"י שכתב: "פסולות לכהונה. משום זנות". עכ"ל. ואף שלא נפסקה כך ההלכה, מכל מקום מצאנו הווא אמינא לומר כך לרוב חומרת הדברים גם בנשים על אף שלא נכתב להדיא בתורה שבכתב. ועי' ב'תוספות' ד"ה: המסוללות מ"ש בזה.

8 דף סה סו"ע"א, וז"ל: "...לא שביק להו גניאן גבי הדדי, לימא מסייע ליה לרב הונא דאמר ר"ה נשים המסוללות זו בזו פסולות לכהונה לא סבר כי היכי דלא לילפן גופא נוכראה". עכ"ל. ופרש"י: "המסוללות. מתחככות משום תאות תשמיש". עכ"ל.

9 דף פב ע"א: "ר' יהודה אומר: לא ירעה רווק בהמה, ולא יישנו שני רווקין בטלית אחת וחכמים מתירים". עכ"ל המשנה, ובגמרא: "תניא אמרו לו לרבי יהודה לא נחשדו ישראל על משכב זכור ולא על הבהמה". עכ"ל. ופרש"י: "ולא יישנו שני רווקים בטלית אחת. שלא יבואו לידי משכב זכור". עכ"ל.

10 תהלים קו, לה.

11 דברים כו, ו.

12 עי' במסכת עבודה זרה דף טו ע"ב שאנחנו מזהרים מלשלוח את בנינו ללמוד אצל מלמד גוי מפני שחשודים על משכב זכור! וכך לשון הגמרא: "ואין מוסרין להם תינוק ללמדו ספר וללמדו אומנות". עכ"ל. ופרש"י: "ואין מוסרין להם תינוק. דמשכי ליה למינות ועוד משום משכב זכור והן מזהרין עליו דכתיב: ודבק באשתו ולא בזכור". עכ"ל.

והם מנציחים את התאוות ואת הנלוזות, וממילא כשהם רוצים לחיות במעשה חמור כל כך גבר עם גבר והפוך ה' ישמור, אזי הם עושים כל מיני 'המצאות' איך להביא ילדים לעולם מבלי לחיות בדרך הרגילה שהקב"ה קבע בעולם, ואפילו שהדברים הללו היו פעם דברים גרועים כל כך עד שמי שהיה חושב על זה בכלל היה מתבייש בזה ומיד דוחק את המחשבות הללו, ומשנה את דרכיו, בימינו לצערנו לא רק שלא מרחיקים את המחשבות של מי שחושב כך או חוטא בזה, אלא מעלים על נס את אותם אנשים שעושים מעשים שהדעת היפה דוחה אותם ונגעלת מהם...

זו הסיבה לקלקול המוסרי שיש ברחובות, והדור הבא כבר מתמודד עם ילדים שאע"פ שעדיין לא נבטה בהם הדעת האמיתית האנושית עם כל זה הם כבר מדברים על 'חיים עם בני מינם' כשהמושג עצמו נסתר מיניה וביה שהרי 'חיים' זה ההיפך מאדם שנמצא במציאות כל כך עכורה של עבירה שאין בה חיים לעולם! הרי גם בעבירה החמורה ביותר שתהיה, אפשר שתבוא מציאות של 'פרי' – 'הולדה' – חיים, אפילו אם החיים הללו במציאות של קושי, אך מחיבור שכולו 'פירוד' ואין בו מציאות של 'חיים' ושל 'הולדה' אין לו בעצם קיום, ואיך הגיע דור של קלקול נורא ואיום שמדברים ללא בושה על אבא ואבא, או אמא ואמא רח"ל, שבוודאי זה לא אמת שהרי הוולד שלפנינו לא הגיע מהם, אלא משילוב של גורם¹³ חיצוני ללא ספק!

וכיון שאין לנו עניין לדבר בנזקים של הדבר הזה, ולא לתת פתח חלילה לחשוב על הדברים – לא נאריך לספר כמה נזקים נפשיים עוברים הילדים שגדלים ב'בית' כזה... כמה מצוקות בנפש, כמה בעיות בכל התחומים... הרי לעולם לא יהיה דבר שיחליף 'חיבוק של אמא'! לעולם לא יהיה מי שיציב גבולות ברורים שמגיעים מאהבת אמת כמו 'אבא' שכל כולו רחמים גמורים בתוככי נפשו, ובחיצוניותו הוא נראה כתקיף, והכתוב מעיד: "כרחם אב על בנים ריחם יי על יריאיו" כלומר תוקף האהבה של האבא הוא דבר שלא נתפש בשכל, ומקורו של האב הוא 'חסד' בשונה מן האשה שמקורה 'דין' ובשילוב של שניהם בבית, יש חיים בריאים! אך כשיש שנים שהם 'דין' שתי נשים, או שנים שהם 'חסד' – שני גברים חלילה, הרי שהילדים יוצאים מן השורה ומגיעים למקומות קשים מאוד בנפש...

ועם כל האמור, שהדברים אינם קשים להבנה ומושגים לכל בן אנוש במחשבה פשוטה, עם כל זה לצערנו ולבושתנו כמה וכמה באים 'להתייעץ' איך לדבר עם הוריהם על כך שהם מרגישים שהם לא בצד הנכון... ובהחלט מצאנו כמה שהשחיתו את דרכם ונפשם החוטאת במעשה נפשע זה והונצחו לדראון עולם¹⁴ בכתובים, הן חס בנו של נח שהכתוב מעיד

¹³ ועי' בגמרא במסכת סוטה דף מב ע"ב, לגבי גלית שהגיע מערפה שנבעלה למאה אנשים וכלב, ונחלקו רבותינו ראשונים כמלאכים האם שייך שאשה תתעבר משני בני אדם או לא? לדברי רש"י לא שייך שתתעבר אשה משני בני אדם, עיי"ש בד"ה: 'בר מאה'. ואילו 'תוספות' ד"ה: 'מאה' סוברים שכל עוד שהזרע לא נקלט ברחם, שייך שהאשה תתעבר מכמה בני אדם, ולכן שייך שהתעברה ממאה אנשים שבאו עליה בלילה אחד! ועי' בספר 'כרם חמד' שכתב להקשות מדברי הגמרא בסנהדרין נח ע"א שאין האשה מתעברת מבהמה יעו"ש, ועי' במפרשים שהאריכו בשקו"ט בעניין זה.

¹⁴ עי' בספר בראשית פי"ט פ"ה: "וַיִּקְרָאוּ אֶל לוֹט וְיִצְחָק לֵאמֹר לֹא אֵינָהּ הָאִשָּׁה הַזֹּאת בָּאוּ אֵלֶיךָ הַלֵּילָה הוֹצִיָאם אֵלֵינוּ וְנַדְעָה אֹתָם". ותרגם יונתן בן עוזיאל: "אֲפִיקֵנוֹן לְיוֹתָן וְנִשְׁמֵשׁ עִמָּהוֹן". וכן הוא ברש"י: "ונדעה אותם. במשכב זכר, כמו אשר לא ידעו איש". עכ"ל.

שראה את ערות אביו לאחר שיצאו מן התיבה ושתה יין והשתכר, והכתוב דיבר בלשון נקיה, שכך מעיד ¹⁵הכתוב: "וַיֵּרָא חֶסֶד אָבִי כְנָעַן אֶת עֶרְוַת אָבִיו וַיִּגְדַּל לְשָׁנִי אֲחִיו בַּחוּץ". ופרש"י: "וירא את ערות אביו. יש אומרים סרסו ויש אומרים רבעו". עכ"ל. ומקורו בגמרא ¹⁶בסנהדרין, ונכתב לדראון עולם ולקללה שקללו נח לבנו על מעשהו הנפשע.

ומהם שנענשו בחומרה והפכו לחיית השדה, כמו נבוכדנצר שהגמרא במסכת ¹⁷שבת מספרת עליו דברים מזוועים ומזעזעים כל נפש גסה וקל וחומר נפש עדינה, וכיון שרצה לבצע את זממו בצדקיה הצדיק – נענש! ומהם שרק נכתב אודותם המעשה הנלוז ¹⁸ברמז, ובא בקבלה מה עשו ונענשו.

ואין בדברים הטלת דופי באומות העולם סתם כדי לברוח מאחריות חלילה, אלא שבאמת כך היו פני הדברים תמיד, שהגויים היו שטופים במשכב זכור והם שהעבירו את הדברים מאחורי החצר לאקרנים ולחזית החיים, ומשם הדרך קצרה לאיבוד הבושה והשכל, ולהשחתת המידות והדעות אצל טובי בחורינו ונפלאי ¹⁹נשמות אשר ירדו וירדו פלאים באין מבין היאך התדרדרו

ומקורו טהור בדברי ה'בראשית רבה' (ג, ה): "וַיִּקְרָאוּ אֶל לוֹט וַיֹּאמְרוּ לוֹ, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי בֶשֶׁם רַבִּי פְדִיָּה אָמַר כָּל אוֹתוֹ הַלֵּילָה הִיא לֹט מִבְּקֶשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים, וְהָיָה מִקְבָּלִין מִמֶּנּוּ, כִּיּוֹן שֶׁאָמְרוּ לוֹ: הוֹצִיָאם אֵלֵינוּ וְנִדְעָה אֲתָם לְתַשְׁמִישׁ, אָמְרוּ לוֹ: עַד מִי לָךְ פֶּה, קָרִי בִּיה עוֹד מִי לָךְ פֶּה, עַד כָּאֵן הִיא לָךְ רְשׁוֹת לְלַמֵּד סִגְוֹרִיָא עֲלֵיהֶם מִפְּאֵן וְאֵילָף אֵין לָךְ רְשׁוֹת לְלַמֵּד סִגְוֹרִיָא עֲלֵיהֶם". עכ"ל.

¹⁵בראשית ט, כב.

¹⁶דף ע"א וז"ל: "וייקק נח מיינו וידע את אשר עשה לו בנו הקטן רב ושמואל חד אמר סרסו וח"א רבעו מאן דאמר סרסו מתוך שקלקלו ברביעי קללו ברביעי ומאן דאמר רבעו גמר וירא וירא כתיב הכא וירא חס אבי כנען את ערות אביו וכתב התם וירא אותה שכם בן חמור וגו'..." עכ"ל.

¹⁷דף קמט ע"ב וז"ל: "אלא מהכא שבעת קלון מכבוד שתה גם אתה והערל וגו' שבעת קלון מכבוד זה נבוכדנצר שתה גם אתה והערל זה צדקיה חדא דכוליה קרא בנבוכדנצר כתיב ועוד צדקיה צדיקא מאי הוה ליה למיעבד ליה דא"ר יהודה אמר רב בשעה שבקש אותו רשע לעשות לאותו צדיק כך וכו' אלא מהכא גם ענוש לצדיק לא טוב אין לא טוב אלא רע וכתב כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע צדיק אתה ה' ולא יגור במגורך רע מאי משמע דהאי חלשים לישנא דפורה הוא דכתיב איך נפלת משמים הילל בן שחר נגדעת לארץ חולש על גוים וגו' אמר רבה בר רב הונא מלמד שהיה מטיל פור על גדולי מלכות לידע איזה בן יומו של משכב זכור וכתב כל מלכי גוים כולם וגו' אמר רבי יוחנן שנחו ממשכב זכור... ואמר רב יהודה אמר רב בשעה שביקש אותו רשע לעשות לאותו צדיק כך נמשכה ערלתו שלש מאות אמה והיתה מחזרת על כל המסיבה כולה שנאמר שבעת קלון מכבוד שתה גם אתה והערל ערל בגימטריא שלש מאות הוי". עכ"ל. ופרש"י: "שבעת קלון. בנבוכדנצר משתעי שהיה מטיל משכב זכור על המלכים וכשהגיע יומו של צדקיהו נמשכה ערלתו ג' מאות אמה והיינו שבעת קלון: חדא דכוליה קרא בנבוכדנצר כתיב. שפיר מצית לאוקמי כוליה בנבוכדנצר וה"ק שתה גם אתה כאותם שהיית מקלה אותן והערל והתערל והתגנה: בשעה שעשה לו כו'. לקמן היא מדקאמר לאותו צדיק ש"מ אנוס היה". עכ"ל.

¹⁸עי' בגמרא במסכת סוטה דף יג ע"ב: "ויקנהו פוטיפר סריס פרעה אמר רב שקנאו לעצמו - בא גבריאלי ופירעו מעיקרא כתיב פוטיפר ולבסוף פוטיפרע". עכ"ל. ופרש"י: "לעצמו. למשכב זכור מתוך יופיו: פרעו. היינו סירוס יתירא". עכ"ל.

¹⁹עי' בהערה בסוף ההקדמה לגבי עוצמת מעשים אלו בשמים כשהם על דרך הקדושה ללא התערבות סטרא אחרא, וכאן בעולם הזה בזמן שטוב ורע משמשים בערבוביא אין דרך לקיים את החיבורים הללו לעולם. ממילא מי שנפשו מגיעה למקומות כאלו יש לה זכרון עמום של ירדה והשתלשלות ממקומות נשגבים – אך אין להם קיום בהאי עלמא

לשם, כפי שראיתי בעיני ודיברתי עם כמה מהם ומאחורי הדיבורים המבולבלים והקשים, שוכנת נפש זוהרת הכבולה בחשקי הזמן והגלות ובדברים שהגויים מתהדרים בהם, וכמו שכתב ²⁰הרמב"ן שזה היה דרכם מאז ומתמיד ומאלו הזהירנו הקב"ה בפתיחה לפרשת עריות, יעו"ש בלשונו. ובפרט בדורנו, דור החופש והדרור לכל שטות של יצר הרע על ידי שליחיו הנאמנים הלא המה ה'אינטרנט' וה'סרטים' השורטים כל נפש, ובהם רואה האדם ומחדש תאוה שלא היתה ולא נבראה בו מעולם!!! שהרי אם 'סף הגירוי' האנושי הפשוט הוא החיים של האדם עם רעייתו בקדושה ובטהרה, כשהופך החוטא את התאוה למטרה ולא כדבר נלווה שמגיע כדי להוליד חיים בעולם, כפי שהגמרא במסכת ²¹שבט אומר: שאלמלא גזירת מלך, לא היינו מכניסים את עצמנו במציאות החיבור עם אשה כלל, אך כדי להביאנו למצב הזה, הטביע ה' יתברך את התאוה בקרבנו כדי שנתחבר ונביא חיים לעולם! אך מי שהפך את התאוה למטרה, הרי שסף הגירוי יגיע כל כך נמוך מאחר והוא כבר 'לא מתרגש' מדברים 'רגילים' ויורד לסטיה חמורה יותר, ואט אט גם זה לא 'מרגש' אותו עד שמסאב את עצמו בדברים שהשכל מרחיקם כמו טומאת במשכב זכור או ²²בהמה ה"י... וכבר ²³ידוע שבשעה שבטלוהו אנשי כנסת הגדולה את יצר עבודה זרה והסכימו עמהם בשמים, החליטו לבטל גם את יצר עריות – אלא שמן

שפלה, ולכן נאסרו לחלוטין, ובזה ידעו אותם שנכשלו שאור גדול צפון בתוכם ואם יסירו הבגדים הצואים של העבירות – יזכו לאור ישוער!

²⁰ וזה לשונו בחומש ויקרא פ"ח פ"ג: "כמעשה ארץ מצרים. על השעירים הנזכרים וכמעשה ארץ כנען על העריות שהיו הכנענים בהם רעים וחטאים כאשר אמר בסוף כי את כל התועבות האל עשו אנשי הארץ ועל דעת רבותינו בתורת כהנים היו גם המצרים שטופים בזמה בכל העריות ובזכור ובבהמה והוא האמת כי גם קדש היה בארץ בזכור מאז ועד עתה..." עכ"ל, יעו"ש.

²¹ ותורף דברי הגמרא המסבירה שבטבע לא היה שייך להתאוות לאשה כלל, אלא שחובה להביא חיים לעולם אזי הטביע הקב"ה את הדבר בגברים, וז"ל: "אמר רב כהנא: מאי דכתיב: 'כי הוא אמר ויהי' - זו אשה. 'הוא צוה ויעמוד' - אלו בנים. תנא, אשה: חמת מלא צואה, ופיה מלא דם - והכל רצין אחריה". ע"כ. ופרש"י: "זו אשה. אם לא על פי גזרת המלך לא היתה ראויה להתאוות לה שהיא כחמת מלאה מיאוס והכל רצים אחריה". עכ"ל.

²² עי' ב'ספר החינוך' (מצוה רי): "שלא לשכב עם הבהמות, בין שבא האיש על הבהמה או שהביא בהמה עליו הכל בכלל (סנהדרין נד ב), ובכלל הבהמה חיה גם כן, שנאמר (ויקרא יח כג) ובכל בהמה לא תתן שכבתך... משרשי המצוה. שהשם ברוך הוא חפץ שיהיו כל המינים שברא בעולמו עושין פירות למיניהן, וכמו שבא בכתוב בתחלת הבריאה שכתוב בכל מין ומין למינהו. ומהיות חפצו ברוך הוא בזה, לא תמצא הברכה וגדלה במה שהוא בהפך. כמו שידוע לנו בפרדות שבאות מתערבת שני מינים, שאינן פרות ורבות. וכן כל אילן המרכב משני אילנות, לא יצלח לעשות פרי כמוהו וכל שכן במין האדם שהוא מבחר מכל המינים שאין ראוי שיתערב במין הבהמה הפחות והגרוע... ונוהג אסור זה בכל מקום ובכל זמן. ועובר עליה במזיד ויש עדים והתראה נסקל, כמו שאמרנו, ואם אין עדים, בכרת, בשוגג חייב להביא חטאת קבועה בזמן הבית". עכ"ל.

²³ הם דברי הגמרא במסכת יומא דף סט ע"א וז"ל: "...אמר: 'הואיל ועת רצון הוא - נבעי רחמי א'יצרא דעבירה'. בעו רחמי - ואמסר בידיהו. אמר להו: חזו, דאי קטליתו ליה לההוא - כליא עלמא! [פרש"י: כליא עלמא. יכלה העולם שלא תהא פריה ורביה] חבשוהו תלתא יומי ובעו ביעתא בת יומא בכל ארץ ישראל ולא אשתכח [פרש"י: ביעתא בת יומא. ביצה הנולדה בו ביום לפי שפסק החימום מן המעים ואפילו אותן שעברה התרנגולת כבר אינן מתבשלים במעיה] אמרי היכי נעביד? נקטליה כליא עלמא, ניבעי רחמי אפלא? [פרש"י: לפלא. שיהא שולט באדם לזקק לאשתו ולא לאחרת] פלא ברקיעא לא יהי! כחלינהו

השמים עצרו אותם כדי שימתינו מעט ויראו מה יהיה ללא היצר הזה? וחיכו ובדקו בכל ארץ ישראל ולא מצאו ביצה בת יום אחד, וראו שאפילו ביצת תרנגולת לא הגיעה לעולם... מדוע? מפני שאין תאוה! ולכן אמרו אולי נבקש חצי מהשמים שהאדם יתאוה רק לאשתו ולא לאחרת? ולא עשו זאת מפני שבשמים לא מביאים חצי – או הכל – או כלום! ולכן הם רק סימאו את עיניו של היצר הזה, כדי שייחלש ולא יחטיא את העולם בעוצמה שהיתה עד אז, שהאדם היה מתאוה גם לקרובותיו...

עם כל האמור לעיל – הרי זה ליקוט של כמה וכמה מפוקפקים שהיו במהלך הדורות, אך מעולם זה לא היה חלק²⁴ מ'נחלת הכלל' וגם אם היה מאן דהו שנכשל בזה חלילה, הוא היה 'קובר את עצמו' מתוך בושה ולא משוחח על כך עם איש, אך בימינו יש איזו 'פתיחות' מוזרה לדבר על זה, וזה תמוה מאוד שהרי זה כמו להתחיל לפרסם בראש כל חוצות את זה שהאדם חלילה נואף ובוגד באשתו, הרי הוא צריך להיות מופקר מעיקרו... ומדוע להעלות את הדברים על ספר? מפני שידוע כי הכח של התורה הקדושה, והאור העצום היוצא ממנה – יש בכוחו לרפא כל²⁵ שבר, להעלות ארוכה לכל מום, ולסלק כל טומאה מהעולם! ולכן הפליג השי"ת בשבחה של התורה הקדושה שיש בכוחה לרפא כל מום רוחני או²⁶ גשמי! ואילו היינו שואלים את²⁷ הקב"ה: מה לעשות? איך למגר את הרע הזה מבינינו? איך להשיב את הבנים והבנות שכבר נלכדו ברשת היצר הרע

לעיניה [פרש"י: כחלינהו. סימו את עיניו ע"י כחול] ושבקוהו ואהני דלא מיגרי ביה לאיניש בקריבתה". עכ"ל.

²⁴ עד שברחבי העולם מדברים על עשרה אחוז שמוגדרים כאלו, ה' ישמור את עמו ישראל. ועל נתוני השרויים בארץ הקדושה אין לנו עניין לשמוע, שבעז"ה בקרוב ישתנו הנתונים לטובה, בכח הלימוד הקדוש והתעוררות רוח קדושה של ה"י לבניו ובנותיו.

²⁵ עי' בגמרא בעירובין נד ע"א: "חש בראשו יעסוק בתורה שנאמר כי לוית חן הם לראשך חש בגורנו יעסוק בתורה שנאמר וענקים לגרורותיך חש במעיו יעסוק בתורה שנאמר רפאות תהי לשרך חש בעצמותיו יעסוק בתורה שנאמר ושקוי לעצמותיך חש בכל גופו יעסוק בתורה שנאמר ולכל בשרו מרפא אמר רב יהודה בר' חייא בא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם מדת בשר ודם אדם נותן סם לחבירו לזה יפה ולזה קשה [ופרש"י: "יפה. לחולי זה וקשה לחולי זה יפה ללב ורע לעינים"] אבל הקב"ה אינו כן נתן תורה לישראל סם חיים לכל גופו שנאמר ולכל בשרו מרפא". עכ"ל.

²⁶ הטיב לבאר את הדברים כדרכו בקודש אדוננו הרמח"ל בספרו העצום 'דרך השם' וזל"ק בפ"ב אות ו: "והתנאי השני הוא תיקון המעשה. כי הנה מי שירצה להמשיך השפעה ראוי שיהיה הוא הגון ומוכן להמשיכה. אכן, אם הוא מטמא את עצמו באשמות ופשעים, ומרחיק עצמו מבוראו, וזונה מאחריו אחרי כחות הטומאה והרע, ודאי שיאמר בו: "ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חוקי וכו' וכן אמרו ז"ל: "כל המלמד לתלמיד שאינו הגון - כאלו זורק אבן למרקוליס". ע"כ. והנה, איש כזה ודאי שתורתו לא תמשיך מן ההשפעה שזכרנו שום מדרגה כלל! ואעפ"כ, רז גדול גילו לנו החכמים ז"ל שאילו לא היו הרשעים עוזבים את תלמוד התורה - סוף שהיו חוזרים למוטב כי אע"פ שאין בכוחם להמשיך שום המשך מלפניו ית' כמ"ש כבר, דברי התורה בעצמם מקודשים ועומדים מצד עצמם עד שבהתמיד העסק בהם יגיע מהם פעם אחר פעם קצת התעוררות וכמו דמות הארה קטנה שבקטנות אל העוסק בהם שסוף סוף תגבר עליו ותחזירה למוטב. והוא מה שכתבו ז"ל: "הלואי אותי עזבו ותורתי שמרו שהמאור שבה מחזירן למוטב". ואמנם פשוט הוא שאין הדברים אמורים במי שיתעסק בה דרך שחוק והיתול או לגלות בה פנים שלא כהלכה אלא שיתעסק בה לפחות כמי שמתעסק בשאר החכמות". עכ"ל.

²⁷ בדרך מושאלת כמובן, וכאילו עם יכולת לקבל תשובה כעין שאמרו בחומש במדבר (ט, ח) על משה רבינו: "וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִשֶּׁה עֲמָדוֹ וְאֶשְׁמָעָה מֶה-יִצְּנָה יְהוָה לָכֵם". ופרש"י: "...

בפשעים החמורים הללו? מה היתה תשובתו? להניחם שימותו רוחנית? לעוזבם שילכו מדחי אל דחי ביד מלאכי חבלה אכזריים? וכי זו דרכו של מי שהושיט את ידו לעזרה לירבעם בן נבט למרות כל מה שהחטיא את ישראל? או ²⁹לאחאב ש'התמכר לעשות את הרע בעיני יי' כפי שמעיד הכתוב, ועם כל זה כשנכנע מעט – חס עליו השי"ת ולא הביא את הרעה בימיו...? לא כך היתה תלונתו לכאורה על אבינו אברהם בעל החסד העצום, כשהניח לאותו גוי ללכת ממנו ולא רצה לברך...?

ואם כל 'מחבר ספר' או מעלה על הכתב הרהורי דברים שיצאו ב'קונטרס' ואלו לבושי לעולם הבא, כמה היה ראוי לגנוז דברים מעין אלו, ולא לתת 'במה' למה שמשמש לכאורה כבגדים צואים, ומה לו להזכיר את זה וקל וחומר לדבר על זה, ומה יש לעלות את הדברים על הכתב...? וכי אלו הלבושים שנרצה חלילה לעולם הבא? אך ידעתי כי אם תהיה הצלה של יהודי אחד או יהודיה אחת מהמעשה הנורא הזה ושינוי דרך, או 'תשובה' מעומק הלב על המעשה הנורא הזה, ואולי רק כיוון והתבוננות לחדול ולהתחיל בדרך חדשה שתציל את נפשות המיוסרת מלרדת לעומק שחת הגיהנום – היה שווה לטרוח ולכתוב ולהיות 'חרוטים' בעט ברזל כמי שהוציאו לאור את הדברים שסיסם עתיק יומין מפני טומאתם ולכלוכם... ולכן, אם כתובה עבירה זו בתורה במפורש, והתורה היא 'תורת חיים' שמתאימה לכל הדורות – הרי שיש בתורה את התשובות לכל השאלות שיהיה בזמן שעם ישראל בעולם הזה, ולא תהיה בעיה לעולם – שאין תירוצי אמיתי והולם בתורה הקדושה!!!

אי לכך, גם החטא הזה מוזכר, כי ירדה תורה לסוף דעתו של אדם וראתה לאן יכול בעל התאוות הלא-מרוסנות להגיע, ואיזו תהום פעורה לרגליו, ומשם הדרך קצרה לאבד את עצמו לנצח... אך מי זה אשר יודה שדרכו לא טובה? הרי העולם אומרים שהכשלון יתום, ואבות רבים להצלחה...! ולכן הם מאשימים את כל מי שאפשר: החל בבורא עולם רח"ל, ואומרים: 'כך נולדתי'! שאגב גם אם היה זה נכון, שיש לו משיכה טבעית לכאורה לדבר כל כך לא טבעי, נניח שזה נכון וכי אין מי שנולד עם נטיה לגניבה? או לגאווה? וכעס? ועריות? וכי משום זה נתיר לו לעשות ככל העולה על רוחו בעניינים שצריך לתקן? ולא לשם זה באנו לעולם-לתקן? ³¹אתמהה!!!

אמר להם עמדו ואשמעה, כתלמיד המובטח לשמוע מפי רבו, אשרי ילוד אשה שכן מובטח, שכל זמן שהיה רוצה היה מדבר עם השכינה... "עכ"ל יעו"ש.

²⁸ עי' בגמרא במסכת סנהדרין דף קב ע"א: "...כתוב 'אחר הדבר הזה לא שב ירבעם מדרכו הרעה'. מאי 'אחר', אחרי איזה דבר לא שב ירבעם? אמר רבי אבא: אחר שתפשו הקדוש ברוך הוא לירבעם בבגדו, ואמר לו: חזור בך, ואני ואתה ובן ישי נטייל בגן עדן. אמר לו ירבעם לקדוש ברוך הוא: מי ילך בראש, אני או בן ישי? אמר לו הקדוש ברוך הוא: בן ישי ילך בראש! אמר לו ירבעם: אי הכי - לא בעינא [אם כך, אינני רוצה]". ע"כ.

²⁹ עי' בנביא מלכים-א, כא, כה: "רק לא היה כאחאב אשר התמכר לעשות הרע בעיני יי' אשר הסתה אתו איזבל אשתו". עכ"ל.

³⁰ עי' שם, שם, כח-כט: "ויהי דבר יי' אל אליהו התשבי לאמר: הראית כי נכנע אחאב מלפני יען כי נכנע מפני לא (אבי) אביא הרעה בְּיָמֵי בְנוֹ אֲבִיא הָרָעָה עַל בֵּיתוֹ

³¹ האם לא על זה נאמרו דברי ה'ספרא' בפרשת קדושים: אל יאמר האדם אי אפשי בבשר חזיר, אלא אפשי ואפשי אך מה אעשה ובוראי גזר עלי...? כלומר, משיכה לאוכל אינה מתירה את איסורו, משיכה לגניבה אינה מתירה את ממון החבר, משיכה לעריות אינה מתירה את אשת האחר וגם בכגון דא הדין אחד, וזה ברור כשמש ולית דין צריך בושש!

ובר מן דין, הדבר הזה כל כך מנותק מהמציאות האלקית, חוץ ממה שכתבנו לעיל שאין זה ישובו של עולם, וזאת מפני שהקב"ה הביא אותנו לעולם כדי לשמור את תורתו ומצוותיו, ואין מי שיכול להפקיע את עצמו מ'לאו' אחד מהתורה או מדברי חכמים, אלא כל יהודי מחוייב בכל התורה כולה!!! ובאמרם 'כך נוצרתי' / 'נולדתי' וכו' הם מפקיעים את עצמם משמירת הלאו הזה: "ואת זכר לא תשכב משכבי אשה" שהרי הקב"ה כביכול הוליד אותו כך, ואין לו סיכוי לשמור את כל התורה כולה... הדבר הזה רחוק משכל יהודי אמיתי, ואין כאן אלא 'תירוע' לא מוצלח לבעיה שצריכה טיפול ללא ספק, אך התירוע אפילו לא דחוק, הוא לא מתחיל וחבל לשמור אותו לעולם הבא ולנסות לתרץ אותו לפני אלקים...

תירוע נוסף ששמענו הוא ש'אני חולה' ומה אעשה? זה החולי שלי, ואין לי שליטה על זה! גם תירוע זה לא קיים כלל ועיקר! הרי הקב"ה לא יצווה אדם: "אל תהיה חולה"... מי שחלה חלילה – מצווה להתפלל עליו שיבריא, אבל קיום תורה ומצוות נעשה מתוך בריאות ומתוך חולי, אך אין ציווי מכל ה'לאווין' שבתורה שהם רק לבריאים ולא לחולים, אלא שישנה מציאות שבמקום 'חולי' לא גזרו רבותינו, אך התורה בכללותה נאמרה לכולנו כאחד, ואם אדם אומר שהוא חולה בדבר זה הרי הוא אומר שהקב"ה ציוה אותו בתורה דבר שאינו בר קיום, והוא לא יכול לעמוד בלאו של 'את זכר לא תשכב'... והדבר הזה מטיל מום בקדשים וגורם לפקפוק באמיתות התורה הקדושה ובאמונתנו בה' יתברך, ולכן מוטב שיטפל בנטייה שאומר שמרגיש ולא ישרוף את ספר התורה הקדושה שכולה אמת לאמיתה!!! ומפני שראינו את צרת אחינו ואחיותינו בציבור הכללי וגם בציבור של שומרי התורה והמצוות³³ לדאבון לב, לפיכך נתעוררנו החברים כולם

³² ושמעתי מפה קדוש מו"ר המקובל הצדיק חכם פנחס מוקדסי זצוק"ל שזכיתי מעט לשהות במחיצתו, שאמר פעם בכאב רב שישנם כאלו שצריכים להתמודד עם הבעיה הזו של נטיה למעשה ארץ מצרים, מפני שההורים שלהם צפו בתכניות המדברות על האנשים הללו ב'חמלה' או בהשתתפות בכאבם, או בחובה לקבלם כחלק מן החברה, והם גילו הזדהות עם האמור בכתבה, ומיד לאחר מכן הם קיימו את המצווה שעוד הכתבה מהדהדת בראשם וגרמו שהילד שנוצר מהמצווה יהיה בעל נטיות מבלי להבין מה הוא רוצה, ואיך זה הגיע? הרי מגיל קטן זה קרה ולא אירע שום נזק בגיל ההתבגרות לכאורה, ואמר לי בכאב שההורים אשמים שמכניסים מכשיר צפיה לבית וגורע מזה שמכניסים לחדר השינה ורגע לפני שהם יחד הם גורמים רעה לעצמם ולולד שיבוא לאחר מכן, וגם אם היא כבר מעוברת (שידוע שישנה השפעה ואין כאן מקומו להאריך, כמו שכתב מוהר"ן) אך הרוצה לעיין בהשפעה ההרסנית שיש על העובר באותם רגעי יצירה ילך נא ויראה בדברי אדוננו 'אור החיים' הקדוש בחומש בראשית פמ"ט פ"א, וילפת מעוצמת הדברים, ואחריות ההורים על הילדים עוד טרם נעשו לעובר, ודו"ק! ולכן כתבנו שיתכן ובהחלט הדברים צריכים טיפול, ואפשר בטיפול עמוק להגיע לשרשי הדברים ולעקור אותם מאושיות הנפש, עם סייעתא דשמיא.

³³ כמה בחורים מתוקים מעמנו הנבחר סיפרו לי ברגע נדיר של גילוי לב, כי נשלחו ללמוד במוסד לימודים שמתארכות השעות עד הערב, וההורים החליטו להוסיף ממון ולרשום אותם לפנימיה. דא עקא, שלא ידעו כי שם המתין היצר הרע, והם נכשלו בעבירות אלו כמה פעמים, מבלי להתכוון לדבר, וזה התחיל מחבר רע אחד או מסקרנות טפשית, והכאב העצום הוא שהם למעלה מגיל מצוות ויש להם מושג שהדבר אסור, ולפיכך הסיתם היצר הרע להבין כי אם נכשלו בחמורות שבחמורות, מה הם כשלונות 'קלים'...? ומשם הדרך היתה קצרה להיכשל בחטאות נעורים והסתכלויות אסורות ועוד דברים שהשתיקה יפה להם, והם בשלהם: 'כבר נכשלנו בגרוע מכל, מהו איסור 'קל' כזה בנוסף...?'. עד שהוצרכנו להסביר, להטעים ולהוכיח, שאין דינו של מי שידע שהדבר

לעשות את התיקון השייך לחטאים הנוראים הללו שכתובים בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה כפי שנראה לקמן בעז"ה, ועל ידי התעוררות הקדושה שנבעיר בכל העולמות נסיר את החרפה הזו מעל 'כנסת ישראל' ויהיה כח חדש לכל האחים והאחיות שלנו שנפלו למקום ³⁴המטונף הזה, חלקם מחוסר ידיעה, חלקם ממצוקות חברתיות או משפחתיות, וחלקם מ'חינוך לרע' והצד השווה שבכולם, שנשמתם מיוסרת סובלת דואבת כואבת ואין לה מי שיקשיב ויוציא אותה מהמיצר, וכשאנחנו עושים את הדברים עבורם – גם מן השמים מסייעים שהם יצאו מזה בעז"ה.

ובכלל פעמים רבות נמצא החטא הזה גם בינינו בהיותינו 'קטנים' בגיל ובדעת, בין אם זה 'משובת נעורים' או שטות של חברים מנוערים ממידות טובות או מוסר, ופעמים מחוסר ידיעה של חומרת הדבר, וחוטאים יחדיו אחד עם השני ומסתכלים זה בזה בעת שחוטאים ומעוררים תאוה שלא ³⁵היתה, ומשחיתים את הנפש להגיע למקומות נמוכים כל כך שאם היתה הנפש יכולה – היתה בורחת מאותו גוף שמטנף אותה וגורם לצער עצום שאי אפשר לדמיין... וכן אם ראו סרטים השורטים את הנפש של אשה עם אשה, והרהרו או גרמו רעה לעצמם בהוצאת שז"ל והרי הם ממש ב'מעשה ארץ מצרים' גם מבלי להיות עם זכר, ³⁶וההרהור אסור כמעשה ממש!

אסור וידע את חומרת העבירה כדן מי שידע שאסור אך לא ידע את חומרת העבירה, שאזי דינו קל הרבה יותר וכפי שפסק הרמב"ם, וב"ה שבו מדרכם ואור ה' נגה עליהם. ³⁴ יתכן והלשונויות הכתובות כאן, יראו מעט חריפים או חריגים, ובפרט למי שכבר נכשל בחטאים הללו, ואף ישבור מעט את רוחו חלילה. לפיכך אבהיר: אין כאן שפיטה של מי שכבר נמצא במקום הזה, אין כאן רדיפה או ירידה לחייו ואף לא זלזול במקומו כיהודי, אך בהחלט אין הזדהות עם החטא או נתינת ויתור ורשות לאפשר מציאות של עוברי עבירה ביודעין ובגלוי בתוככי ספינת היהדות כי 'כולנו בני איש אחד נחנו' ואין כאן מציאות 'פרטית' של מאן דהו, אלא אחריות כללית של כנסת ישראל, וממילא כל אותם קולות של 'הזדהות' ו'פתיחות' לחטא – לא ישמעו בקרבנו, אך עזרה מכל הלב מכל הצדדים: הן בפן האנושי הן בפן החברתי הן בפן הנפשי והרוחני – יהיו בשמחה ללא סייג, כי **אחינו בשרינו הם!** לפיכך נכתבו לשונות חריפים לגנות את המציאות של החטא ממש כמו שמגנים חטא עריות אחר של עבירה עם אחות או אשת איש וכד' ח"ו, שאין אנחנו שומרי תורה ומצוות כי אנחנו 'מבינים' את העניין בשכלנו, אלא מפני שה' ציוה וכעין מ"ש הרמב"ם בפ"ח מלהכות מלכים ה"א: "... כָּל הַמִּקְבֵּל שִׁבְעַת מִצְוֹת וְנִזְהָר לַעֲשׂוֹתָן הָרִי זֶה מִחֲסִידֵי אֲמוֹת הָעוֹלָם. וְיֵשׁ לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. וְהוּא שֶׁיִּקְבֵּל אוֹתָן וְיַעֲשֶׂה אוֹתָן מִפְּנֵי שֶׁצִּוְהָ בָּהֶן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתוֹרָה וְהוֹדִיעֵנוּ עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ שֶׁבִּגְי נָח מִקֶּדֶם נִצְטוּוּ בָּהֶן. אֲבָל אִם עָשָׂאן מִפְּנֵי הַכֹּרֶעַ הַדַּעַת אֵין זֶה גֵר תוֹשֵׁב וְאֵינוּ מִחֲסִידֵי אֲמוֹת הָעוֹלָם וְלֹא מִחֲכָמֵיהֶם". עכ"ל.

³⁵ ואף בלי תאוה, כבר ידוע מדברי רבותינו הקדושים ראשונים כמלאכים ואחרונים אחרונים חביבים שהנשכב לזכר – מצוי בסבל רב חוץ מהבושה עצמה. שכן מצאנו לדוגמא בדברי ה'לבוש' ע"ה ביר"ד סימן רנב שכתב בסעיף ח: "פודין את האשה קודם האיש שבשושה מרובה, ואם רגילים השבאים במשכב זכור – פודין האיש קודם מפני שהאשה דרכה בכך, והאיש אין דרכו בכך וצערו מרובה! לפיכך אם רצו שניהם לטבוע בנהר כדי שלא יקלקלו עמהם, הצלת האיש קודם – שהוא עושה זה מתוך צער גדול יותר מן האשה וראוי להצילו יותר". עכ"ל. והוב"ד ב'ציץ אליעזר' ח"ח ס"א. וממילא מובן שאין תאוה כזו ואין חשק גופני כזה אלא בדיוק להיפך: יש צער שלא ישוער בגוף של האדם הנשכב, וגם לשוכב אין זו דרכו כבן אנוש אלא דרך הבהמות כך, וכדברי הרמ"ד ואלו ע"ה שיובאו לקמן בעז"ה.

³⁶ עי' בגמרא במסכת ברכות דף יב ע"ב וז"ל: "אחרי עיניכם" – זה הרהור עבירה. שנאמר: "ויאמר שמשון אל אביו: אותה קח לי, כי היא ישרה בעיני". עכ"ל.

ומצוי עוון זה לצערנו במקומות מגוונים שהילדים לא שמורים ופעמים 'מתנסים' בכל מיני התנסויות שראו זה אצל זה בעת שהגוף מרגיש עונג מסויים ועדיין אין בילד דעת להבינו ולרסן את יצרו, ומרגיל את עצמו בנגיעות אסורות עם חבר או שכן וכד' ולאחר מכן הדרך קצרה להמשיך עם זה גם כשהתבגרו מעט – ובלי לשים לב נעשו 'בר מצוה' ומחוייבים בכל המצוות כולם, ולא יודעים שכבר הונפה החרב מעל ראשם בעשותם תועבה גדולה כל כך שהתורה הקדושה אסרה עלינו בהיותינו בני מלכו של עולם, אנו עצמנו כנסת ישראל!

ויש שהאדם מכיר במשפחתו או בחבריו מי שכן חוטא ב'מוצהר' לצערנו בחטאים הללו, בין אם זה גבר או אשה, והאדם לא מעיר את תשומת לבם ולא משתדל עבורם לפחות כמו שהיה משתדל עבור בנו יחידו חלילה, וכבר אמרה ³⁷הגמרא שמי שלא מוכיח את מי שיכול להוכיחו על עבירה שרואה שהוא עושה – יתן את הדין בשמים כמי שביצע בפועל את המעשה ³⁸הזה!!!

ולכן נראה תחילה את מהות האיסור ונלמד את שרשיו העיקריים מבלי להאריך בפרטים ודקדוקי הלכות, כדי שהתיקון יעשה מכל הלב ועם כל החשק כדי להסיר מעלינו את החרפה הזו, ומעל כנסת ישראל את הקטרוג ³⁹בעוונות הללו, ומן השמים יראו את רצוננו לחיות חיי טהרה ולעזור לכלל

וב'ספר המצוות' להרמב"ם חלק 'לא תעשה' – מצוה מז כתב: "הזהירונו שלא לתור אחר לבבנו עד שנאמין דעות הפך הדעות שחייבתנו התורה אבל נקצר מחשבותינו ונשים להן גבול נעמוד אצלו, והוא מצות התורה ואזהרותיה. והוא אמרו: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". ולשון ספרי: "אחרי לבבכם" זה מינות כענין שנאמר: "ומוצא אני מר ממות את האשה" וגו' "ואחרי עיניכם" זה זנות כענין שנאמר: "ויאמר שמשון אל אביו אותה קח לי כי היא ישרה בעיני", רוצה לומר המשך אחר התאוות הגשמיות והתעסק המחשבה בה". עכ"ל.

וב'ספר החינוך' מצוה שפז: "שלא נתור אחר מחשבת הלב וראית העינים, שנאמר (במדבר טו לט) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם. ענין לאו זה שנמנענו שלא ניחד מחשבותינו לחשב בדעות שהם הפך הדעת שהתורה בנויה עליו... שרש מצוה זו נגלה, כי בזה ישמר האדם מחטא להשם יתברך כל ימיו, והמצוה הזאת באמת יסוד גדול בדת, כי המחשבות הרעות אבות הטמאות, והמעשים ילדיהן, ואם ימות האדם טרם יוליד אין זכר לבנים, נמצאת זאת המניעה שרש שכל הטובות יוצאות ממנה. ודע בני ותהי מרגלא בפומך מה שאמרו זכרונם לברכה (אבות ד ב) עבירה גוררת עבירה, ומצוה גוררת מצוה, שאם תשית דעתך למלאת תאוותך הרעה פעם אחת תמשך אחריה כמה פעמים, ואם תזכה להיות גבור בארץ לכבש יצרך ולעצום עיניך מראות ברע פעם אחת יקל בעיניך לעשות כן כמה פעמים. כי התאוה תמשוך הבשר כמשך היין אל שותיו...". עכ"ל. יעו"ש. הרי לנו כוחו של הרהור ה' יצילנו! וכדאיים דבריו של הרש"ש במסכת כתובות דף ט שכתב לחלק נפלא בין 'הרהור עבירה' לבין 'מחשב בעבירה' וז"ל ק: "...נראה לי דמחשב לעשות – שאינו עושה עתה כלום, רק שמחשב לעשותה לאחר זמן – על זה אינו נענש כלל! אבל ההרהור הוא שמהרהר עתה בה ומצייר יופיה בליבו, אף שאינו מחשב כלל לעשותה בפועל – זה מקרי חוטא, וצריך כפרה". עכ"ל.

³⁷ שבת נד ע"ב וז"ל: "כל מי שאפשר למחות לאנשי ביתו ולא מיחה נתפס על אנשי ביתו באנשי עירו נתפס על אנשי עירו בכל העולם כולו נתפס על כל העולם כולו אמר רב פפא והני דבי ריש גלותא נתפסו על כולי עלמא". עכ"ל.

³⁸ עי' ברש"י מס' שבת ד"ד ע"ב: "נתפש. נענש על עבירות שבידך". ע"כ.

³⁹ וזה יהיה בבחינת: "ונשלמה פרים שפתינו" שבלימוד הדברים בחבורה קדושה יסור החרון אף מעל כלל נשמות ישראל וייחשב לכל מי שנלכד בעוה"ר ברשת החטאים

ישראל – ויסייעונו מן השמים לתת התעוררות קדושה בלבבותם של אחינו ואחיותינו ויסורו⁴⁰ ממוקשי מוות הפרושים לרגלם ללא הבחנה שהם ממיתים את נפשם האומללה.

ונסיים בדברי הגאון הרב 'פלא יועץ'⁴¹ שכתב: "...ויש זנות שנמצא באיזה רווקים או בחורים שמזנים בידיים ומוציאים שכבת זרע לבטלה בידיים, או שוכבים ונשכבים במשכב זכור. וזה בא או מחמת חסרון ידיעת חומר שבה כי רבה, או מחמת רעים רעים שעושים מעשה תעתועים, וחיובא רמיא להזהיר גדולים על הקטנים ולהודיעם חומר הדברים עד שיחרדו בנים ויאחזמו רעד, ובזה ידבק בה' עדי עד. ואין ראוי לסמך על אמונתם, כי יש בנים לא אמון בם ואין תוכם כברם. לכן בכל עיר ועיר צריך להעמיד שומרים על הנערים, והרב על התלמידים, ואב לבנים, יעמדו על המשמר סלה, ובפרט באישון לילה ואפלה, לבל יעשו עולה, כי זו רעה חולה וטומאה גדולה, וגורם רעה לעצמו ולכל הקהילה, והשמירה ותוכחה מביאין גאולה ורווח והצלחה, וראוי לעשות גדר ומשמרת למשמרת לבל נכשל בזאת העברה הגדולה". עכ"ל הקדושה והברורה.

קראנו לקונטרס הלז 'זכר חסדו' על שם הפסוק⁴² בתהלים: "זִכְרֵי חֶסֶד וְאֱמוּנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל יֵרָאוּ כָּל אֲפָסֵי אֶרֶץ אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ". וביאר המלבי"ם שהקב"ה זכר חסדו ואמונתו לבית ישראל שהבטיח להושיעם, כמ"ש: "על חסדך על אמתך", וכשיראו אומות העולם את "ישועת אלוהינו" שמבואר ששם אלוקים הבא בכינוי מורה על הקשר והדיבוק של השי"ת עם ישראל, ממילא יראו שהתשועה שה' עושה לנו היא מיוחדת אך ורק לנו, מפני ששיכנתו בתוכנו והשגחתו דבוקה בעם קרובו! עכ"ל קדשו יעו"ש נפלא. וממילא נלמד שאף אם יהיו בעולם מיליוני חוטאים בעבירות

החמורים הללו כאילו הוא למדם, מדין ערבות המוזכר בחז"ל בכ"מ ויהיה כח עצום בקדושה להטות לבבם ולבבן לטובה וכבר שנינו: 'מרובה מידה טובה ממידת פורענות פי חמש מאות' ואם כך כח הטומאה להפילנו, כעת יהיה כח ללא שיעור בקדושה להקימנו ונחיה לפניו יתברך!

⁴⁰ ידוע כי היצר הרע טומן מוקשים באותם מקומות שיש אור גדול ועצום כדי שאם חלילה יכשל שם מאן דהו – הרי שהרווח לא ישוער! וממילא כל עניין העריות הוא עניין מפליא בניסיונות של יצר הרע להחטיא כל אחד ואחת, ולדרכנו נלמד שכנראה ששם האור הגדול ביותר! והנה המעיין הישר בספה"ק 'אוצר החיים' לגה"ק מקומרנא ע"ה בביאורו לפרשת עריות בסוף פרשת אחרי מות, יראה את דברי קדשו בסודות הגדולים הקיימים בשמי שמיא בזיוגים העליונים הנעשים בחיבורי הנשמות, ולמה הם רומזים בשרשם – דברים שלא יכילם רעיון ולא כל מוחא סביל דא! והרואה משתומם כמה אור נתן השי"ת במקומות הללו, וממילא כמה טומאות חופפות על האור הזה בסוד ה'קליפה שקדמה לפר' והצולח את אותן קלי' הוא זה שזוכה לאור העצום שמתגלה, ואילו היו יודעים אחינו ואחיותינו איזה אור מצפה להם אם יעמד בניסיונות הללו הרי שהיו זורקים את כל הבלי ותעתועי היצר הרע הצורר לכל הרוחות ונדבקים באל חי! ועל פי זה נבין עוד שלא כל אחד ואחת נשלחים ל'חזית' המלחמה... אלא רק מי שיש לו את הכח והתעוזה הפנימית לצאת ממקום אפל ושפל – הוא זה שנכנס ויכול לצאת. ואף שלכתחילה אין לאדם להכניס את עצמו אפילו לא בספק סכנה עי' בטושו"ע חו"מ סי' תכ"ה, אם מחכה לו שם סכנה ודאית, מ"מ כל האמור בעניינים אלו הוא על מי שכבר נכנס בדיעבד גמור והוא שם, שלא ישבר ברוחו ויידע נאמנה כי לאחר שנפל יש לו אפשרות לצאת ולהוציא משם גם אחרים שכבר נדחו שנים רבות, ואשרי מי שיצליח!!!

⁴¹ ערך 'זנות'.

⁴² מזמור צח פס' ג.

זִכְרֵי חֶסֶד

הללו, עדיין אינם ברי-מזל להיות 'עם קרובו' של ה' יתברך, המצילנו לכבודו ולשמו, וזהו חסד נפלא שאין כדוגמתו! ולכן נקרא: 'זכר חסדו'. ועוד יש לומר, 'זכר חסדו' מלשון זכר ונקבה ולא מלשון 'זכרון' שהרי שהחסד שהוא התפשטות צריך להיות למקום הנכון כמו שכתב בהקדמת הספר⁴³ הנפלא 'שערי יושר'. וכשזכר משפיע למקום הלא-נכון, הרי זה פגם. והחסד של ה' יתברך שלמרות שעוונות אלו בכרת יסוד'ם, עכ"ז 'זכר חסדו' עלינו להשאירנו בחיים ולעשות תשובה מכל הלב, עבורנו ועבור כללות ישראל!

יהי רצון שיהיו הדברים הכתובים והנלמדים לנחת רוח לפני ה' יתברך והוא ינחנו בדרך אמת לכתוב את הדברים הנכונים שיתקנו בכל העולמות ואת כל שורשי הנשמות הצריכות תיקון בדבר הזה ויסור ממנו כל כתם וחלאת עוונות כאלו והדומים להם החקוקים בנו מגלגול זה ומגלגולים אחרים, וניטהר מכל מום רע, אמן!

כ"ד הק' עבד לעבדי ה' האמיתיים
'היכל המלך', שובב"ם התשפ"א

⁴³ ופטור בלא כלום מלשונו הטהורה אי אפשר, ולכן נעתיק מעט מלשונו אך נזכור שתורף דבריו שכל מה שנבראנו בעולם הזה הוא כדי להיטיב לזולתינו! וזו היא הקדושה הרצויה... וכך כתב: "יתברך הבורא ויתעלה היוצר שבראנו בצלמו ובדמות תבניתו, וחיי עולם נטע בתוכנו שיהיה אדיר חפצנו להיטיב עם זולתנו ליחיד ולרבים בהווה ובתיד בדמות הבורא כביכול, שכל מה שברא ויצר היה רצונו יתברך רק להיטיב עם הנבראים, כן רצונו יתברך שנהלך בדרכיו כאמור: 'הלכת בדרכיו' היינו שנהיה אנחנו בחירי יצוריו – מגמתינו תמיד להקדיש כוחותינו הגופניים והרוחניים לטובת הרבים, כפי ערכנו, ולדעתי כל עניין זה נכלל במצות ה' של 'קדושים תהיו'... שבמצוה זו כלול כל יסוד ושורש מגמת תכלית חיינו, שיהיו כל עבודתינו ועמלנו תמיד מוקדשים לטובת הכלל, שלא נשתמש בשום מעשה ותנועה, הנאה ותענוג שלא יהיה בזה איזה ענין לטובת זולתנו...". עכ"ל יעו"ש עוד מתוק מדבש! וידעת ההפכים אחת היא להבין שכל מי שמשתמש בהנאות העולם הזה לטובתו לבד הרי הוא היפך הקדושה והוא זה שפוגם את עצמו ואת העולם כולו, ולדרכו הנפלאה נלמד שכל שנעשה למען הזולת – כן נזכה להתקדש כמו שראינו בדורנו את גדולי ישראל ומהם שהפקירו את חייהם לגמרי לטובת הכלל כדי שלעם ישראל יהיה קל יותר בגלות המרה והנוראה הזו, ומכח זה התקדשו בקדושה שלמעלה מהשרפים והאופנים, והוא ברור כביעתא בכותחא שזה מה שגרם להם!

החטא במקורות תורה שבכתב:

- "וְאֵת זָכָר לֹא תִשָּׁכַב ⁴⁴מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה תוֹעֵבָה הוּא". (ויקרא יח, כב)
- "וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת זָכָר מִשְׁכְּבֵי ⁴⁵אִשָּׁה תוֹעֵבָה עָשׂוּ ⁴⁶שְׁנֵיהֶם מוֹת יוֹמָתוֹ דְּמִיָּהֶם בָּם". (ויקרא כ, יג)
- ותרגם 'יונתן בן עוזיאל': "וּגְבֹר דִּי יִשְׁמֵשׁ עִם דְּכוּרָא תִשְׁמִישִׁין דְּאִיתָא תוֹעִיבְתָא עֲבָדוּ תְרִיהוֹן אִיתְקַטְלָא יִתְקַטְלוֹן בְּאַטְלוֹת אַבְנִין". עכ"ל. הכוונה: "יִתְקַטְלוֹן בְּאַטְלוֹת אַבְנִין" היא: **בסקילה!**
- וביאר ה'משך חכמה': "וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב וְכו' עָשׂוּ שְׁנֵיהֶם - פִּירוּשׁ כִּי אָמְרוּ שְׁנֵיהֶם נָתַן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּאִשָּׁה, שֶׁאִם לֹא כֵן הִיָּתָה תוֹבַעַת וְנִרְבַּעַת בְּשׁוֹק, הוּא כִּי הַבוּשָׁה גְדוּלָּה אֲצִלָּה. לִכֵּן אָמְרוּ בִּיבְמוֹת (פֶּה א) ⁴⁷שֶׁהוּא מִרְגִּילָה. מֵה שֶׁאֵין כֵּן בְּזָכְרִים, הֵמָּה שְׁנֵיהֶם שׁוּוֹם לְסִיבַת הַתּוֹעֵבָה, וְזֶה 'עָשׂוּ שְׁנֵיהֶם', כִּי מַעֲשֵׂה בָּא מִשְׁנֵיהֶם". עכ"ל.
- "וְגַם ⁴⁸קִדְשׁ הָיָה בְּאֶרֶץ עָשׂוּ כָּל הַתּוֹעֵבָה הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הוֹרִישׁ יִי מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל". (מלכים א, יד, כד)
- "אֲכֹן בְּגִדָה אִשָּׁה מִרְעָה כֵּן בְּגִדְתָּם בֵּי בֵּית יִשְׂרָאֵל נָאֻם יי'".

⁴⁴ עי' ב'אבן עזרא' שכתב: "וְאֵת זָכָר. אַחֲרֵי שֶׁמִּצְוָנוּ הֵן שִׁכְבְּתִי אִמִּשׁ אֶת אֲבִי הֵנָּה אִזְהָרָה לְשׁוֹכֵב וְלֹנְשֵׁכֵי וְאִמֵּר רַב חֲנַנְאֵל ז"ל כִּי יֵשׁ מִי שִׁיחַדֵּשׁ בְּגוֹפּוֹ כְּצוּרַת בֶּשֶׂר אִשָּׁה וְזֶה לֹא יִתְכַּן בְּתוֹלְדָה וְיֵשׁ אֹמְרִים אֲנִדְרוּגִינוּס וְכָל הַצֶּעֶר הַזֶּה בַּעֲבוּר הַיּוֹת מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה לְשׁוֹן רַבִּים וְדַבְרֵי יָחִיד שְׁנֵי מִשְׁכָּבִים וְהַנִּכּוֹן בְּעֵינֵי כִּי הַמִּצְוָה כְּפִשׁוּטָה גַּם אֲנָשִׁי הַתּוֹשִׁיָּה חִיבּוֹ מִיָּתָה עָלֶיהָ וְהַכְּתוּב אַחַז דֶּרֶךְ כְּבוֹד לֵאמֹר כִּמוֹ לֹא תִקְרַב וְאַחֲרָיִם שֶׁהַזָּכָר נִבְרָא לַעֲשׂוֹת וְהַנִּקְבָּה לַהֲעֲשׂוֹת הַזֶּה הִזִּיר הַכְּתוּב שֶׁלֹּא תִהְיוּ דַּבְרֵי הַשֵּׁם וְיֵשׁ מִשְׁכָּב לְהוֹצִיא הַזֶּרַע. עַל כֵּן מִלֵּת מִשְׁכְּבֵי לְשׁוֹן רַבִּים. וְאֵין רָאוּי לְהַאֲרִיךְ. וְהַזְכִּיר **תוֹעֵבָה הִיא**. כִּי הוּא דָּבָר נִתְעַב לִנְפֶשׁ קְדוּשָׁה אֲפִי לוֹ בְּתוֹלְדָה". עכ"ל.

⁴⁵ ופרש"י: "מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה. מִכְּנִיס כִּמְכֻחֹל בְּשׁוֹפְרָת". עכ"ל. וְהַסְבִּיר ב'שַׁפְתֵי חֲכָמִים': "דָּאֻם לֹא כֵן מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה לְמָה לִּי וְכִי יֵשׁ לוֹ לִזְכֹּר מִשְׁכָּב אַחֲרָיִם עַד שִׁיִּאֲמַר מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה לְאַפּוֹקִי מִשְׁכָּב הָאֲחֵר. מִכְּחֹל פִּירֵשׁ רַש"י בְּבָבָא מִצִּיעָא דָּף צ"א ע"א כְּדֶרֶךְ שֶׁמִּכְנִסִּין קִיסָם אוֹ כִּנֵּף בְּשׁוֹפְרָת חֲלוּלָה שֶׁהַכְּחֹל בְּתוֹכּוֹ וּמוֹצִיאִין מִן הַכְּחֹל בְּמִכְחֹל וּמַעֲבִירִין עַל הָעֵין עַד כֹּאֵן לְשׁוֹנוֹ". עכ"ל.

⁴⁶ כתב ה'אבן עזרא': "תוֹעֵבָה עָשׂוּ. אִם הַנִּשְׁכָּב אֵינּוּ אֲנוֹס". עכ"ל.

⁴⁷ הַכּוּוּנָה מִשְׁדָּל וּמִרְצָה אוֹתָהּ שְׁתִּינְשָׁא לוֹ, וְעִי' רַש"י בִּיבְמוֹת שֶׁם ד"ה: זֶה הוּא, וְדו"ק.

⁴⁸ נִדְרֵשׁ בַּגְמָרָא בְּסִנְהֶדְרִין עַל מִשְׁכָּב זָכָר, מִהַפְסוֹק הַנוֹסֵף לְמַדְנוּ שֶׁ"קִדְשׁ" עוֹסֵק בְּמִשְׁכָּב זָכָר. כִּיּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ "תוֹעֵבָה", וְאִף בְּמִשְׁכָּב זָכָר נֶאֱמַר: "תוֹעֵבָה עָשׂוּ שְׁנֵיהֶם". רַש"י.

⁴⁹ נִדְרֵשׁ בַּגְמָרָא בְּסִנְהֶדְרִין פֶּה ע"א עַל מִשְׁכָּב זָכָר.

החטא במקורות תורה שבעל פה:

- **ספרי'** ⁵⁰האזינו: "בתועבות יכעיסוהו – זה משכב זכור".
- משנה **סנהדרין** נד ע"א: **"הבא על"** ⁵¹הזכור ועל הבהמה והאשה המביאה את הבהמה בסקילה אם אדם חטא בהמה מה חטאה אלא לפי שבאה לאדם תקלה על ידה לפיכך אמר הכתוב תסקל ד"א שלא תהא בהמה עוברת בשוק ויאמרו זו היא שנסקל פלוני על ידה". עכ"ל.
- גמרא **סנהדרין** (שם): "זכר, מנא לן? דת"ר: "איש" – פרט לקטן. "אשר ישכב את זכר" – בין גדולף בין קטן. "משכבי אשה" – מגיד לך הכתוב, ששני משכבות באשה! א"ר ישמעאל: הרי זה בא ללמד – ונמצא למד: **"מות יומתו"** – בסקילה. אתה אומר בסקילה, או אינו אלא באחת מכל מיתות האמורות בתורה? נאמר כאן: **"דמיהם במ"** ונאמר באוב וידעוני: **"דמיהם במ"** מה להלן – בסקילה, אף כאן בסקילה. עונש, שמענו. אזהרה מניין? ת"ל: **"ואת זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה היא"** למדנו אזהרה לשוכב, אזהרה לנשכב – מניין? ת"ל: **"לא יהיה קדש מבני ישראל"** ואומר: **"וגם קדש היה בארץ עשו ככל התועבות הגוים אשר הוריש וגו' דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר: "ואת זכר לא תשכב משכבי אשה" קרי ביה: "לא תשכב". עכ"ל.**
- עוד שם: **"נאמר כאן באזהרה [ויקרא יח ז] "ערות אביך לא תגלה", ונאמר להלן בעונש של אשת אביו, "ערות אביו גלה",** ופסוק זה מיותר שהרי כבר נאמר באזהרה שביאה על אשת אב היא גילוי ערוות האב. ולכן דרשו חכמים שפסוק זה בא להקיש את העונש לאזהרה בדין אחר... **ורבנן סברי, שהפסוק "ערות אביך לא תגלה" היינו ביאת אביו ⁵²ממש**
- גמרא **סנהדרין** דף נה ע"א: **"א"ל רבינא לרבא המערה בזכור מהו המערה בזכור: משכבי אשה כתיב ביה..."** ע"כ.
- משנה מסכת כרתות: **"שלושים ושש כריתות נאמרו בתורה... הבא על הזכור"**. עכ"ל.
- ובגמרא ⁵³**כרתות**: **"שנינו במשנה הבא על הזכור. והוינן בה: התנא שמנה שלושים ושש כריתות, שאמרנו לעיל שבא ללמד שאם עבר על כל העבירות שיש בהן חיוב חטאת בהעלם אחד, חייב על כל אחת ואחת, והן בסך הכל – שלושים וארבע חטאות – במאי [באיזה אדם] קא חשיב שיתכן**

⁵⁰ פיסקא שיח.

⁵¹ כתב **"עיקר תוספות יום טוב"**: **"הזכור"** נקב המשכב מקרי זכור. רש"י. וכתבו התוספות דהא דלא קתני והביא זכר עליו, אף על גב דכתיב ביהדיא מות יומתו שניהם, איפא למימר דלישנא דקרא נקט דכתיב ואת זכר לא תשכב". עכ"ל.

⁵² שאם לא כן, לשם מה נאמר הפסוק ערות אשת אביך לא תגלה הרי כבר דרשינן דין אשת אביו מערות אביך לא תגלה? ועל כרחך שפסוק זה מדבר בגילוי ערות אביו. אבל לדעת רבי יהודה לא קשה, שכן לדבריו נתבאר בהמשך הגמרא שהוא נזקק לפסוק ערות אשת אביך לומר שאשת אב אסורה לאחר מיתה.

⁵³ דף ג ע"א בשילוב של הגר"י שולביץ שליט"א, להקל על הלומדים הרוצים להבין.

שיהיה חייב על כולן? **אי בגברי - דל** [יש להוציא מהמנין] את **האשה הנרבעת** לבהמה, שלא יתכן באיש, **ובצרא לה** [וחסר מהמנין של שלשים ושש] **חדא!!**

אי בנשי קחשיב, שנבעלה לבנה, ולבן בעלה, ולחמיה, ולחתנה וכן הלאה, אם כן - **דל מנהון** את **הבא על הזכור ועל הבהמה** שלא שייכא באשה, **ובצרי להו** [וחסרים מהמנין] **תרתי!!** ותרצינן: **אמר רבי יוחנן: לעולם תנא - גברי קחשיב**. ובמקום האשה הנרבעת לבהמה **תני הכי: הבא על הזכור, והביא זכור עליו. ורבי ישמעאל היא דאמר** שהעושה כן בהעלם אחד **חייב שתיים**. [משום שסובר שיש לאוין חלוקים לשוכב ולנשכב, כדדרשינן בסמוך. וכבר למדנו לעיל מדברי רבי הושעיא שכל מקום שיש שני לאוים, יש חילוק חטאות ביניהם]. ופרכינן: **והא מדקתני מגדף בסיפיה דמתניתין, ומוקמינן לה לקמן בפרקין (דף ז.) כרבי עקיבא** שסובר שמגדף חייב חטאת, כדתניא שם בברייתא, אם כן, **רישא נמי רבי עקיבא** היא ולא אתיא לפי רבי ישמעאל!! **וכי תימא** מתניתין **רבי עקיבא היא, וברישא לגבי זכר השוכב והנשכב, סבר לה רבי עקיבא כרבי ישמעאל** ומחייב שתיים. **והאמר רבי אבהו:** אדם אחד **הבא על הזכור וגם הביא זכור עליו** בהעלם אחד - **לרבי ישמעאל דמפיק ליה** לאו לשוכב ולנשכב **מתרתי קראי: מ"ואת זכר לא תשכב"** (ויקרא יח כב) **אזהרה לשוכב, ומ"ולא יהיה קדש מבני ישראל"** (דברים כג יח) **אזהרה לנשכב** [וביחס לחיוב כרת לנשכב עיין רש"י ותוס'] - **חייב שתיים**, משום שהם לאוין חלוקים, ולכן יש חילוק חטאות ביניהם. **לרבי עקיבא - אינו חייב אלא אחת. דמחד קרא נפיק ליה לתרוייהו. דכתיב "את זכר לא תשכב"**,

⁵⁴ הוקשה לרש"י, מדוע הוצרכנו לפסוק מיוחד על האיסור של הנשכב בזכור, והרי בכל איסורי עריות גם האשה הנשכבת היא בכלל האיסור? ותירץ, שבכל העריות, מאחר ונאמר בתורה "ונכרתו הנפשות העושות", אם כן, גם האשה בכלל זה, הואיל וגם לה יש הנאה, והנאתה נחשבת לעשייה [כלשון הגמרא בבבא קמא [לב א], אבל בזכור, מאחר שלנשכב אין לו הנאה, אין הוא נחשב כלל לעושה אלא רק השוכב, והנשכב אינו בכלל "הנפשות העושות". ואף על פי שלענין עונש סקילה נאמר בפירוש "תועבה עשו שניהם, מות יומתו", מכל מקום, באזהרה, שנאמר "לא תשכב", עדיין לא ידענו אלא שוכב, ולכן צריך לימוד מיוחד לאזהרה בנשכב. וכתב **המנחת חינוך** [קפט], שלפי זה, באיסור ערות אביו, שמבואר בסנהדרין [נד] שהבא על אביו חייב שתיים, אחד משום זכור ואחד משום אביו, בזה לא יהיה אביו חייב אלא משום זכור, כי מאחר ואין לו הנאה, הוא אינו נחשב כלל לעושה. ואף על פי שלענין זכור נתרבה הנשכב לאיסור, מכל מקום לענין האיסור המיוחד של ערות אביו, לא שמענו לאסור הנשכב. אבל **המנחת חינוך** הקשה על יסוד דברי רש"י, ממה שכתבו התוס' בבבא קמא שם, שאף על פי שלענין קרבן ומלקות נאמר תנאי של עשיית מעשה, ובלא מעשה אין מתחייבים בהם, מכל מקום, האשה מתחייבת בקרבן ומלקות, הואיל והנאתה נחשבת לעשייה, וכנ"ל, ואם כן, לענין הנשכב בזכור, מאחר ואין לו כל הנאה, לא יתחייב קרבן ומלקות, שהרי אינו עושה מעשה כלל. והניח בצ"ע. אולם **התוס'** ביבמות [נד] כתבו, הטעם שצריך פסוק לאסור על הנשכב בזכור, הוא משום שאין זה דרך ביאה. ולכאורה כונתם שבכל עריות מאחר שהוא דרך ביאה, הרי שניהם משתתפים בעשייה, אבל בזכור, שאין זה דרך ביאה, הרי זה כמו רוצח, שאין הנרצח משתתף כלל בעשייה

⁵⁵ דעת **הרמב"ם** [שגגות ה ג] היא, שהבא על הזכור והביא זכור אחר עליו, חייב שתיים אפילו לרבי עקיבא, הואיל וגופים מחלקין. ונחלק בזה עם התוס' בסנהדרין [נד]. שכתבו להוכיח מגמרא שם, שלא נאמר חילוק חטאות בגופים מחולקים אלא בשאר עריות, ולא בזכור ובהמה. והקשה **החק נתן** על דעת הרמב"ם, אם כן, למה לא תירצה הגמרא

וקרינן ביה גם כאילו כתוב **"לא תישכב"**. וכיון שהם בלאו אחד חייב עליהן רק חטאת אחת. ואם כן אי אפשר להעמיד את המשנה כרבי עקיבא ולחייב ברישא שתיים משום זכר השוכב וזכר הנשכב! ומתרגינן: **אלא, הרישא** דאוקמינן שמונה את הבא על הזכר והמביא את הזכר עליו כשני חיובים נפרדים, היא לפי **רבי ישמעאל. ובמגדף סבר לה רבי ישמעאל כרבי עקיבא ומקשינן: אי הכי**, שהרישא אתיא כרבי ישמעאל, **ניתני נמי: הבא על הבהמה, והמביא בהמה עליו**, דחייב שתיים! דסלקא דעתין ברבי ישמעאל שגם המביא בהמה עליו מוזהר מ"ולא יהיה קדש". ותרצינן: **הא אמר אביי: הבא על הבהמה, והמביא בהמה עליו, אף לרבי ישמעאל אינו חייב אלא אחת. דכי כתיב קרא ד"ולא יהיה קדש" בגברי בלבד הוא דכתיב ולא בבהמה, כי היבעלות של אדם לבהמה אינה נקראת "זנות" וממילא אין הנבעל נקרא "קדש"**. [והאיסור להביא בהמה עליו נלמד מהלאו לבוא על בהמה, הילכך חייב קרבן אחד על שתיהן].

רבי אלעזר משמיה דרב אמר: מתניתין מונה את החיובים החלוקים בזכרים. ומה שהוקשה לנו שאם כן אי אפשר למנות האשה הנרבעת לבהמה, וחסרה חטאת אחת מן המנין. נתרץ שבאמת התנא לא מנה אשה הנרבעת במנין של חיובי חטאת. **אלא תנא תני שלוש חטאות בלבד, אלא ותני נמי שלוש כריתות - אשה הנרבעת, פסח ומילה, לסיומיהו לכל המעשים שיש בהם כריתות**. עכ"ל.

רמב"ם ספר ⁵⁶**המצוות:** "שהזהירנו שלא לבא על הזכר. והוא אמרו יתעלה **"ואת זכר לא תשכב משכבי אשה"**. וכבר נכפלה האזהרה בזה הענין בעצמו, והוא אמרו **"לא יהיה קדש מבני ישראל"**, וזה דרך האמת שזה הלאו הוא נכפל לחזוק לא שהוא אזהרה לנשכב. ושם אמרו **"לא תשכב"** נלמד האזהרה לשוכב ולנשכב. ובגמרא סנהדרין התבאר דרבי ישמעאל היא שישים לא יהיה קדש אזהרה לנשכב לפיכך הבא על הזכר והביא עליו זכר בהעלם אחת חייב שתיים על דעת רבי ישמעאל ורבי עקיבא אומר אינו צריך הרי הוא אומר: **"ואת זכר לא תשכב"** קרי ביה לא תִשְׁכַּב לפיכך הבא על הזכר והביא זכר עליו בהעלם אחת אינו חייב אלא אחת ואמרו בטעם זה לא תשכב ולא תִשְׁכַּב חדא היא, ואמנם בא לפי דעתי לא יהיה קדש לחזוק כמו שאמר: **"לא תנאף"** והיא אזהרה לאשת איש כמו שבארנו ואח"כ אמר **"ואל אשת עמיתך לא תתן שכבתך לזרע"** וכגון זה הרבה כמו שבארנו בשרש התשיעי. והעובר על לאו זה חייב סקילה ואם לא יסקל הנה הוא בכרת אם היה מזיד, ואם היה שוגג יקריב חטאת קבועה". עכ"ל.

שמשתנו כרבי עקיבא, ומכל מקום חייב שתי חטאות כשבא על הזכר והביא זכור אחר עליו. ובספר **אביר יעקב** יישב בפשיטות, שהמשנה כאן מונה רק חילוקי חטאות שמחמת חילוק השמות, ולא חילוק שמחמת הגופין [שהרי החילוק שמחמת הגופים הרי אין לו קצבה, ויכול להרבות עד אין מספר].
⁵⁶ מצווה שנ.

- רמב"ם ספר ⁵⁷המצוות: "הזהירנו שלא לבא על האב, והוא אמרו **"ערוֹת אביך לא תגלה"**. והעובר על לאו זה חייב סקילה גם כן עד שיהיה הבא על אביו חייב שתים משום שוכב עם זכר ומשום מגלה ערות אביו. ובגמרא סנהדרין התבאר שאמרו **"ערוֹת אביך לא תגלה"** אביך ממש, והקשו שם האי מ"זאת זכר לא תשכב משכבי אשה" נפקא והשיבו לחייבו שתים וכדרב יהודה אמר רב דאמר עכו"ם הבא על אביו חייב שתים. ושם בארו ואמרו מסתברא מילתא דרב יהודה בישראל ובשוגג ולקרֶבן והאי דאמר עכו"ם לישנא מעליא נקט. כל שהוא שוגג באביו חייב שתי חטאות כמו ששגג בשתי עריות ואף גם כן זה, ומי ששגג בזכור דעלמא אינו חייב אלא חטאת אחת". עכ"ל.
 - הגמרא במסכת ⁵⁸נדרים אומרת: "חתניה דרבי הוה ועשיר גדול הוה אזמניה לבי הילולא דרבי שמעון ברבי א"ל בר קפרא לרבי מאי תועבה כל דא"ל רבי דהכין הוא תועבה פרכה בר קפרא א"ל פרשיה את א"ל תיתי דביתכי תירמי לי נטלא אתת רמיה ליה א"ל לר' קום רקוד לי דאימר לך, הכי אמר רחמנא **תועבה**: תועה אתה בה". עכ"ל.
- ופירש ⁵⁹ה"ן: **"תועה** אתה בה. שמניח משכבי אשה והולך אצל זכר". עכ"ל.

⁵⁷ מצוה שנא.

⁵⁸ דף נא ע"ב.

⁵⁹ שם על הגמרא. וביאור דבריו בשני פנים בקצרה: כתב בקובץ **'נהורא'** (תשס"ט ח"ב): "והיינו שבשאר עריות החפצא של האיסור אינו עצם מעשה הביאה לכשהוא לעצמו, אלא החפצא של האיסור הוא שלא לעשות מעשה ביאה הרגילה איתם, אבל במשכב זכור ומשכב בהמה – עיקר החפצא של האיסור הוא עצם עשיית מעשה תועבה ומשונה כזה שהוא **'שכיבת זכור'** וכן **'שכיבת בהמה'**, ואין החפצא של האיסור במה שהוא עושה מעשה ביאה עם אדם שהוא זכר, אלא האיסור הוא מה שהוא עושה מעשה ביאה של זכרות. וכשם שהם חלוקים בגדר איסורם, כך תורת המעשה שלהם חלוקים הם. ואע"פ שבעריות בעלמא איכא מעשה ביאה, ובין במשכב זכור איכא מעשה ביאה, אבל חלוקים הם זה מזה ביסודם: שבשאר עריות שהתורה אסרה לעשות מעשה ביאה עם פלונית, אז המעשה ביאה של איסור הוי מעשה ביאה המתקיימת בין שני בני אדם, האיש והאשה, שהרי זהו עצם גדר האיסור – לא לעשות ביאה עם פלונית. אבל במשכב זכור – המעשה ביאה של איסור – אינו מתקיים בין שני אנשים, שהרי לא זה גדר האיסור, אלא הוי מעשה של איסור מצד עצמו של שוכב, שאסור לו לעשות ביאת תועבה של זכרות, ולא חל פלוני הנשכב כלל בתוך המעשה של השוכב. ולו יהא שהיה אפשר לעשות **'מעשה זכרות'** עם איזה דבר בעלמא ולא עם האדם, היה גם גן חייב, דלא צריך כאן ה'גברא' של הנשכב כלל, אלא מעשה דשכיבת זכרות. והנה אע"פ שגם ביאה שלא כדרכה אסור בכל העריות, היינו משום שזה נמי חשיבא ביאה רגילה כדילפינן בגמ' מ'משכבי אשה' ושם ביאה של אישות אסור לו לעשות עם פלונית האסורה לו, דגם זה נחשב **'גילוי ערוה'**. ואע"ג ד'משכבי אשה' כתוב אצל משכב זכור, מ"מ חלוקה היא ביאה שלא כדרכה באשה מבזכור, ולא ילפינן מזכור אלא גוף הדבר שבאשה גם זאת חשיבא ביאה, אבל לעולם גדר האיסור וגדר המעשה חלוקים בזכר ובאשה". עכ"ל.

הסבר נוסף בא ב'אגרות משה' וז"ל ק: "...הוקשה לו על לשון תועבה הנאמר בזכור שני פעמים בפ' אחרי מות כשנאמרה אזהרה בלאו ופרשת קדושים שנאמר העונש מה שלא נאמר כן בשאר איסורי עריות, דאם מצד האיסור – מאי טעמא לא נאמר זה בשאר עריות? ועל זה תירץ בר קפרא: שהוא תביעת הקב"ה בהיקרא להרשעים שלעבירה זו דמשכב זכור – הרי ליכא כלל תאוה מצד הטבע שבראתי שיהיה להם תאוה למשכב

■ שנינו על שבנא שהיה לכאורה גדול מחזקיה וסיעתו כפי שנראה לקמן בגמרא, ועם כל זה נטרד מפני שהיה בעל משכב זכור, כן מפורש בגמרא⁶⁰ בסנהדרין, וז"ל: "שבנא הממונה על בית המלך, הוה דריש היה דורש בתליסר רבוותא, לפני שלושה עשרה רבוא בני אדם. ואילו חזקיה המלך הוה דריש היה דורש בחד סר רבוותא באחד עשר רבוא בני אדם. כי אתא כשבא סנחריב וצר עלה דירושלים, כתב שבנא פתקא פתק, שדא ושלחו בגירא עם חץ לסנחריב, ובו היה כתוב "שבנא וסיעתו ואנשיו [שהם יותר מאנשי חזקיה] השלימו אתך, ורוצים לעובדך. ואילו חזקיה וסיעתו לא השלימו". ונדרש ממה שנאמר בספר תהילים "כי הנה הרשעים ידרכו קשת, כוננו חצם על יתר". כלומר, שעל ידי חץ, הראה רשעותו, שהלשין על אדוניו המלך חזקיה. הוה קא מיסתפי היה מפחד חזקיה מיניה מן שבנא, אמר: דילמא חס ושלום נטיה נוטה דעתיה רצונו דקודשא בריך הוא בתר שבנא, משום שהוא הרובא שרוב העם הם עם שבנא, וחשב שצריך ליבטל אל הרוב, וכיון דרובא מימסרי רוצים להתמסר לסנחריב, אינהו הוא וסיעתו נמי מימסרי צריכין להתמסר. בא הנביא ישעיהו ואמר לו: "לא תאמרון קשר לכל אשר יאמר העם הזה קשר" אל תחשוב בדעתך שמנינו של שבנא נחשב כרוב, כלומר, קשר רשעים הוא, התחברות של רשעים, וקשר רשעים אינו מן המנין, אינם נחשבים כרוב. הלך שבנא לחצוב לו קבר בקברי בית דוד, ברוב גאוותו למרוד במלכות רצה להיקבר בקברות המלכים. בא נביא ופגשו במקום הקברות ואמר לו: "מה לך פה ומי לך פה כי חצבת לך פה קבר". אינך שייך לבני המלוכה, וקרוביך אינם קבורים כאן. עוד כתוב שם שאמר לו הנביא: "הנה ה' מטלטלך טלטלה גבר". אמר רב: טלטולא דגברא קשי קשה יותר מדאיתתא מטלטול האשה. עוד כתוב שם: "ועטך עטה" [לפי פשוטו פירש שם רש"י: מלשון "עיט", יפריחוך כעוף בגלות]. ודרשינן: אמר רבי יוסי ברבי חנינא: הפסוק מלמד אותנו, שפרחה בו צרעת. כתיב הכא: "ועטך עטה", וכתיב התם בפרשת מצורע: "ועל שפם יעטה" ודרשינן: מה התם צרעת, אף כאן צרעת. עוד כתוב שם: "צנוף יצנפך צנפה כדור אל ארץ

הנשים דבלא תאווה לא היה אפשר לקיום העולם כדאי' בגמרא... אבל למשכב זכור ליכא שום תאווה מצד הבריאה, וכל התאווה לזה הוא רק תועה מהטבע לדרך אחר אשר גם רשעים בעלי תאווה שלא נמנעין מצד חטא ועוון אין הולכין לשם שיצר הרע זה אינו אלא מחמת שהוא דבר אסור שהוא כמו להכעיס ח"ו...". יעו"ש בחאור"ח ח"ו סי' קטו.
⁶⁰ דף כו סוע"א עם ביאור משולב של הגר"י שולביץ נר"ו.

רחבת ידים, שמה תמות, ושמה מרכבות כבוד קלון בית אדוניך". צנוף מלשון מצנפת, דהיינו סבב יסבבך חיילות סנחריב כדור כחומה, להגלותך אל ארץ רחבת ידים, שמה תמות, ושמה, תמורת מרכבות כבודו, יהיה לו קלון בית אדוניו. **תנא** שנינו ברייתא: **הוא בקש את קלון בית אדוניו** ורצה למרוד בחזקיה, **לפיכך נהפך כבודו** שחשב שאם ישלים עם סנחריב יהיה לו כבוד **לקלון**. ואיך? **כי הוה נפיק איהו**, כשבא שבנא לצאת עם סיעתו מחוץ לעיר, ויצא לפני סיעתו, וכשהיה בחוץ **אתא גבריאל המלאך, אחדיה לדשא** סגר את שערי העיר **באפי משרייתיה** בפני סיעתו שלא יוכלו לצאת. **אמרו ליה** אנשי סנחריב לשבנא: **משירתך**, הסיעה שלך, שכתבת לנו בפתק שרוצים להשלים, **היכא, איה הם?! אמר להם** שבנא: **הדרו בי, חזרו בהם** מהבטחתם אלי. **אמרו ליה: אם כן, אחוכי קא מחייכת בן אתה שם** אותנו ללעג ולצחוק. **נקבוהו בעקביו ותלאוהו בזנבי סוסיהם, והיו מגררין אותו על הקוצים ועל הברקנין** ונהפך כבודו לקלון. **אמר רבי אלעזר: שבנא בעל הנאה היה הלך** אחר תאוות לבו [ויש מפרשים: משכב זכור]. **ודרשינן, כתיב הכא בשבנא "לך בא אל הסוכן הזה", וכתיב התם בבת שבע "ותהי לו סוכנת"** למלך דוד לעת זקנותו לחממו, הרי שסוכן מלשון הנאות הגוף". עכ"ל.

ועי' בספר ⁶¹**דרש אברהם** שכתב שהנביא ניבא שמותו יהיה כמו שמשחקים הנערים בכדור כן יזרקו עליו אבנים שזהו העונש של מי שחוטא במשכב זכור – סקילה, ועוד שכמו שהמשחקים בכדור מעכבים את המשיח כן החוטאים במשכב זכור, וזה הקלון שניבא הנביא שימצא שבעקבות עוון זה אין מכניסין אותו במחיצתו של הקב"ה, וגרם סילוקו מהיות סופר וכל מלאכה אחרת, אך בעיקר נטלו ממלאכתו בלימוד שלא יחטא עם הנערים במשכב תועבה ומגונה זה". עכת"ד יעו"ש באורך.

⁶¹ לגאון הרב **ניסים אברהם אשכנזי** ע"ה, בח"ב דרוש א לשבת כלה דף ח.

הלכה למעשה!

- רמב"ם ב'יד⁶² החזקה: "הבא על הזכר או הביא זכר עליו כיוון שהערה אם היו שניהם גדולים נסקלים שנאמר 'ואת זכר לא תשכב' בין שהיה בועל או נבעל. ואם היה קטן בן תשע שנים ויום אחד ומעלה זה שבא עליו או הביאו על עצמו נסקל והקטן פטור. ואם היה הזכר בן תשע או פחות שניהן פטורין וראוי לבית דין להכות הגדול מפת מרדות לפי ששכב עם זכר ואף על פי שהוא פחות מבן תשע
 - רמב"ם ב'יד⁶³ החזקה: "העושה עברות הרבה בהעלם אחת חיב חטאת על כל אחת ואחת אפלו עשה הארבעים ושלוש אלו שמנינו בהעלם אחת חיב ארבעים ושלוש חטאות.... וכן כיוצא בזה. הבא על אביו חיב שתים אחת משום 'ערוה אביך לא תגלה' ומשום 'ואת זכר לא תשכב'. וכן הבא על אחי אביו חיב שתים שנאמר 'ערוה אחי אביך לא תגלה'. הבא על הזכור והביא זכור עליו בהעלם אחת אף על פי שהן שני גופין אינו חיב אלא חטאת אחת שנאמר 'ואת זכר לא תשכב' השוכב והנשכב שם אחד הוא.
 - רמב"ם ב'יד⁶⁴ החזקה: "הבא על עריות הרבה בהעלם אחת. אף על פי שכלן משם אחד הואיל והן גופים מחלקים חיב על כל אחת ואחת. כיצד. הרי שבעל חמש נשיו נדות. או שבא על חמש אחיותיו או על חמש בנותיו בהעלם אחת. חיב על כל גוף וגוף. מכאן אתה למד שזה שאמרו חכמים הבא על הזכור והביא זכור עליו בהעלם אחת חיב חטאת אחת. במה דברים אמורים כשהיה אותו הזכור עצמו. אבל אם היה זכור אחר. בין שבא על שנים בין שבא על זה והביא זה עליו חיב על כל גוף וגוף. והוא הדין בבא על הבהמה והביא בהמה עליו". עכ"ל.
 - רמב"ם ב'יד⁶⁵ החזקה: "נשים המסוללות זו בזו אסור וממעשה מצרים הוא שהזהרנו עליו שנאמר 'כמעשה ארץ מצרים לא תעשו'. אמרו חכמים מה היו עושים איש נושא איש ואשה נושא אשה. ואשה נשאת לשני אנשים. אף על פי שמעשה זה אסור אין מלקין עליו. שאין לו לאו מיוחד והרי אין שם ביאה כלל. לפיכך אין נאסרות לכהנה משום זנות ולא תאסור אשה על בעלה בזה שאין כאן זנות. וראוי להכותן מפת מרדות הואיל ועשו אסור. ויש לאיש להקפיד על אשתו מדבר זה ומונע הנשים הידועות בקד מלהכנס לה ומלצאת היא אליהן". עכ"ל.
- וכתב ה'מגיד משנה': "נשים המסוללות וכו'. בת"כ כמעשה ארץ מצרים ומה היו עושין נושא האיש לאשה והאשה לאשה ומבואר בפרק הערל שאין הלכה כרב הונא דאמר נשים המסוללות זו בזו פסולה לכהונה ופי' ריב"ן ורש"י ז"ל מסוללות שדיין שכבת זרע להדדי ודין המכת מרדות שכתב רבינו פשוט הוא". עכ"ל.

⁶² פ"א מהלכות איסורי ביאה הלכה יד.

⁶³ פ"ד מהלכות שגגות ה"א.

⁶⁴ שם, פ"ה ה"ג.

⁶⁵ פכ"א מהלכות איסורי ביאה ה"ח.

- רמב"ם ב'יד⁶⁶ החזקה: "[אֶחָד הֵבֵא עַל הַזָּכָר אוֹ] הֵבֵא עַל אֲנִדְרוּגִינוֹס דֶּרֶךְ זְכוּתוֹ חֵיב. [וְאִם בָּא עָלָיו דֶּרֶךְ נִקְבוּתוֹ פְּטוּר] וְהִטְמִטוּם סֶפֶק הוּא לְפִיקָד הֵבֵא עַל הִטְמִטוּם אוֹ עַל אֲנִדְרוּגִינוֹס [דֶּרֶךְ נִקְבוּתוֹ] מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מְרֻדוֹת וְהֶאֱנִדְרוּגִינוֹס מִתֵּר לְשֵׁא אֲשֶׁה". עכ"ל.
- וכתב ה'לחם משנה': "אחד הבא על הזכר וכו'. כתב ה"ה ודעת רבינו אעפ"י שהוא ספק וקידושיו ספק כמו שנזכר בפרק ד' מהלכות אישות אעפ"י וכו' וא"ת והא בפרק ה'ערל' (דף פ"ב ע"ב) אמרו: 'אנדרוגינוס נושא, תני: 'ואם נשא' ופירש"י ז"ל: אנדרוגינוס נושא – לכתחילה, אלמא זכר מעליא הוא! וקשיא לריש לקיש דאמר: 'אין מאכיל בחזה ושוק' ע"כ משמע דלמ"ד ספק דהוי ר"ל אינו נושא לכתחלה וי"ל דהא מפרש כפירוש התוספות דמאי דפריך הוא מדקאמר נושא משמע נישואין גמורין דאי לא היה לו לומר אנדרוגינוס שקידש קידושיו קידושין...". יעו"ש.
- ספר ה'חינוך': "שלא לבוא על הזכרים, שנאמר: ואת זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה היא. וכתב הרמב"ם זכרוננו לברכה ונכפל זה הלאו בזה הענין בעצמו במקום אחר דכתיב: ולא יהיה קדש מבני ישראל...".
- משרשי המצוה.** לפי שהשם ברוך הוא חפץ בישוב עולמו אשר ברא ולכן ציוה לבל ישחיתו זרעם במשכבי הזכרים, כי הוא באמת השחתה שאין בדבר תועלת פרי ולא מצות עונה, מלבד שענין אותו (י"ג טנוף) טרוף נמאס ומכער הוא מאד בעיני כל בעל שכל. והאיש שנברא לעבדת בוראו לא ראוי (י"ג להתגאל) להתנול במעשים מכערים כאלה. ומזה השרש אמרו זכרונם לברכה: שאסור להשיא אשה לקטן, דכעין זנות הוא, וכן שלא ישא אדם זקנה ועקרה שאינה ראויה לילד (עי' יבמות סח ב).
- מדיני המצוה.** מה שאמרו זכרונם לברכה (שם נד, א), שהבא על הזכור או הביא זכור עליו אם שניהם גדולים נסקלין... ומפני חשש משכב זכור אסור זכרונם לברכה (ע"ז טו ב), שלא למסר תינוק ישראל לגוי ללמדו ספר או ללמדו אמנות, מפני שכלן חשודין על משכב זכור... ונוהג אסור זה בכל מקום ובכל זמן. ועובר עליו, מכיון שהערה, כלומר שהכניס ראש העטרה בלבד, חייב סקילה, כמו שאמרנו, ואם אין עדים והתראה חייב כרת במזיד, בשוגג חייב להביא חטאת. וזאת מן העריות שנצטוו עליה כל בני העולם בכלל, בין ישראל או שאר כל האמות. וכתב הרמב"ם זכרונם לברכה (איסורי ביאה יד, יח) שראה בעצמו כי אפילו עבדים כנעניים ישנם בכלל אסור זה של זכור, ונהרגין עליו, אף על פי שאינן בכלל אסור עריות של קרבה, שהם מתרין אפילו באמם ואחותם, לפי שהם יצאו מכלל גוים ולכלל ישראל לא באו, אף על פי כן אסור...". עכ"ל יעו"ש.
- מרן ה'שלחן ערוך': "נשים המסוללות (פיהמשל קות מתחכ כות) זו בָּזוּ, אֲסוּר, מִמַּעֲשֵׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם שֶׁהִזְהִירוּ עָלָיו. וְרֵאוּי לְהַכּוֹתָן מִכַּת מְרֻדוֹת,

⁶⁶ פא" מהל' אי"ב הט"ו.

⁶⁷ מצוה רט. עיקרי דבריו לפנינו, ולעיון בכל דבריו – עי' ב'ספר החינוך' שם.

⁶⁸ סימן כ ה"ב.

הואיל ועשו אסור. ויש לאיש להקפיד על אשתו מדבר זה, ומונע הנשים הידועות בקד מלהכנס לה ומלצאת היא אליהן. ע"כ.

■ **שלחן ערוך:** "לא נחשדו ישראל על משכב זכר ועל הבהמה, לפיכך אין אסור להתיחד עמהן, ואם נתרחק אפלו מיחוד זכר ובהמה, הרי זה משבח. וגדולי החכמים היו מרחיקין הבהמה, כדי שלא יתיחדו עמה. ובדורות הללו שרבו הפריצים, יש להתרחק מלהתיחד עם הזכר. עכ"ל.

וכתב ה'באר היטב': "הללו. ב"ח כתב במדינתנו א"צ להתרחק מדינא רק ממדת חסידות. וכ' הח"מ ומ"מ נראה דוק' יחוד בעלמ' אבל לשכב יחד ומכ"ש שני רווקים יחדיו בכל מקום צריך להתרחק ולמחות ביד העושים כן. עכ"ל.

■ **ספר נישואין ואישות:** "כתוב בתורה, "כמעשה ארץ מצרים לא תעשו", ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, מה היו עושים, איש נושא איש ואשה נושאת אשה. הבא על הזכר, והבא על הבהמה וכן אשה הנרבעת לבהמה כל אלו חיבים מיתת סקילה, ואף על פי שבטלה סנהדרין לאחר חרבן בית מקדשנו ארבע מיתות בית דין לא בטלו, ומן השמים יסובבו מיתת סקילה שהיא נפילה ממקום גבוה, או תאונת דרכים וכדומה למתחייב בה, ואין דבר העומד בפני התשובה והבא לטהר מסייעין אותו.

אשה הנושאת אשה אמנם אינה חייבת סקילה אך ראוייה היא למכת מרדות, שאף על פי שאינה נאסרת לבעלה בזנות זו מכל מקום גנו חכמים מאד מעשה זה, וימנע אדם מאשתו לצאת לאשה הידועה כנגועה בעוונות זה ומהכנס זה אליה ולא יהא שוטה לומר שאין בקד כלום. עכ"ל.

⁶⁹ אבן העזר סימן כד.

⁷⁰ פרק כב אות סט.

חומרת החטא!

- שנינו בגמרא במסכת ⁷¹סוכה: "תנו רבנן: בשביל ארבעה דברים חמה לוקה על אב בית דין שמת ואינו נספד כהלכה ועל נערה המאורסה שצעקה בעיר ואין מושיע לה ועל משכב זכור ועל שני אחין שנשפך דמן כאחד". עכ"ל.
- איתא ⁷²בגמרא וכן נפסק ⁷³להלכה שכיון ⁷⁴שהערה בזכר – חייב ⁷⁵סקילה! ואם לא היו ⁷⁶עדים והתראה – חייב ⁷⁷כרת!
- בעל ⁷⁸ה'תוספות' מביאים שפסול לעדות למרות ששנינו ש'החשוד על העריות כשר לעדות' כל האמור בערוה שיצרו תוקפו אך במשכב זכור – ⁷⁹לא!
- החוטא במשכב זכור יתגלגל בשפן או בארנבת כפי מה שחטא שוכב או נשכב, כן כתב רבינו האריז"ל ⁸⁰ב'שער הגלגולים'.
- כתוב ⁸¹בתלמוד ירושלמי שגורם שתבוא אנדרלמוסיה לעולם ומכלה טובים ורעים, בר מינן!

⁷¹ דף כט ע"א.

⁷² **יבמות** נד ע"ב: "... אמר ר' יונה ואיתימא רב הונא בריה דרב יהושע אמר קרא כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונכרתו הנפשות העושות הוקשו כל העריות כולן לנדה מה נדה בהעראה אף כל בהעראה..." עכ"ל. יעו"ש.

⁷³ עי' ברמב"ם פ"א מהלכות איסורי ביאה ה"ד: "העריות שיש בהן מיתת בית דין מהן שמייתתן בסקילה. ומהן שמייתתן בשורפה. ומהן שמייתתן בחנק. ואלו שמייתתן בסקילה. הבא על אמו. ועל אשת אביו. ועל אשת בנו והיא הנקראת כלתו. והשוכב עם זכר..." ע"כ. ובהלכה יד כתב שם: "הבא על הזכר או הבא זכר עליו כיון שהערה אם היו שניהם גדולים נסקלים שנאמר 'ואת זכר לא תשכב' בין שהיה בועל או נבעל. ואם היה קטן בן תשע שנים ויום אחד ומעלה זה שבא עליו או הבאיו על עצמו נסקל והקטן פטור. ואם היה הזכר בן תשע או פחות שניהן פטורין וראוי לבית דין להכות הגדול מכת מרדות לפי ששכב עם זכר ואף על פי שהוא פחות מכן תשע". עכ"ל.

⁷⁴ עי' ברמב"ם שם הלכה י: "המכניס ראש העטרה בלבד הוא הנקרא מערה מלשון 'את מקרה הערה'. והמכניס כל האיבר הוא הנקרא גומר. ובכל הביאות האסורות אחד המערה ואחד הגומר ואף על פי שלא הוציא שכבת זרע ואף על פי שפרש ולא גמר כיון שהכניס ראש העטרה נתחייבו שניהם מיתת בית דין או כרת..." עכ"ל יעו"ש.

⁷⁵ שהיא החמורה שבמיתות בית דין! עי' בסנהדרין מט וברש"י שם.

⁷⁶ עי' ברמב"ם שם ה"ב: "אותן העריות שיש בהן מיתת בית דין אם היו שם עדים והתראה ולא פָּרְשׁוּ מִמַּעֲשֵׂיהֶם מִמִּיתָן אוֹתָן מִיתָה הָאֲמוּרָה בָּהֶן". עכ"ל.

⁷⁷ עי' ברמב"ם שם ה"א: "הבא על אחת מכל העריות האמורות בתורה במזיד חייב כרת שנאמר 'כי כל אשר יעשה מפל התועבות האלה ונכרתו הנפשות' וגו' שניהם הבעל והנבעלת. ואם היו שווגין חייבין חטאת קבועה. ויש מן העריות שהוא במיתת בית דין יתר על הכרת השוה בכלן". עכ"ל. ועי' בפ"ח מהלכות תשובה ה"ה מהי מהות ה'כרת'!

⁷⁸ עי' בגמרא בסנהדרין דף כו ע"ב ד"ה: 'החשוד'.

⁷⁹ ורק באופן שהוא מצטרף לעדות אחר על מה שאירע עמו, יכול להצטרף כדאיתא במסכת יבמות דף כה ע"א, ואמרינן בזה 'פליגין דיבוריה' שנאמן לומר שרבעו, אך לא שרבעו לרצונו! דאמרינן 'אדם קרוב אצל עצמו ואדם אדם משים עצמו רשע' יעו"ש, וד"ק. ועי' ברא"ש שכתב לחלוק ע"ד התוס' מפני שדחוק לחלק בין איסורי עריות שונים. ⁸⁰ סוף הקדמה כב, והובאו דבריו לקמן.

⁸¹ פרק קמא דסוטה. וכן הוא ב'ויקרא רבה' פרשת אחרי מות, כג.

שאלות סביב החטא בספרי הפוסקים...

במרוצת הדורות וההיטמעות בין הגויים באו לפני גדולי עולם שאלות בעניין זה, והונחו על שלחנם נידונים שונים בדין זה של משכב זכור:

- א. מה דין אשה שגילתה לאחר החתונה שבעלה שטוף בעוון⁸² זה, האם נתבטלו קידושיה לאיש זה למפרע מדין 'קידושי טעות'?
- ב. מה דין מי שרודף אחר אדם אחר לאונסו במשכב זכור, האם מותר לעצור את ה'רודף' בנפשו? כלומר⁸³ להרגו כדי שלא יאנסו?
- ג. נער שהעיד על אשת חכם שעשתה מעשה כיעור, ובבירור שנעשה מסתבר שהיא העירה לאותו נער על התנהגותו, והודיע לה שינקום בהוצאת שם רע, וכך עשה. האם מחמת שיש עליו קולות שעשה מעשים מגונים בנערים – נפסל⁸⁴ בעדותו?
- ד. האם שייך 'צרו תקפו' במעשה זה של מש"ז כמו אצל⁸⁵ אשה, וכמו ששם נקטנו להקל, הוא הדין במעשה זה?
- ה. מהו התיקון התמידי לאדם שנכשל בחטא זה (חוץ מתיקון בצום ופדיון המבואר בקונטרס זה) שצריך לעשות⁸⁶ תמיד?
- ו. האם מותר להלין שני בחורים במיטה⁸⁷ אחת?
- ז. האם יש דין של 'לא תקרבו לגלות ערוה'⁸⁸ בגבר?
- ח. אם בא על הקטן מבן תשע שפטור לכאורה, האם פטור⁸⁹ מכלום?

⁸² עי' בשו"ת 'אגרות משה' ח"ד חל' אבה"ע סין קיג.

⁸³ עי' בשו"ע חו"מ סימן תכה ס"ג וז"ל: "וכן הרודף אחר הזכר או אחר אחת מקל העריות לאנסה, חוץ מהבהמה, מצילין אותו אפילו בנפש הרודף..." עכ"ל.

⁸⁴ עי' בשו"ת המב"ט ח"א שאלה רפז, על דין ודברים שהיה בשאלה זו בין השיטין.

⁸⁵ בגמרא במסכת כתובות דנ"א ע"ב מבואר שיש מצב אצל אשה שתחילתו באונס – סופו ברצון, מפני ש'יצרא אלבשה' וז"ל הגמרא: "דאמר רבא כל שתחלתה באונס וסוף ברצון אפי' היא אומרת הניחו לו שאלמלא (לא) נזקק לה היא שוכרתו מותרת מ"ט יצר אלבשה תניא כוותיה דרבא: והיא לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת ויש לך אחרת שאע"פ שלא נתפשה מותרת ואיזו זו כל שתחלתה באונס וסופה ברצון". עכ"ל. מ"מ בגבר לא שייך הדבר מפני ששנינו: בגמרא ביבמות נג סוע"ב "אין אונס לערוה שאין קישוי אלא לדעת". ע"כ. משמע שאצל גבר המציאות של העבירה הזו לא שייכת באונס.

⁸⁶ עי' בשו"ת 'אגרות משה' ח"ד שכתב בסוף דבריו: "...העצה הגדולה הוא לימוד התורה בעיון שהוא מציל ושומר מכל העריות ואף מהרהורים כדאיתא ברמב"ם סוף הלכות איסורי ביאה גדולה מכל זאת אמרו יפנה עצמו ומחשבתו לדברי תורה וירחיב דעתו בחכמה וכ"ש שיועיל זה להינצל מיצה"ר דעבירה בזוי הזו". עכ"ל.

⁸⁷ אף שכתב מרן שלא נחשדו ישראל על משכב זכור, מ"מ כתבו ה'בית שמואל' וה'חלקת מחוקק' באבה"ע סי' כד שזה דווקא לעניין ייחוד שלא היו חשודים בפריצות ולכן אין דין איסור ייחוד, אולם לישון במיטה אחת יש למחות ביד העושים כן, יעו"ש.

⁸⁸ כתב הרמב"ם שבכל העריות יש דין דאורייתא של 'לא תקרבו', ולפי זה כתבו האחרונים שהוא הדין בגבר שאסור שיעשה אותות חיבה עם כוונות אסורות, שהרי גם משכב זכור מנוי בין העריות הכתובות בדברי הרמב"ם. ועי' בשו"ת 'אגרות משה' סי' סח.

⁸⁹ עי' בדברי הרשב"ש בספרו 'מלחמת מצוה' שכתב: "עוד השיב עליהם במה שאמרו בפרק 'ארבע מיתות' על הזכר פחות מבן תשע שנים – פטור. ואמנם ענין הפטור כבר בארתיו בהקדמה ג, ולשון הפסוק הכריחם לזה. ועכ"ז לא היו מנקים והיו מכים הבעל מכת מרדות במלקות או ברצועה, ומכת מרדות מורגל בפי הכל ואפילו בפי

דברי הפוסקים בעניין העוון המתועב:

הנה בעניין עוון זה מצאנו כמה קדושים מדברים ומצילים את בני דורם ואת מי שכבר שתה את המים המרורים של החטא הנורא הזה, ובהם: המהרשד"ם, המב"ט, ה'תורה לשמה' האגרות משה' ועוד. וכיון שהזמן אץ ודוחק ואין לקונטרס הזה אלא כמה שעות בין השעות התפוסות ב"ה לתורה ואהבת ישראל, לפיכך נעתיק שנים שלשה גרגירים מדבריהם ונשלח את הקונטרס לדפוס על מנת שיהיה מוכן ללמידה כבר, ולהכנת הנפש לתיקון מושלם בעז"ה יתברך:

✓ תחילה נראה את דברי הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל שהובאו לעיל בהערה בקצרה, עם תוספת מרובה ⁹⁰וזל"ק: "...הוקשה לו על לשון תועבה הנאמר בזכור שני פעמים בפ' אחרי מות כשנאמרה אזהרה בלאו ופרשת קדושים שנאמר העונש מה שלא נאמר כן בשאר איסורי עריות, דאם מצד האיסור – מאי טעמא לא נאמר זה בשאר עריות? ועל זה תירץ בר קפרא: שהוא תביעת הקב"ה בהיקרא להרשעים שלעבירה זו דמשכב זכור – הרי ליכא כלל תאווה מצד הטבע שבראתי שיהיה להם תאווה למשכב הנשים דבלא תאווה לא היה אפשר לקיום העולם כדאי' בגמרא... אבל למשכב זכור ליכא שום תאווה מצד הבריאה, וכל התאווה לזה הוא רק תועה מהטבע לדרך אחר אשר גם רשעים בעלי תאווה שלא נמנעין מצד חטא ועוון אין הולכין לשם שיצר הרע זה אינו אלא מחמת שהוא דבר אסור שהוא כמו להכעיס ח"ו.

והחילוק הוא דהרשע הרי איתא במסכת יומא דל"ה ע"ב, שמתרץ עצמו: נאה הייתי וטרוד ביצרי הייתי ומחייבין אותו רק מצד שיוסף מחייב את הרשעים, אבל על עבירה דמשכב זכור אין להרשע העובר על זה שום טענה לתרץ את עצמו כי לא היה שייך להתאוות לעבירה זו, והוא פירוש המדויק והנכון... ועי' בתוס' וברא"ש בנדרים שם שמניחין נשותיהן והולכין אצל משכב זכור, ופשוט שמש"כ 'נשותיהן' אין הכוונה כאן לענין היתר ואיסור, אלא משום דהקרא הא איירי אף באינו חשוד לעבור על זנות עם עריות אלא על משכב זכור, שג"כ נחשב תועה לענין התאווה...

על כל פנים תאווה למשכב זכור הוא נגד עצם התאווה, וגם רשעים אין להם תאווה לזה בעצם – אלא שכל התאווה הוא רק מחמת שהוא דבר אוסר והיצה"ר מסיתו להמרות נגד רצון הקב"ה, וידיע זו הוא חיזוק גדול נגד יצר הרע שכבר נצחתו – שאתה מאמין בהקב"ה ובכל הי"ג עיקרים ובכל התורה – שבזה תנצחהו על מה

תינוקות של בית רבן: 'הכאה עד שתצא נפשו' וא"כ כשאומרו: "פטור" לא פטרוהו אלא מחיוב מיתה הכתובה בזכר, אבל במיתה מנוולה כזו לא חייבוהו...". עכ"ל יע"ש. וכבר הבאנו לעיל את דברי הרמב"ם בפ"א מהל' איסורי ביאה ה"ד, מה שפסק בזה. ⁹⁰ אגרות משה ח"ו סימן קטו.

שמסיתך להמרותו ולהכעיסו. וקרא מפורש: 'בתועבות יכעיסוהו' ופרש"י כגון משכב זכור...

ושלישית, הגנאי אף לבני אדם שכל העולם אף הרשעים מבזין לבעלי עבירה דמשכב זכור ואף בעיני הרשע השני שעושה עמו העבירה הוא מזולזל ובזוי שזהו חיזוק גדול נגד יצה"ר...". עכ"ל.

יש להדגיש כי הגאון 'אגרות משה' האריך בכמה וכמה תשובות נפלאות להרחיק את האדם מהמחשבה על החטא הזה כתאוה השווה לתאוות נשים וכד' והפליג בדברי קדשו לתעב את הדבר, ולא הבאנו את כל המקורות שמעולם לא היתה זו כוונת הדברים בקונטרס זה אלא רק לעורר את המעיין, ולראות את המציאות העגומה אצל חלק מבני עמנו ואת האחריות ההדדית וגילויי הערבות הנצרכים לנו כדי להוציאם בעז"ה מרדת שחת, ולהגביר את חלק הטוב בבריאה על חלק הרע על ידי לימוד הדברים וע"י התיקון שבעז"ה נעשה בחבורה קדושה וגם בתיקוני היחידים שיתעוררו לעשות עבור עצמם ועבור אחרים הטועים מדרך השכל, ולהביא מזור לפצע חמור כל כך הפושה ללא דעת בשולי המחנות של עם ישראל, ויהיו הדברים לנחת רוח לפניו יתברך, אמן.

✓ עי' בשו"ת 'תורה לשמה'⁹¹ שכתב טעמים על דרך הסוד מדוע יש חילוק בין ביאה על בן תשע שנים ויום אחד שחייב סקילה לבין מתחת לגיל זה, ותראה נכוחות ותסמרנה שערות ראשך איך כל דבר ולו הקטן ביותר כאן בעולם השפל מכוון כנגד דברים עליונים מאוד מאוד בשמי שמיא!

✓ שות"ם נוספים עסקו בשאלות ממין אלו, הן הגאון 'בן איש חי' בשו"ת 'רב פעלים' והן אחרים אך כדאמרנו לעיל אין הכוונה להפוך את הקונטרס הקט הזה לשו"ת אלא רק לעורר את הלב.

⁹¹ קונטרס 'סוד ישרים' שאלה תמ"א.

העוון ע"ד הפרד"ס:

הנה בעניין חמור זה מצאנו כמה לשונות קשים על מי שחטא בעוון הזה וגורם רעה לעצמו בכל העולמות, ומפאת דוחק הזמן ואהבת הקיצור נרשום ונעתיק מעט דברים שנתגלו לפנינו בסייעתא דשמיא והם כראשי פרקים בקצירת האומ'ר על העוון הזה:

- עי' בספר 'הפליאה' שכתב: "...וראה והבן שאחר שהוא חותם המלך א"כ אין להכניסו במקום זר מלוכלך ומטונף ואע"פ שאמרה תורה משכבי אשה לא להתיר שלא כדרכה כי אין כאן מקום ביאה והשחתה גמורה היא וגם מקום טינוף ומטנף חותם המלך וי ליה וי לזרעיה למאן דעביד הכי, ואף ביאה במקומה צריך לעשות בכונה גדולה כי הכוונה הנקיה והטהורה תוריד אליו נפש טהור ונקי..."
עכ"ל, יעו"ש.
- כתב רבינו האריז"ל⁹² ב'שער הגלגולים': "...הבא על הזכר, יתגלגל בשפן או בארנבת, כפי מה שחטא או בועל נבעל". עכ"ל.
- כתב רבי מנחם⁹³ רקנאטי: "הבא על הזכר יתלבש בשפן או ארנבת כי הם זכרים ונקבות, ושנה אחת באין עליו, ושנה אחת יבא על אחרים". עכ"ל.
- עוד⁹⁴ כתב באורך רב וזל"ק: "איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני י". טעם איסור העריות אין לבעלי הקבלה דבר מקובל בו. רק קצתם אמרו כי הטעם שלא להשיב דבר הנפרד לשרשו והענף לעקרו כי מאחר שאנחנו כולנו סבה אחר סבה נמצאים זה מזה אין לעשות הענפים המתפשטים אילך ואילך שורש בפני עצמו כי הקרובים הם הענפים המתפשטים מן השורש ויש להם לקבל לחות מן הענפים אחרים לא מעצמם כי היה מתייבש. והבא על הערוה גורם יבשות הענף ההוא מהמרכבה עליונה אבל קין לא נאסר באחותו כי לא היו סבה אחר סבה כי מכח עליון נוצרו ז' כנגד ז' ימי בראשית. ויש מן האחרונים שאמרו בסוד העריות כי הטעם הוא כטעם סוד העבור שלא יכרת שם המת ממשפחתו וראה הש"י ברוב חכמתו איזה מקום מנוחתו ואמרו לקרוביו כי לפעמים יבא בזכר ואם לא זכה יבא בנקבה ושמה יבא על אביו ובנו ואחיו ודודו וזה טעם ערות אביך וערות אחי אביך המדבר בזכרים: אמנם הנראה לי מדעת רז"ל בספר הזוהר שכבר הבאנוהו עוד למעלה כי הטעם הוא בעבור שאצילות ממדת הדין אין לנטות אחרי הפעולות הנאצלות משם וכבר רמזנו זה בענין אלופי עשו. ויש עוד מן האחרונים שאמרו בטעם העריות ענינים אחרים וזו היא כוונתם כבר ידעת כי עשר ספירות נאצלות מאין סוף יתעלה ויתברך והן קרובות אליו יתברך ומשפיע בהן ומתייחד בהן. גם הודעתך כי הפעולות של מטה פוגמין למעלה והבא על אחת מן

⁹² סוף הקדמה כב.

⁹³ על התורה בפרשת קדושים.

⁹⁴ הרקנאטי בפרשת אחרי מות.

העריות הוא משתמש בשרביטו של מלך כי במרכבה עליונה מצוי ייחוד הקורבה איש באחיו ידובקו ואמר כי הבא על אמו פוגם בבינה הנקראת אם הבנים גם בשכינה שהיא אם כל חי ולכך כתיב ערות אמך אמך היא שני פעמים ולא ניתן להשפיע בהן רק למלך הכבוד יתעלה והמשתמש בשרביטו של מלך חייב מיתה. הבא על אשת אביו פוגם בהוד בת זוגו של נצח הנקרא אב לצדיק והבא על אחותו פוגם בכנסת ישראל הנקרא אחות שנאמר באתי לגני אחותי כלה (שה"ש ה' א') והבן אמרו מולדת בית או מולדת חוץ רמז לב' אחיות שיש בבתי גוואי שהם בינה וגבורה ולשני אחיות אחרות שהם בבתי בראי שהם הו"ד ומלכות. והבא על בתו פוגם בהוד שהוא בת הגבורה. הבא על בת בנו פוגם במלכות שהוא בת נצח הבא על שתי אחיות פוגם בהוד ומלכות אמנם יעקב אבינו ע"ה שאמר לו הקב"ה אתה אלוה בתחתונים הותר לו להשתמש בשרביטו של מלך ואמר בהם לצרור לשון צרור המור כי הבא עליהם עושה קשר בצינורות המרכבה שלא ישפיע לבת זוגה. הבא על כלתו פוגם בהוד שהוא בת זוגו של נצח בנו של חסד וגם פוגם בכלה העליונה. הבא על חמותו פוגם בגבורה שהיא חמות נצח. הבא על דודתו פוגם בגבורה והו"ד. הגבורה דודתו של נצח והוד דודתו של מלכות והם אחות אביו ואחות אמו הנזכרים בפסוק. הבא על אשת אחיו שיש לו בנים פוגם בהו"ד שהיא אשת נצח אח לתפארת ובנו צדיק ובתו מלכות. הבא על אשת אביו פוגם בגבורה אשת החסד. ואמר בעריות לא תגלה שהבא עליהם מגלה בת זוגו מחברתה. והנה העריות כלם רומזות לכחות של מעלה המקבלות מבת זוגם ולחכימא ברמיזא. ועל מה ששואלים העולם מפני מה אחי האב מותר באשת בן אחיו ובן האח אסור באשת אחי אביו ועוד מפני מה האדם מותר לישא בת אחיו ואסור באחות אביו תיאסר האשה להנשא לדודה כמו שנאסר האיש לישא דודתו הטעם בכולן כי המשפיע הוא למעלה מן המקבל וזה מותר אמנם בהפך ישתנו סדרי בראשית:

ומזרעך לא תתן להעביר למולך וגו'. סמך איסור העבודה זרה לאיסור הזנות כי עבודה זרה נדמית בכל מקום לזנות והוא מקנא אם אותם שנולדו לו יזנו אחר עבודה זרה וכל ענין עבודה זרה נמשל לניאוף ככתוב בספר משלי. והבן כי בהיות עשרת הדברות בשני לוחות והיו מכוונין חמש כנגד חמש היה מכוון לא יהיה לך כנגד לא תנאף נרמזה שם האמונה רעה שפשטה בעולם השם יעביר רוח הטומאה מן הארץ כדכתיב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ (זכריה יג' ב') שלא תמצא אמונה בעולם שלא נרמזה בתורה אלא שתשובתה בצדה. ועבודת המולך היא עבודת האש תבין איסורו מטעם כתובת קעקע והטעם שלא יכניסו כחות הטומאה בהיכל הקדש והבן זה. וטעם ואת זכר לא תשכב כי אין הזוג שוה כי אם בזכר ונקבה שמשם קיום המין דוגמת משפיע ומקבל והעושה מן המשפיע מקבל משנה סדרי בראשית. וכמו שזיווג האיש בבת זוגו רומז על הייחוד כך זיווג שני זכרים כאילו עושה שתי רשויות. ומכאן תבין טעם ובכל בהמה לא תתן שכבתך כי אין לערב צורת

אלהים עם צורת בהמה לעשות מן הקדש חול אל תטמאו בכל אלה וגו' הבן מלת אלה כי משם הטומאות באות ושם נטמאו הגוים ואמר אשר אני משלח כי אני הוא המשלח". עכ"ל.

• כתב הרמ"ד ואל"י ע"ה⁹⁵ וז"ל ק: "והנה כשם שהוא פוגם בשכינה בתתו מזרעו למולך – כך הוא פוגם בה בעוון המתועב של משכב זכור, שהרי משך זרע הראוי אל הגינה שהיא סוד המלכות, הנה הוא זורקו אל האשפה שהוא נקב האחור. ונמצא שהוא עושה שני קלקולים גדולים זה קשה מזה: האחד – דאפיק טיפין יקירין דיליה למגנא. והשני – שהוא גורם אל היסוד העליון לזרוק את השפע הקדוש שלו אל האשפות! ונמנע מן המלכות דאיהי אתר דיליה, וכל השפע ראוי לה בסוד הזיווג, לפיכך כתיב: "את זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה היא" וכבר אמרז"ל: שתועבה היא כמו: 'תועה' 'בה' כי מה טעות גדול מזה לזרוע באשפה ולהניח את הגינה שהוא המקום הראוי לזריעה, ונמצא מאבד את שלו וענש...". עכ"ל.

• ועוד כתב הרמ"ד ואל"י ע"ה בפ"כ פ"ג: "איש אשר ישכב את זכר משכבי אשה. שהוא דבר המתועב אצל כל אדם בהיותו כנגד הטבע, כי הנקבה היא שנתקנה למשכב זכר להעמיד תולדות בעולם, ולא האיש לאבד את הזרע לבטלה. ועוד, שהוא פוגם בכך באבן ישראל שהיא המשכת הזרע ראויה לה בזיווג הישר והנכון של פנים בפנים, והוא מאבדה אל האחור של הזכר בלי שום תועלת, שלא כדרך ההנהגה הישרה. ולכן אבן ישראל קופצת לנקום את נקמתה, ומיתתן בסקילה...". עכ"ל.

• כתב הרב⁹⁶ עיר מקלט' וז"ל ק: "שלא לבא על הזכר, ונכפלה אזהרה זו, שנאמר: "ולא יהיה קדש מבני ישראל" וטעמו: כי כל מה שברא הקב"ה ברא שנים – משפיע ומקבל, כי הוא יתברך חפץ בישוּבו של עולם, וזה המתועב שינה מעשה בראשית ומשחית זרעו וחייבו סקילה! ועונשו שהוא מתגלגל בחיות ובפרט בשפן וארנבת שהם שוכבים ונשכבים, וראיה מנבוכדנצאר. ותיקונו: שיצום רל"ג צומות מנין: 'זכור' והרוצה למהר תשובתו ישלים תיקון זה בט' הפסקות של ב' ימים וב' לילות". עכ"ל.

• נסיים בדברי הגה"ק⁹⁷ מקומרנא ע"ה: "שלא ליקרב לעריות להתעדן בהם בשום קורבה כגון: חיבוק ונישוק ומשמוש וכיו"ב, ואפי' אינו בא ח"ו לידי קישוי, אבל כשבא לידי זה הוא מנודה ומוחרם ועוקר עצמו מעוה"ז ומעוה"ב ונסתלק מעליו צלם אלקים, ובכל שיערה ושערה משערותיו מתעטפין אלפים ורבבות רוחות הטומאה המכריזין עליו: 'טמא טמא' וניכר בנקל לזכי הראות. ותיקונו: צדקה וחסד והכנעה עד עפר, ותיקוני האריז"ל הידועים". עכ"ל.

⁹⁵ בספרו 'עבודת הקודש' על חומש ויקרא.

⁹⁶ מהגאון הרה"ג רבי דוד לידא זצוק"ל על מניין המצוות, עם הגהות הגחיד"א.

⁹⁷ הוא אהובנו קודש הקדשים רבינו יצחק אייזיק יחיאל יהודה ספרין ע"ה, שהאריך בספרו הטהור 'אוצר החיים' לכתוב רזי דרזין בעניין זה, ואין האמור לעיל אלא מ'קצור אוצר החיים' להגרי"י שיינפלד נר"ו.

יחוד לאלפים!

יחוד נוצר חסד:

טוב שיאמר זה קודם עסק התורה, וגם מועיל לתיקון עוון השו"ל.

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו
שימושך שפע רב ואור מהויה דמילוי יודין
שבתיקון נוצר חסד דדיקנא דא"א

אלף הה יוד הה
אלף הה יוד הה

להמתיק מספר אחיה דההין וי' אותיותיו,

אלהים אדני
אלהים אדני

וגם להמתיק מס' ב' שמות
אלהים ואדני וט' אותיותיהם,

אלף למד הא יוד במ

וגם להמתיק אלהים דאלפין,

ב נ צ פ ר
דין דין דין דין דין

וגם להמתיק ש"ך ופ"ר דינים דזו"ן,

ותשליך במצולות ים דס"מ ונחש את כל חטאתינו וכל המושחיתים
אשר נבראו על ידינו ותמנע אור יניקתם משמות הקודש אדני אלהים

אלף הה יוד הה

ובכח תיקונא תליסר דדיקנא
ונקה העולה קס"א,

וכמספר אלפים, וכמספר אלהים אדני עם ט' אותיותיהם והכולל, יעלו כל הנשמות
וכל הניצוצות הקדושה שנתפזרו על ידינו בין הקליפות, חיל בלע ויקיאנו מבטנו
יורישנו אל, ויחזרו אל הקדושה משפט הראשון מנוקות מכל רע,

ואת נפשותינו תטהר מכל החיצונים לבל יגשו אלינו ולבל יתאחזו בתפילתנו
ובלימוד תורתנו בכח שילוב שני שמות אלהים שעם עשר אותיותיהם עולים
למספר יעקב, וכן מספר נקודות שבהם

אֱלֹהֵינוּ

והוא יצא לשטן לעומתם להכריתן בהכרת רשעים,

ובכח שם יְהוָה

היוצא מפסוק ה' אל השטן יגער, כלה גרש תגרש עזוז המקטרגים צרים ומושלים
ברשע חייליהם והיו כלא היו, יהיו כמוץ לפני רוח ומלאך ה' דוחה, יהיו לרצון אמרי
פי והגיון ליבי לפניך ה' צורי וגואלי, ויהי נועם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה
עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

(מהסה"ק בניהו בן יהוידע חלק זיכרון הנפש דף י"ט)

ע"כ מעט דברים בקציר'ת האומ'ר לדברים שהיו כבושי'ם אך מפני מעשים באושי'ם יצאו להיות דרושי'ם לעורר הנפשות הענושי'ם אף שדרך להיות מחשי'ם. והדברים רק כדי לעורר את המעיין ונכתבו במהירות הבזק ללא עיון מספיק מפני הזמן הדוחק, וכל ערום יעשה בדעת להעמיק היכן שצריך, וידעת ההפכים אחת להסתיר ממי שצריך שאין ענין לעורר את היצר של מי ששמור.

סדר התיקון מהספר 'שדי תפוחים' לקמן:

תקון לעון משכב זכר

צריך לצום מאתים ושלשים ושלש תעניות, ולהתגלגל תשע פעמים בשלג כל גופו. ומי שקשה לו הדבר, תקנו רבותינו המקבילים לצום רק לילה יום ולפדות ימי התענית וגלגולי השלג, בכסף שינתן לצדקה לעניים שומרי תורה.

נה סדר התקון.

צום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. ויום לפני הצום יאמר נדיי זה:

אנא יהנה יאהרונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עצי פנים וקשי ערף

לומר לפְּנִיךָ יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ
וְלֹא חַטָּאנוּ. אֲכַל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאִנְשֵׁי
בֵּיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בִּגְדָנוּ. בָּאתִי עַל הַזָּכוֹר וְעַבְרָתִי עַל הַכְּתוּב וְאֵת זָכָר לֹא
תִשָּׁכַח מִשְׁכְּבִי אִשָּׁה, וּפְגַמְתִּי בַּהֲנִי"ה וְאֶהְיֶ"ה דְּמַלּוּי יוֹדִי"ן, וְגַם
בְּשִׁמוֹת אַחֲרָיִים, וְהָיָה אוֹר יִשְׂרָאֵל לַחֲשֶׁךְ. בִּגְדָתִי בְּאַחֲדוֹתֶיךָ וְנִתְתִּי
מוֹם בְּקֶדְשֵׁי שָׁמַיִם, וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְקִלְקַלְתִּי צִנּוּרֵי
הַקִּדְשָׁה, וּמִנְעָתִי הַטּוֹב וְהַשָּׁפַע הִרְאִיוּ לְבֹא עַל יְדֵיהֶם. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ
דּוֹפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הִעֲוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְדָנוּ. חֲמַסְנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקָר
וּמְרֻמָּה. יַעֲצֵנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כִּזְבָּנוּ. כַּעֲסָנוּ. לִצְנוּ. מִרְדָּנוּ. מְרִינוּ
דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. נִבְעַלְתִּי אֶל הַזָּכָר וּפְגַמְתִּי בְּאֵלֶיךָ אֱלֹהֵיךָ
שֶׁבִשְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה שֶׁבִּבְיָנָה. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פְּגַמְנוּ.
צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֲב וְאִם. קִשִּׁינוּ עֲרֶךְ. רִשַׁעְנוּ. שַׁחֲתָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ
וְתַעֲתָעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁנָה לָנוּ. וְאִתָּה
צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אֵמֶת עֲשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֶׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא
הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אִתָּה יוֹדַע. אִתָּה יוֹדַע רְצֵי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי
כָּל חַי. אִתָּה חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בֵּטָן. רֹאֶה כְּלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נִעְלָם
מִפָּנֶיךָ וְאֵין נִסְתָּר מִפָּנֶיךָ עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יאהדונהי
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֵת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ
אֵת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פֶּשַׁעֵינוּ.

יֵלֶךְ לִמְקוֹה וְיִטְבֵּל שָׁבַע טְבִילוֹת לְטַהַר נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, מִהַקְלָפָה
שֶׁנִּדְבָּקָה בָּהֶם בְּגִלּוֹל חַטָּא מִשְׁכָּב זָכָר, וַיִּכְנֹן שְׁטוּבֵל שָׁבַע טְבִילוֹת אֱלֹהֵי עַל
דַּעַת אֱלִישָׁע הַנָּבִיא שֶׁאָמַר לְנִעְמָן לְטַבֵּל מִצְרַעְתּוֹ, וְשָׁכַן יִטְהַר נַפְשׁוֹ,
רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִשְׁמַאֲתַת צִרְעַת חַטֹּאתֶיהָ, וְטְבִילָה שְׁמִינִית יִכְנֹן לְקַבֵּל עָלָיו
אֶרְבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין, סְקִילָה, שִׁרְפָּה, הֶרֶג וְחִנּוּק, עַל קְדוּשַׁת ה', וְשַׁעַל יְדֵי
זֶה יִתְחַדֵּדוּ אֶרְבַּע אוֹתִיּוֹת יְהוָה בְּיַחֲוֹד שְׁלָם.

יִתְפַּלֵּל מִנְחָה מִבְּעוֹד יוֹם, וְיִקְבֹּל תַּעֲנִית בְּתַפִּלַּת הַמִּנְחָה בְּכִרְפַּת "שׁוֹמֵעַ
תְּפִלָּה", אוֹ בְּסוֹף הַעֲמִידָה לְפָנֶי שִׁיאֲמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם". אִם לֹא קָבַל

זָכַר תְּהִיָּה

תענית בתוך תפלת המנחה, אבל בשהתפלל עמידה של מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

זה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי וחללתי ברית קדשך, ובאתי על הנזר שכבתי, ונשכבתי. בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעוררי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכנס לבטל התענית, אוכל לאכול ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתכונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהרונה אל הינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבילנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

טוב ללמוד כליל התענית משניות מסכת שבת (נמצא לקמן עמוד 641). וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. וכשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכנס בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא קמנן אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בקל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60) בכונה גדולה.

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת ה'אל יתברך מצוות עשה של

הַתְּשׁוּבָה, בְּכַתּוּב בַּתּוֹרָה: וְשָׁבַת עַד יְהִיָּה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעָתָה בְּקִלּוֹ. וְהִרְיִי מִתַּחֲרֵט עַל כָּל מַה שֶּׁחָטָאתִי, עֲוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי, בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגּוּלִים אֲחֵרִים, חֲרָטָה גְּמוּרָה וּשְׁלֵמָה, וּמִקְבֵּל עָלִי שְׁלֵא לַחֲזוֹר וְלַחֲטֹא עוֹד. וְהֵשֵׁם יִתְבַּרְךְ בְּרַחֲמָיו יַעֲזָרֵנִי עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמוֹ מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

אָנָּה יְהִיָּה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֵא לַפְּנֵיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְּעַלֵּם מִלִּבֵּנוּ מִתַּחֲנֻנָּתֵנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עוֹי פָּנִים וְקָשִׁי עֲרָף לֹא־מֵר לַפְּנֵיךָ יְהִיָּה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ. אֲכַל חֲטָאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאַבוֹתֵינוּ וְאֲנָשִׁי בִּיתֵינוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בְּגִדְנוּ. בָּאתִי עַל הַזְכוּר וְעִבְרָתִי עַל הַכְּתוּב וְאֵת זֶכֶר לֹא תִשְׁכַּח מִשְׁכָּבִי אִשָּׁה, וּפְגַמְתִּי בַּהֲנִיָּה וְאֶהְיֶה דְּמִלּוֹי יוֹדִיָּן, וְגַם בְּשִׁמּוֹת אַחֲרָיִים וְהִיָּה אֹר יִשְׂרָאֵל לַחֲשֹׁךְ. בְּגִדְתִּי בְּאַחֲדוּתְךָ וְנִתְתִּי מוֹם בְּקִרְשֵׁי שָׁמַיִם, וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנִים וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרֵי הַקִּדְשָׁה, וּמִנְעָמֵי הַטּוֹב וְהַשְׁפַּע הָרָאוּי לְבֹא עַל יְדֵיהֶם. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דוּפִי וְלִשׁוֹן הָרָע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וּדְנָנוּ. חִמְסָנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקָר וּמְרֻמָּה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבְנוּ. כְּעִסָּנוּ. לִצְנוּ. מִרְדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. נִכְעַלְתִּי אֶל הַזְכוּר וּפְגַמְתִּי בְּאֵל־יְיָ אֱלֹהֵיךָ שֶׁבִּשְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת אֱהְיֶה שְׂכַבְיָנָה. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֲב וְאִם. קָשִׁינוּ עֲרָף. רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲזִינוּ וְתַעֲתָעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁנָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מַה נֹּאמַר לַפְּנֵיךָ יֵשֶׁב מְרוֹם, וּמַה נֹּסֵפֵר לַפְּנֵיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלּוֹת אֶתָּה יוֹדֵעַ. אֶתָּה יוֹדֵעַ רֵוִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אֶתָּה חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי כְּטָן. רֹאֶה כְּלִיּוֹת נֶלֶב. אֵין דְּבַר נֶעְלָם מִפָּנֶיךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: יְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵיךָ יְהִיָּה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֵת כָּל חֲטָאֵתֵנוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֵת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פָּשַׁעֵינוּ.

זָכַר תְּהִי

יֵאמֹר פֶּסוּק זֶה שֶׁל שְׁפָעִים

נֶאֱמַרְתִּי בְּחֶפְדִּי נִגְרָזְתִּי מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ אֲכֵן שָׁמַעְתָּ קוֹל תְּחִנּוּנֵי
בְּשׁוּעֵי אֲלֶיךָ:

אֲחֵר כֵּן יֵאמֹר.

בְּרֹאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ הָיְתָה תִּהוּ
וּבָהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמָּיִם:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי אוֹר וַיְהי אוֹר: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב
וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם
וּלְחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה וַיְהי עֶרֶב וַיְהי בֹקֶר יוֹם אֶחָד:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי רִקְיעַ בְּתוֹךְ הַמָּיִם וַיְהי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם:
וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין
הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לַרְקִיעַ וַיְהי כֵּן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרְקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהי
עֶרֶב וַיְהי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וַתִּבְרָא
הַיַּבֶּשֶׁה וַיְהי כֵּן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבֶּשֶׁה אָרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא
יַמִּים וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְּשָׁא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב
מִזֵּרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֵשֶׂה פְּרִי לְמִינֵהוּ אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהי כֵּן:
וַתִּצְאָ הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב מִזֵּרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֵשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר
זָרְעוּ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהי עֶרֶב וַיְהי בֹקֶר יוֹם
שְׁלִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי מְאֹרֹת בְּרִקְיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין
הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם: וְהָיוּ לְמְאֹרֹת בְּרִקְיעַ
הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ וַיְהי כֵּן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת
הַגְּדֹלִים אֶת הַמְּאֹר הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמְּאֹר הַקָּטָן
לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרִקְיעַ הַשָּׁמַיִם
לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ: וּלְמַשֵּׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וְלַהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהי עֶרֶב וַיְהי בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ
עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם: וַיַּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֶת כָּל

נֶפֶשׁ הַחַיָּה הִרְמִשְׁתָּ אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל עוֹף כְּנָף לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהָעוֹף יִרְבֶּה בָּאָרֶץ: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם חַמִּישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ וְחַיְתוֹ אֶרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֵת הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ וַיְרִדוּ בְּדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּעֵלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ וּכְבִּשְׁתֶּה וַיְרִדוּ בְּדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיַּת הָרֶמֶשׁ עַל הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֶרַע וְזֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֵת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פֶרִי עֵץ זֶרַע וְזֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָה: וְלֹכֵל חַיַּת הָאָרֶץ וְלֹכֵל עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלֹכֵל רֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֹרֵק עֵשֶׂב לְאֹכְלָה וַיְהִי כֵן: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי: וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל עֲבָאִם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכָל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

יִטְבּוֹל תִּשְׁעַת טְבִילוֹת בַּמִּקְוָה בַּמַּיִם קְרִיִּים, אוֹ בָּיִם בַּמִּקְוָה צְנוּעַ. וּמִי שֶׁאֵינוֹס וְאִי אֶפְשָׁר לוֹ לִטְבּוֹל בַּמַּיִם קְרִיִּים, כַּדִּיעֵבֶד לְפָחוֹת יִרְחֹץ גּוֹפּוֹ בַּמַּיִם קְרִיִּים תִּשְׁעַת פְּעָמִים. (רָאָה בַּהוֹרָאוֹת שֶׁבַחֲחִילַת הַסֵּפֶר) וְקוֹדֵם שִׁיטְבּוֹל יֹאמֶר.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם גְּלוּי וַיְרִיעַ לְפָנֶיךָ אֲשֶׁר חֲטָאתִי עֲוִיתִי וּפִשְׁעֹתִי בַּעֲוֹן מִשְׁכָּב זָכוֹר וּפְגָמֹתִי בְּשִׁלְשָׁה אֲלָפִין שְׁבִשְׁלִשָׁה שְׁמוֹת אֱהִיָּה שְׁבִבְיָנָה דְּמִלּוּי יוֹדִיָּן, וּמִלּוּי אֲלָפִין, וּמִלּוּי הֵהִיָּן. וְאֵתָהּ בְּרַחֲמֶיךָ הוֹדַעְתָּ עַל יְדֵי עַבְדֶּיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, לְחַשֵּׁן הַפָּגָם לְהַתְגַּלְגַּל תִּשְׁעַת

פְּעָמִים בְּשִׁלְג, וְגִלּוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׁאִינִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת הַתְּקִינָה הַזֶּה
שֶׁל גִּלְגּוּל הַשִּׁלְג כְּרָאוֹי. לָכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֵלֵּהִי
וְאֵלֵּהִי אֲבוֹתַי, שִׁיְהִיו חֲשׂוֹכִים וּמְקַבְּלִים וּרְצוּנִים תִּשְׁעַ טְבִילוֹת
שְׁאֵנִי מוֹכֵן לְטָבוֹל (לְרַחוּץ) בְּמֵיִם קָרִים, כָּאִלוּ נִתְּגַלְגַּלְתִּי כָּל גּוֹפִי
בְּשִׁלְג תִּשְׁעַ פְּעָמִים, כְּתִקְנֵת חֲכָמִים וְכִרְוֹנָם לְכַרְכָּה, וְכִרְבִּי כְּחִמִּיךָ
וְכִרְבִּי חֲסִדֶיךָ יַחְזִירוּ הַשְׁלֵשָׁה אֲלֵפִי"ן שֶׁהֵם אֶל"ף אֶל"ף אֶל"ף
לְמִקְוָם הָעֲלִיּוֹן, וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת אֶהְיֶה שְׁבִינָה (שֶׁהֵם
אֶל"ף ה"י יו"ד ה"י, אֶל"ף ה"א יו"ד ה"א, אֶל"ף ה"ה יו"ד ה"ה), וַיְהִיו
שְׁלָמִים וּמְלָאִים וּמְאִירִים בְּמִקְוָם הָעֲלִיּוֹן כְּרָצוֹנְךָ. יְהִיו לְרָצוֹן אִמְרֵי
פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אַחֵר כֵּן יֹאמֶר.

וּבְנִיָּהוּ בֵּן יְהוֹדָע בֶּן אִישׁ חֵיל רַב פְּעָלִים מְקַבְּצָאֵל הוּא הִכָּה אֶת
שְׁנֵי אֲרָאֵל מוֹאֵב וְהוּא יָרַד וְהִכָּה אֶת הָאָרֶץ בְּתוֹךְ הַבָּאָר בְּיוֹם
הַשִּׁלְג: וְהוּא הִכָּה אֶת אִישׁ מִצְרִי אִישׁ מִרְאָה וּבִיד הַמִּצְרִי חֲנִית וַיַּךְ
אֵלָיו בְּשִׁבְט וַיִּגְזֹל אֶת הַחֲנִית מִיַּד הַמִּצְרִי וַיַּהַרְגֵהוּ בַּחֲנִיתוֹ: אֵלָּה
עָשָׂה בְּנִיָּהוּ בֶּן יְהוֹדָע וְלוֹ שֵׁם בְּשִׁלְשָׁה הַגְּבוּרִים: מִן הַשְׁלֹשִׁים
נִכְבַּד וְאֵל הַשְׁלֹשָׁה לֹא בָּא וַיִּשְׁמָהוּ דָּוִד אֵל מִשְׁמַעְתּוֹ: לָכֵן נָא
וְנִכְכְּתָה יֹאמֶר יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אִם יְהִיו חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִים בְּשִׁלְג יִלְבִּינוּ
אִם יֵאָדִימוּ כְּתוֹלַע כְּצִמְרֵי יְהוֹ: כִּי כַּאֲשֶׁר יָרַד הַגֶּשֶׁם וְהַשִּׁלְג מִן
הַשָּׁמַיִם וְשָׁמָּה לֹא יָשׁוּב כִּי אִם הִרְנָה אֶת הָאָרֶץ וְהוֹלִידָה וְהִצְמִיחָהּ
וְנָתַן זֶרַע לְזֶרַע וְלָחֶם לָאֵכֹל: כֵּן יִהְיֶה דְּכָרִי אֲשֶׁר יֵצֵא מִפִּי לֹא יָשׁוּב
אֵלָי רִיקָם כִּי אִם עָשָׂה אֶת אֲשֶׁר תַּפְצָתִי וְהִצְלִיחַ אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיו: אִם
הִתְרַחֲצָתִי בְּמֵי שִׁלְג וְהִזְכֹּתִי בְּבוֹר כְּפִי: כִּי לְשִׁלְג יֹאמֶר הוּא אֶרֶץ,
וְגֶשֶׁם מָטָר וְגֶשֶׁם מִטְרוֹת עֲזוּ: תַּחֲטָאֵנִי בְּאֲזוּב וְאֲטָהָר תַּכְבִּסְנִי
וּמִשִּׁלְג אֲלַבֶּיךָ: בְּפֶרֶשׁ שְׂדֵי מְלָכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן: הַנִּתֵּן שִׁלְג
כְּצִמְרֵי כְּפוֹר כְּאֶפֶר יִפְזֹר: לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשִּׁלְג כִּי כָּל בֵּיתָהּ לְבֶשׂ
שָׁנִים:

וַיֹּאמֶר כִּי אֶהְיֶה עִמָּךְ וְזֶה לָךְ הָאוֹת כִּי אֲנִכִּי שְׁלַחְתִּיךָ, בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת
הָעָם מִמִּצְרָיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֵם

אֶל מֹשֶׁה אָהִיָּה אֲשֶׁר אָהִיָּה. וַיֹּאמֶר כִּי תֹאמַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָהִיָּה
שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם: אָהִיָּה כִטֹּל לְיִשְׂרָאֵל יִפְרַח כְּשׁוֹשָׁנָה, וַיֵּךְ שְׁרָשׁוֹ
כְּלָבָנוֹן: וְנֹאנִי אָהִיָּה לָהּ נֶאֱמַר יְהוָה יֵאֱהָרֹנָהי חֹמֶת אֵשׁ סָבִיב וּלְכָבוֹד
אָהִיָּה בְּתוֹכָהּ:

אֲחֵר כֵּךְ יִטְבֹּל תִּשְׁעֵי טְבִילוֹת, וּבְכָל טְבִילָה יִכְנִין בְּאוֹת אֶחָת מִן אוֹתִיּוֹת
אֶל"ף אֶל"ף אֶל"ף כְּסֶדֶן.

לְבַשׁ בְּגָדָיו וַיִּרְחֹץ יָדָיו, וַיַּעֲשֶׂה סֶדֶר הַתְּשָׁלִיךְ עַל שֵׁפֶת יָם, אוֹ נָהָר, אוֹ
מַעְיָן אוֹ בּוֹר מַיִם, (וְאִם אֵי אֶפְסָר יַעֲשֶׂהוּ בְּרִיעָבָד עַל דְּלִי מְלֵא מַיִם, וּבְיוֹם
אֲחֵר כְּשִׁימְצָא מְקוֹר מַיִם, יַעֲשֶׂהוּ שְׁנִית.) וְקוֹרֵם יֹאמַר בְּקֶשֶׁה זֶה:

לְשֵׁם יַחֲדוּ קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה בְּדַחֲלִילוֹ וּרְחִימֹו וּרְחִימֹו
וּרְחִימֹו לִיחְדָּא שֵׁם י"ה בְּשֵׁם ו"ה בִּיחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.
הָרִנִּי מוֹכֵן לוֹמַר שְׁלֹשָׁה עָשָׂר פְּסוּקִים הַכְּתוּבִים עַל יְדֵי מִיכָה
הַנָּבִיא, הָא תְּלִיסָר מְכִילֵן דְּרַחֲמֵי אֶתְחַזֵּין הֵכָא, וְכָלְהוּ נִפְקִין
מִתְּלִיסָר מְבוּעֵין דְּמִשְׁחָ רַבּוֹת דְּתַקּוּנֵי דִּיקְנָא קְדִישָׁא עֲתִיקָא
דְּעֲתִיקִין טְמִירָא דְּטְמִירִין. הָא תְּלִיסָר מְכִילֵן דְּרַחֲמֵי מְעִתִיקָא
קְדִישָׁא. מִי אֵל כְּמוֹךְ חַד. נוֹשָׂא עוֹן תְּרִי. וְעוֹבֵר עַל פְּשַׁע תְּלַת.
לְשִׁאֲרִית נִחְלָתוֹ אַרְבַּע. לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ חֲמֵשׁ. כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא
שִׁית. יָשׁוּב יִרְחַמּוֹ שְׁבַעַה. יִכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ תְּמַנְיָא. וְתְשַׁלֵּיךְ בְּמַצְלוֹת
יָם כָּל חֲטָאָתָם תִּשְׁעָה. תִּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב עֲשֶׂרָה. חֶסֶד לְאַבְרָהָם חַד
סָר. אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם דְּתִרְיָסָר, מִימֵי קֶדֶם תְּלִיסָר: לְקַבֵּיל דָּא,
אֵל מְדָה חַד, רַחֲמוֹם מְדָה תְּרִין. וְחַנּוּן מְדָה תְּלַת. אֲרַךְ מְדָה אַרְבַּע.
אִפִּים מְדָה חֲמֵשׁ. וְרַב חֶסֶד מְדָה שִׁית. וְאֶמֶת מְדָה שְׁבַעַה. נוֹצֵר חֶסֶד
מְדָה תְּמַנְיָא. לְאַלְפִים מְדָה תִּשְׁעָה. נוֹשָׂא עוֹן מְדָה עֲשֶׂרָה. וְפִשַׁע
מְדָה חַד סָר. וְחֲטָאָה מְדָה תְּרִיסָר. וְנִקְיָה מְדָה תְּלִיסָר:

לְקַבֵּיל דָּא, אֵל מְדָה חַד, רַחֲמוֹם מְדָה תְּרִין. וְחַנּוּן מְדָה תְּלַת. אֲרַךְ
מְדָה אַרְבַּע. אִפִּים מְדָה חֲמֵשׁ. וְרַב חֶסֶד מְדָה שִׁית. וְאֶמֶת מְדָה
שְׁבַעַה. נוֹצֵר חֶסֶד מְדָה תְּמַנְיָא. לְאַלְפִים מְדָה תִּשְׁעָה. נוֹשָׂא עוֹן מְדָה
עֲשֶׂרָה. וְפִשַׁע מְדָה חַד סָר. וְחֲטָאָה מְדָה תְּרִיסָר. וְנִקְיָה מְדָה תְּלִיסָר:
וְיְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָרֹנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּהִי אַבְרָהָם, שְׁתַּהֲרֶה

חֲשׂוֹכָה וּמְקַבֶּלֶת וּרְצוּיָהּ לִפְנֵיךָ קְרִיאַת הַפְּסוּקִים הַנִּרְמְזִים בָּהֶם שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים, הָאֲמוּרִים עַל יְד נְבִיאָךְ מִיָּדָה, הַמְכַנְּנִים אֶל שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה מִדּוֹת הָאֲמוּרִים עַל יְדֵי מִשָּׁה עֲבָדְךָ. וְנִעְלָה לִפְנֵיךָ כָּאֵלּוּ כּוֹנְנִי בְּכָל הַפְּנוּת הַקְּרִאוֹת לְכֹחַ בָּהֶם, וּכְאֵלּוּ הַשְׂגָּתִי כָּל הַסּוּדוֹת הַרְמְזִים בָּהֶם. וְתִהְיֶה שְׁעָה זוֹ עֵת רַצוֹן לִפְנֵיךָ. וַיִּגְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל מִדּוֹתֶיךָ, וְתִתְנַהֵג יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ בְּמִדַּת הַחֶסֶד וּבְמִדַּת הַרַחֲמִים, וְתַעֲזָר רַחֲמֶיךָ בְּקְרִיאָתִי זֹאת, לְהַמְשִׁיךְ שִׁפְעָה וְהַאֲרָה מִן הַמִּזֵּל הָעֲלִיוֹן תִּקּוֹן הַשְּׁמַיִם הַנִּקְרָא נּוֹצֵר חֶסֶד, (יִו"ד ה"י ו"ו ה"י). אֶל הַתִּקּוֹן הַתְּשׁוּעִי הַנִּקְרָא לְאֵלִפִּים, (אֵל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). וְכֵּן יִתְמַתְּקוּ שְׁמוֹת אֱלֹהִים אֲדָנָי מִתּוֹךְ גִּמּוּר וְשִׁלֵּם כְּרִצּוֹנְךָ, וּבְכֵן וְתִשְׁלַיִךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתֵינוּ. וְכָל הַמְקַטְרָגִים רָעִים יִשְׁלַחוּ בְּמַצְלוֹת יָם. וְאַתָּה בְּטוֹכְךָ תַּעֲזָר רַחֲמֶיךָ. וְעַל יְדֵי שֵׁם אֵל"ף ה"י יו"ד ה"י יִתְבַּרְרוּ וְיִעָלוּ כָּל נִצּוּצֵי הַקְּדוּשָׁה מִבְּרָרִים וּמְנַקִּים וּמְלַבְּנִים, וְנִקָּה לָהֶם לְהַעֲלוֹתָם לְמָקוֹם הַקְּדוֹשׁ. וְהִי נֶעֱמַ אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהּ:

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: יֵי מָאן דְּאוֹשִׁיט יְדָיו בְּדִיקְנָא יִקְרָא עֲלָאָה דְּסָבָא קְדִישָׁא טְמִירָא סְתִימָא דְּכָלָא. דִּיקְנָא דִּהֵּיָא תְּשַׁבְּחָתָא. דִּיקְנָא דְּסִתִּים וְיִקְרִי מִכָּל תְּקִינָא. דִּיקְנָא דְּלֹא יִדְעִין עֲלָאִין וְתַתְּאִין. דִּיקְנָא דִּהֵּיָא תּוֹשַׁבְּחָתָא דְּכָל תְּשַׁבְּחִין. דִּיקְנָא דְּלֹא הֵיָא בְּרַשׁ נְבִיאָה וְקְדִישָׁא דִּיקְרַב לְמַחְמִי לִיה. דִּיקְנָא דִּהֵּיָא תְּלִיא בְּשַׁעְרוֹי עַד טְבוּרָא דְּלָבָא, חֲנֻרָא כְּתִלְגָּא, יִקְרָא דִּיקְרִין, טְמִירָא דְּטְמִירִין מְהִימְנוּתָא מְהִימְנוּתָא דְּכָלָא. תְּאֵנָא בְּצִנִּיעוּתָא דְּסַפְרָא דִּהֵּיָא דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא דְּכּוּלָּא, נָפִיק מְאוּדְנוֹי וְנִחִית סוּחְרָגִיָּה דְּפּוּמָא קְדִישָׁא וְנִחִית וְסָלִיק וְחָפִי בְּתַקְרוּבָתָא דְּבוֹסָמָא טָבָא חֲנֻרָא דִּיקְרָא. וְנִחִית בְּשַׁקּוּלָא וְחָפִי עַד טְבוּרָא, הוּא דִּיקְנָא יִקְרָא מְהִימְנָא שְׁלִימָא דְּנִגְדִין בִּיה תֵּלַת עֶשֶׂר נְבִיעִין מְבוּעִין דְּמִשַּׁח רַבּוּת טָבָא, בְּתֵלַת עֶשֶׂר תְּקִינִין מִתְּתַקְנָא:

תְּקוּנָא קְדִמָּאָה (מִי אֵל כְּמוֹךְ בְּמִדָּה א' אֵל) מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא מְלַעֲלָא

וְשֶׁאֵי מִהֵוּא תְּקוּנָה דְּשַׁעַר רִישֵׁי דְסָלִיק בְּתַקְוָנוּי לְעִילָא מְאוּדָנוּי
וְנִחִית מִקָּמִי פִתְחָא דְאֲדָנִין בְּחֵד חוּטָא בְּשַׁקְלָא טָבָא עַד רִישָׁא
דְּפוּמָא:

תְּקוּנָה תְּנִינָא, (נושא עֵז בְּמִדָּה ב' רְחוּם) מִתְתַּקֵּן שַׁעְרָא מְרִישָׁא
דְּפוּמָא, וְסָלִיק עַד רִישָׁא אַחְרָא דְּפוּמָא בְּתַקְוָנָא שְׁקִיל:
תְּקוּנָה תְּלִיתָא, (וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע בְּמִדָּה ג' וְחִנּוּן) מְאֻמְצָעִיתָא דְתַחֲתָא
חוּטָמָא מִתַּחֲתָא תְּרִין גּוּקְבִין נְפִיק חֵד אַרְחָא, וְשַׁעְרָא אַתְּפֹסֶק
בְּהֵוּא אַרְחָא. וּמְלִי מְהֵאי גִיסָא וּמְהֵאי גִיסָא שַׁעְרָא בְּתַקְוָנָא שְׁלִים
סוּחְרָנָה דְּהֵוּא אַרְחָא:

תְּקוּנָה רְבִיעָא, (לְשֹׂאנִית נִחְלָתָא בְּמִדָּה ד' אַרְךְ) מִתְתַּקֵּן שַׁעְרָא וְנִחִית
תַּחֲתָא פּוּמָא מְרִישָׁא חֵדָא לְרִישָׁא חֵדָא בְּתַקְוָנָא שְׁלִים:
תְּקוּנָה חֲמִישָׁא, (לֹא חֲזוּק לְעַד אָפּוּ בְּמִדָּה ה' אָפִים) תַּחֲתָא פּוּמָא
נְפִיק אַחְרָא אַחְרָא בְּשַׁקְלָא דְאַרְחָא דְלְעִילָא, וְאֵלִין תְּרִין אַרְחִין
רְשִׁימִין עַל פּוּמָא מְכָאן וּמְכָאן:

תְּקוּנָה שְׁתִּיתָא, (כִּי חֲפִץ חֶסֶד הוּא בְּמִדָּה ו' וְכֵב חֶסֶד) מִתְתַּקֵּן שַׁעְרָא
וְסָלִיק וְנְפִיק מְלָרַע לְעִיל לְרִישָׁא דְּפוּמָא וְחָפִי תְּקֻרְבָּתָא דְּבוּסָמָא
טָבָא עַד רִישָׁא דְּפוּמָא דְלְעִילָא. וְנִחִית שַׁעְרָא לְרִישָׁא דְּפִתְחָא
דְאַרְחָא תַּתָּא דְּפוּמָא:

תְּקוּנָה שְׁבִיעָא, (יְשׁוּב וְרַחֲמֵנוּ בְּמִדָּה ז' נְאֻמָּת) פְּסִיק שַׁעְרָא וְאִתְחַזּוּן
תְּרִין תַּפּוּחִין בְּתַקְוָנָא דְּבוּסָמָא טָבָא שְׁפִירָן וְיָאן לְמַחְזִי. בְּגִינְהוּן
אִתְקִים עַלְמָא הָדָא הוּא דְכְּתִיב בְּאוּר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים:
תְּקוּנָה תְּמִינָא, (יְכַבּוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ בְּמִדָּה ח' נּוֹצֵר חֶסֶד) נְפִיק חֵד חוּטָא
דְּשַׁעְרֵי סוּחְרָנִי דְּדִיקְנָא, וְתַלְיִין בְּשַׁקְלָא עַד טְבוּרָא:
תְּקוּנָה תְּשִׁיעָא, (וְתַשְׁלִיךְ בְּמִצּוֹלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם בְּמִדָּה ט' לְאֵלִים)
מִתְעַרֵּי וּמִתְעַרְבִין שַׁעְרֵי דִיקְנָא עִם אֵינוֹן שַׁעְרֵי דְתַלְיִין בְּשַׁקְלָא,
וְלֹא נְפִיק דָּא עִם דָּא:

תְּקוּנָה עֲשִׂירָא, (תַּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב בְּמִדָּה י' גִּישָׁא עֵז) נִחִיתִין שַׁעְרֵי
תַּחֲתָא דִיקְנָא וְחָפִין בְּגִרְוָנָא תַּחֲתָא דִיקְנָא:
תְּקוּנָה חֵד סָר, (חֶסֶד לְאַבְרָהָם בְּמִדָּה י"א וְפֶשַׁע) דְּלֹא נְפִיקִין נִימָא מִן
נִימָא וּמִתְשַׁעֲרִין בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים:

תקונא תליסר, (אשר נשבעת לאבותינו במדה י"ב וחסא) דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרוי ונאן שערי סחור סחור ליה:

תקונא תליסר, (מימי קדם במדה י"ג ונקה) דתליין שערי בתחות דיקנא מכאן ומכאן. ביקרא יאה ביקרא שפירא מחפין עד טבורא. לא אתחזי מכל אנפי תקרבא דבסמא. בר אנון תפוחין שפירין חורין דמפקין חין לעלמא. ומחזין חדו לזעיר אנפין. בתליסר תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח רבות, ונגדין לכל אנון דלתא. ונגדין ביהוא משחא. ומשיחין מההוא משחא דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקרא סתימא דכלא דעתיק דעתיקין:

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה, ויכוין בלבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו', ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח עונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוני ונחש.

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה, ויכוין בלבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו', ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח עונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוני ונחש.

יאמר פסוק זה שלש פעמים

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא תחזיק לעד אפו כי תפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

אחר כך יקח בידו של"ג (333) פרוטות שהם מספר אל"ף אל"ף אל"ף להפרישם לצדקה, ויאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהיה אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען רחמיך וחסדיך, ולמען מצות הפרשת של"ג פרוטות אלו שבקדי שאני מפרישם לצדקה, ולמען מקראי קדש אשר קריתי לפניך, ולמען סודות הקמוזים בהם, יהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך כאלו עשיתי תקון השל"ג, לגלגל גופי בשלג תשע פעמים, לתקן

הַפָּנִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְּשִׁלְשָׁה אוֹתִיּוֹת אֶל־הָאֱלֹהִים אֶל־הָאֱלֹהִים שֶׁבָּשָׂם אֶת־הָאֱלֹהִים שֶׁבִּבְיָנָה, וְכִרְבִּי נִחְסְדִיךְ יַחְזִירוּ שִׁלְשָׁה אֶל־הָאֱלֹהִים אֶל־הָאֱלֹהִים לְמִקְוָם הָעֲלִיּוֹן, וְיִתְחַבְּרוּ בְּאוֹתִיּוֹת הַיְיָ וְיִשְׁלְמוּ שִׁלְשָׁה שְׁמוֹת אֶת־הָאֱלֹהִים שֶׁבִּבְיָנָה (אֶל־הָאֱלֹהִים הַיְיָ יוֹדֵהוּ, אֶל־הָאֱלֹהִים הַיְיָ יוֹדֵהוּ, אֶל־הָאֱלֹהִים הַיְיָ יוֹדֵהוּ) וְיִהְיֶה שְׁלָמִים וּמִלְאִים וּמִאִירִים בְּמִקְוָם הָעֲלִיּוֹן כִּרְצוֹנְךָ:

נֶאֱמַר אֲמִרְתִּי בְּחִפְזִי נִגְרַחְתִּי מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ אֲבָן שְׂמִיעָה קוֹל תְּחִנּוּתִי בְּשׁוֹעֵי אֲלִיךָ: וְעָשָׂה חֶסֶד לְאֶלְפִים לְאֶתְּחִיב וּלְשִׁמְרֵי מִצְוֹתָיו: וְיִדְעַתָּ כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֱלֹהִים הָאֵל הַנֶּאֱמָן שֶׁמֶר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְאֶתְּחִיב וּלְשִׁמְרֵי מִצְוֹתָיו לְאֶתְּחִיב דֹּר: הַקָּטָן יְהוָה לְאֶתְּחִיב וְהַצָּעִיר לְגוֹי עֲצוֹם אֲנִי יְהוָה יֵאֱהָרֶנְהָ בְּעֵתָהּ אֲחִישְׁנָה: כְּמִגְדֵּל דָּוִד צִנְאָרְךָ בְּנִי לְתַלְפִּיּוֹת אֶלְךָ הַמִּגֵּן תִּלְוִי עָלָיו כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים: כִּרְם הָיָה לְשִׁלְמָה בְּבַעַל הַמִּזְבֵּחַ נָתַן אֶת הַכֶּרֶם לְנִטְרִים אִישׁ יָבֵא בְּפָרָיו אֶלְךָ בְּסָף: בְּרָמִי שְׁלִי לְפָנֶיךָ הָאֵלְךָ לְךָ שְׁלֵמָה וּמִאִתִּים לְנִטְרִים אֶת פָּרָיו:

יִשְׁתַּדֵּל לְהַשִּׁיג חֲתִיכַת שְׁלֵג, אוֹ יִקְפִּיא מִיָּם עַד שִׁיִּהְפְּכוּ לְגֹשׁ קָרָח, וְיִגְלַגֵּל הַקָּרָח עַל זִרְעוֹתָיו וְכַפּוֹת יָדָיו עַד סוֹף אֲצַבְעוֹתָיו תִּשַׁע פְּעָמִים לְכָל צַד. וְקָדָם שִׁיִּגְלַגֵּל יֹאמַר:

לְשֵׁם יְחִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיָּהּ, בְּרַחֲלִיו וְרַחֲמִיו וְרַחֲמִיו וְרַחֲמִיו לְיַחְדָּא יְיָ בּוֹיָהּ בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הָרִנִּי מוֹכֵן לְגִלְגַּל אֲצַבְעוֹתִי וְכַפִּי וְזִרְעֵי הַיָּמִין וְהַשְּׂמָאל בְּשִׁלְג תִּשַׁע פְּעָמִים. וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָרֶנְהָ אֱלֹהֵינוּ וְאַל־יִהְיֶה אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיִּהְיֶה חָשׁוֹב וּמִקְבֵּל וּמִרְצֵה גִלְגוֹל יְדֵי בְּשִׁלְג תִּשַׁע פְּעָמִים, לְתַקֵּן מִה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּשִׁלְשׁ אוֹתִיּוֹת אֶל־הָאֱלֹהִים אֶל־הָאֱלֹהִים שֶׁגָּרַמְתִּי לְסַלֵּקֵם מִן שִׁלְשָׁה שְׁמוֹת אֶת־הָאֱלֹהִים שֶׁבִּבְיָנָה, וְנִשְׁאָר כָּל אֶחָד מֵהֶם בְּסוֹד הַיְיָ בְּלִבְדִּי. וְעֵתָהּ בְּגִלְגוֹל יְדֵי תִשַׁע פְּעָמִים בְּשִׁלְג שְׁעוֹלָה מִסְפֵּר אֶל־הָאֱלֹהִים אֶל־הָאֱלֹהִים, יַחְזִירוּ שִׁלְשׁ אוֹתִיּוֹת אֶל־הָאֱלֹהִים אֶל־הָאֱלֹהִים לְמִקְוָם, וְיִשְׁלְמוּ שִׁלְשָׁה שְׁמוֹת אֶת־הָאֱלֹהִים שֶׁבִּבְיָנָה. וְיִהְיֶה נֶעֱם אֲדִנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה:

יִגְלַגֵּל בְּשִׁלְג אוֹ בְּקָרָח אֶת אֲצַבְעוֹתָיו וְכַפּוֹת וְזִרְעוֹת יָדָיו יָמִין וּשְׂמָאל.

יָקוֹב פָּרִיז'אן מֵאֲחִים וְשִׁלְשִׁים וְשִׁלְשׁ תַּעֲנִיזוֹת.

**חֶלֶק מִקֶּסֶף הַפָּרִיז'אן יִהְיֶה בְּמִסְפָּר שֶׁל מֵאֲחִים וְשִׁלְשִׁים וְשִׁלְשׁ מִטְבָּעוֹת,
וְהַסֵּכֶם עַל הַשְּׁלָחַן בְּשָׂמִי שְׂוֵיזֵה.**

בַּשְּׂוִיזָה הָרִאשׁוֹנָה יִסְדֵּר: 10, 6, 4, 5, 10, 6, 10, 5, 6, 10

בַּשְּׂוִיזָה הַשְּׁנִיָּה יִסְדֵּר: 1, 30, 80, 5, 10, 10, 6, 4, 5, 10.

יִמָּנֶה אוֹתָם בְּכִפּוֹ בַּסֵּדֵר הַזֶּה, וְאַחֵר כֵּן יִצָּרף כָּל הַמִּטְבָּעוֹת וְיִשְׁלָחִים

עֲלֵיהֶם שְׂאֵר קֶסֶף הַפָּרִיז'אן.

**הַזִּמּוּק קֶסֶף הַפָּרִיז'אן בִּידוֹ. יִחַלּוּץ מִנְעָלָיו וְיִלְכֵךְ יָסֵף כֶּסֶף צָעִידִים. וְאַחֵר כֵּן
יִצְמֹד יָסֵף וְיִסְגֹּר לְצַד מִצָּרֵב וְיֵאמֶר.**

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִיּוֹת הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי
עֲזוּנֹתַי עָבְרוּ רֵאשִׁי וְכַמֶּשֶׁא כְּבֹד בְּכָדוֹ מִמֶּנִּי. טִבְעָתִי בֵּינוֹן מְצוּלָה
וְאִין מַעֲמָד. בָּאֲתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלֹת שְׁטָפְתָּנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יִבּוּא
כִּי בַעַת עָמְדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי
וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהִרְיֹם אֱלֹהֵי פָנַי אֵלֶיךָ. כִּי עֲזוּנֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֵאשׁ
וְאֲשָׁמוּתִי גָדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לֵךְ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי הַצָּדִיקָה וְלֵנוּ בִּשְׁת
הַפָּנִים. מַה אֶעֱנֶה וְמַה אֵמַר מַה אֲדַבֵּר וְמַה אֶצְטַדֵּק. כִּבֵּן סוֹרֵר
וּמוֹרָה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַכְרִיךָ לֹא
הִסִּיתִי אָזְנִי. וְעִבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי
עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דִּבְרֵי קִבְלָה וְדִבְרֵי סוֹפְרִים
וּפְגָמָתִי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי עֲזוּרוֹת הַשֹּׁפֵעַ. וְגִרְמָתִי בְּעֲזוּנֹתִי
לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְתִּי כֹחַ בְּקִלְפוֹת
לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחֵז וְלִיגָק מִן הַקִּדְשָׁה. וְגִרְמָתִי
בְּעֲזוּנֹתִי לְעַקֵּר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשִׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאֲרֶץ
הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְכָתִי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ
הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבֹי עָלִי. אֵהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אֲנוֹס לְעִזְרָה וְאֵנָּה
אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאָתִי חֲרַפְתָּ נְעוּרִי. אָבֵל
גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵי נְאֻלָּהי אֲבוֹתִי, כִּי לֹא בְּמִדָּה
וּבְמַעַל עָשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיסְךָ נִתְפַּנַּנְתִּי, רַק יִצְרִי גִבֹּר עָלִי וּמַעֲשֵׂה
שְׁטָן הַצְּלִית, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֵנִי מִבֶּשֶׂר וְנֶכֶם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתִנִּי

וּפִתְּנִי לַעֲבֹר עַל מִצְוֹתֶיךָ, וְנִסְפַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר בָּאֲתִי עַל
הַזָּכוֹר שְׁכַבְתִּי וְנִשְׁכַּכְתִּי, וְעָתָה אָנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכְלָם אָנִי
מִעֲזוּנֹתִי, וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אָנִי עַל כָּל מַה שֶּׁחָטָאתִי וְעִוִּיתִי וּפִשְׁעָתִי
לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזוּבָתִי אֶת דְּרָכֵי הָרַעִים וְאֶת אֲרָחוֹתִי
הַמִּקְלָקִלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אֶן מִחִשְׁבוֹתָיו וְיָשׁוּב
אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְכָּה לְסֻלַּח. וּבָאֲתִי בְּלֵב נִשְׁכָּר
וְנִדְּבָה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כֶּסֶף כְּבוֹדֶךָ וְלִדְפֹק עַל שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ
מִמֶּךָ מַחֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וְיִמְיִנְךָ
פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׂכִים.

אָנא יְהוָה יֵאָהֳרֹהוּ, סָלַח נָא לַחַטָּאִים וּלְעֲוֹנוֹת וּלְפִשְׁעִים אֲשֶׁר חָטֵאתִי וְעִוְיֹתַי וּפִשְׁעֹתַי לִפְנֵיךָ מַעֲוִיר עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵל תְּבוֹא בַּמִּשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לִפְנֵיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאָהֳרֹהוּ טוֹב וְסָלַח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְּחֵה עֲנוֹת עֲנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בְּצוּם נִפְשִׁי, בְּרָכִי כִּשְׁלוֹ מִצּוּם וּבִשְׂרִי כִּחַשׁ מִשְׁמֶן וַיְהִי חֹשֶׁב וּמִקְבֵּל וּמִרְצָה לִפְנֵיךָ מַעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעַט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כַחֲלָב וְדָם הִנֵּקֵרֵב עַל גִּבִּי מִזִּבְחֶיךָ הַקְדוֹשׁ. וּיְבָרֵךְ כַּחֲמִיר וּנְחֹסֶדֶךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עַבְדְּךָ לְתַקֵּן אֶת פְּגָם נִפְשָׁנוּ בַּמִּסְפָּר וּבַמִּמְקָד שְׁמוֹת הַקְדוֹשִׁים אֲשֶׁר פָּנַמְנוּ בָּהֶם. וְגִלּוֹי וְיֹדוּעַ לִפְנֵיךָ כִּי חִפֵּץ הֵייתִי לַעֲשׂוֹת תַּקֵּן זֶה בְּכָל לֵב, אֵךְ אֵין בִּי כֹחַ, וְכִשְׁל פָּחִי לַהֲתַעֲנוֹת כָּל כֶּךָ יָמִים רְצוּפִים זֶה אַחֵר זֶה, וְלָכֵן אֲנִי מַפְרִישׁ צִדְקָה לִפְדִּיּוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹהִי. וְתַהֲיֶה חֲשׂוּבָה וּמִקְבֵּלַת הַצִּדְקָה שְׁאֲנִי נוֹתֵן בְּעִבּוֹר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלוֹ הַתַּעֲנִיּוֹת, וְכָל הַתַּקִּינִים וּבִרְרוֹר נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה הַקְּרֹאִים לְהַתְּכַבֵּר וּלְצֹאת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, זֵהִיו מִתְּכַבְּרִים וְיוֹצֵאִים עַל יְדֵי הַצִּדְקָה שֶׁל פְּדִיּוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תַּטְהִיר אֶת הַפְּגָמִים וְאֵת הַכֶּתְמִים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוֹפִי וּנְפִשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמָתִי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בַּקְּלֻפּוֹת עַל יְדֵי חַטָּאתִי וּנְבִרָאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מְחַבְּלִים כְּרָמִים, זֵהִי רִצּוֹן מִלִּפְנֵיךָ שִׁימוּתוֹ כָּל אוֹתָם קְלֻפּוֹת, וְיִתְּחוּרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמִקּוֹם שִׁינְשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שִׁמְךָ הַקְדוֹשׁ (חֲבִיב) הִרְמוּזוּ בְּרָאשֵׁי תְבוֹת חִ'ל בִּ'לַע רִ'קִּיאָנוּ מִבִּטְנוֹ יוֹרִישֵׁנוּ אֵל, וּמִפְסוֹק חִ'לָּקֶם בִּ'חִיִּים

זָכַר חֶסֶדוֹ ז

וַיִּצְפוּנָךְ תְּמַלֵּא בְטָנִים, וְלִמְעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל (בי"ט) הִרְמוּזוּ בְּרָאשֵׁי
תְּבוֹת ב' וְזָרְעוּ י' קִבֵּץ ט' לָאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְנִצְחִיתִי לְמַעַן
שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (ארארית"א) הִרְמוּזוּ בְּרָאשֵׁי תְּבוֹת אָצָא ר' חֲמִינְךָ אִתְּ
ר' גִּזְנִךְ י' כִּבְשׁוֹ תִּמְחֹל אִשְׁמוֹתֶינּוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים
אֲתָה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יְהִיו לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ
יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי צוּרִי וְגֹאֲלִי.

יֵאמֹר פְּסוּקִים אֵלֶּה שִׁרְאשֵׁי תִּבְּבוֹת שֶׁלָּהֶם (י"ד ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י
י"ד ה"י. יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וי"ו, יו"ד ה"י וי"ו ה"י, אל"ף, אל"ף
ה"י, אל"ף ה"י יו"ד, אל"ף ה"י יו"ד ה"י).

י"ד

יִחַל יִשְׂרָאֵל אֵל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד, וְהִרְבָּה עֲמֹ פְּדוּת: וְהוּא
יִפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: דְּרַשְׁתִּי אֶת יְהוָה וְעָנְנִי, וּמִכָּל
מְגוּרֹתַי הִצִּילֵנִי:

ה"י

הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי: יְהוָה יֹאמֶר בְּעָדִי,
יְהוָה חֲסִדְךָ לְעוֹלָם, מַעֲשֵׂי יְדֶיךָ אֵל תִּרְחֹף:

וי"ו

וְאֵל תְּבֹא כַּמִּשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ, כִּי לֹא יִצְדַּק לִפְנֶיךָ כָּל חַי: יְהִיו
לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי צוּרִי וְגֹאֲלִי: וּכְשֶׁם
יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֶקְרָא, אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי מִלְּטָה נַפְשִׁי:

ה"י

הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: יְהוָה שְׁמֶרְךָ יְהוָה צִלְךָ עַל
יָד יְמִינְךָ:

אל"ף

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הוֹשִׁיעָה נָא, אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הַצִּלִּיחָה נָא:
לֹא לָנוּ לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כְּבוֹד, עַל חֲסִדְךָ עַל אֱמֻתְךָ: פָּנֵה אֵלַי
וְחַנּוּנִי, תִּנֵּה עֵז לְעַבְדְּךָ, וְהוֹשִׁיעָה לְבֹן אֱמֻתְךָ:

זָכַר חֶסֶדוֹ ז

ה"י

הַקְשִׁיכָה לְקוֹל שׁוֹעִי מִלְכִּי וְאֱלֹהִי, כִּי אֵלֶיךָ אֶתְפַּלֵּל: יְהוָה צְבָאוֹת
עֲמֹנוּ, מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

י"ד

יְהוָה צְבָאוֹת, אֲשֶׁר־יְאֹדָם בּוֹטַח בְּךָ: וְאֲנִי תָמִיד אֵיחָל, וְהוֹסַפְתִּי עַל
כָּל תְּהִלָּתְךָ: דַּרְכֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהּ וְהוֹדִיעֵנִי, אֲרָחוֹתֶיךָ לְמַדְנִי:

ה"י

הַאִירָה פָּנֶיךָ עַל עַבְדְּךָ, הוֹשִׁיעֵנִי בַחֲסֶדְךָ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה, הַמֶּלֶךְ
יַעֲגֹנוּ כִּיּוֹם קִרְאָנוּ:

י"ד

יֹשֵׁב בַּסֶּתֶר עַל־יוֹן, בְּצֵל שְׂדֵי יִתְלוֹנֵן: וְתָרַם כְּרָאִם קִרְנִי, בְּלִתִּי
בְּשִׁמּוֹן רַעְנָן: דַּרְךְ מַצּוֹתֶיךָ אֲרוֹץ, כִּי תִרְחִיב לִבִּי:

י"ד

יְהוָה בִּקֹּר תִּשְׁמַע קוֹלִי, בִּקֹּר אֶעֱרַךְ לָךְ וְאֶצְפָּה: וְאֲנִי בִרְבַּח חֲסֶדְךָ
אֲבֹא בִיתְךָ אֲשַׁתְּחֶנָּה אֵל הַיָּכֹל קִדְשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ: דְּבַקָּה נַפְשִׁי
אֲחֲרֶיךָ, כִּי תִמְכָּה יְמִינְךָ:

ה"י

הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי, מִיַּד כָּל־יַחֲדָתִי: יְהוָה מִנֵּת חֲלָקִי וְכוֹסִי,
אֶתָּה תוֹמִיךָ גּוֹרְלִי:

י"ד

יְהִי חֲסֶדְךָ יְהוָה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ: וְאֲנִי בַחֲסֶדְךָ בְּטַחְתִּי גָּל
לִבִּי בִישׁוּעָתְךָ אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָּמַל עָלַי: דְּבַקְתִּי בַעֲדוֹתֶיךָ יְהוָה
אֵל תְּבִישָׁנִי:

ה"י

הַסֶּתֶר פָּנֶיךָ מִחֲטָאִי, וְכָל עֲוֹנוֹתִי מַחֶה: יְהוָה אֵל בְּאֶפֶךָ תוֹכִיחֵנִי,
וְאֵל בַּחֲמַתְךָ תִּסְרֶנִּי:

ו"ן

וְאֶתָּה יְהוָה אֵל תִּרְחַק, אֵילוּתִי לַעֲזֹרָתִי חוֹשֶׁה: יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת
הַשִּׁיבֵנוּ, הָאֵר פָּנֶיךָ וְנִנְשָׁעָה: וְאֲנִי עָלֶיךָ בְּטַחְתִּי יְהוָה, אֲמַרְתִּי
אֱלֹהֵי אֶתָּה:

י"ד

יְהוָה עָזַר וּמָגֵן בּוֹ בְּטַח לִבִּי וְנִצְוֹתַי וַיַּעֲלוּ לִבִּי, וּמִשִּׁירֵי אֲהוּדָנוּ:
וַיֹּצִיאֵנִי לְמִרְחֵב, וַיַּחְלֲצֵנִי כִּי חָפֵץ בִּי: דִּלְפָּה נִפְשִׁי מִתּוֹגָה, קִיַּמְנִי
בְּדַכְדָּךְ:

ה"י

הוֹדוּ לַיהוָה יֵאֱהוּדוּנְהוּ כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ: יְהוָה הַעֲלִיתָ מִן
שָׂאוֹל נִפְשִׁי, חַיִּיתָנִי מִיָּרֵד בּוֹר:

י"ו

וְאֲנִי עָנִי וְכוֹאֵב, וְשׁוֹעֲתָךְ אֱלֹהִים תִּשְׁגָּבֵנִי: יִבְשׁוּ וַיִּחָפְרוּ יַחַד
מִבִּקְשֵׁי נִפְשִׁי לְסִפְתָּהּ, יִסְגּוּ אַחֲוֹר וַיִּכְלְמוּ חֲפָצֵי רַעְתִּי: וַתִּתֵּן לִי
מִגֵּן יִשְׁעֶךָ וַיִּמְיֵךְ תִּסְעָבֵנִי, וַעֲנֹתְךָ תִּרְבֵּנִי:

ה"י

הָקֵם לְעִבְדְּךָ אִמְרָתְךָ, אֲשֶׁר לִירָאָתְךָ: יְרוּשָׁלַיִם הָרִים סָבִיב לָהּ
וַיִּהְיֶה סָבִיב לַעֲמוֹ, מַעֲטָה וְעַד עוֹלָם:

אל"ף

אֲמַרְי הָאֲדִינָה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהוּ, בִּינָה הִגִּיגִי: לְמַעַן שָׁמַךְ יְהוָה
יֵאֱהוּדוּנְהוּ, וְסִלְחָתָ לְעוֹנֵי כִּי רַב הוּא: פָּנֶיךָ הָאֵר בְּעִבְדְּךָ, וְלִמְדֵנִי
אֶת חֻקֶּיךָ:

אל"ף

אֵל תִּזְכֹּר לָנוּ עֲוֹנוֹת רִאשׁוֹנִים מִהֵרָ וְקִדְמוֹנוֹ רַחֲמֶיךָ, כִּי דָלוּנוֹ מָאֹד:
לְמַעַן שָׁמַךְ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהוּ תַחֲיִינִי, בְּצַדִּיקְתְּךָ תוֹצִיא מִצָּרָה נִפְשִׁי:
פַּעֲמֵי הַכֵּן בְּאִמְרָתְךָ, וְאֵל תִּשְׁלַט בִּי כָּל אֵנָן:

ה"י

הִנֵּה אֵל יִשְׁוּעָתִי אֶבְטַח וְלֹא אֶפְסֹד, כִּי עָזַר וְזָמַרְתָּ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהוּ,
וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה: יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשָׁיו, בְּנֵי צִיּוֹן יִגִּילוּ בְּמִלְכָּם:

אל"ף

אֱלֹהִים יַחַנְנוּ וַיִּבְרַכְנוּ, יֵאֵר פָּנָיו אֶתְנוּ סִלָּה: לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי
אֱלֹהִים, וְרוּחַ נָכוֹן חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי: פֹּתַח אֶת יָדְךָ, וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-חַי
רְצוֹן:

זָכַר חֶסֶדוֹ ז

ה"י

הנה כְּעִינִי עֲבָדִים אֶל יְד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעִינִי שִׁפְחָה אֶל יְד גְּבוּרָתָהּ, כֵּן
עֵינָיו אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד שִׁיחַנּוּנוֹ: יְהִי שֵׁם יְהוָה יֵאָהֲרֹנָהי מְבֹרָךְ,
מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

י"ד

יְמִין יְהוָה יֵאָהֲרֹנָהי רִמְמָהּ, יְמִין יְהוָה יֵאָהֲרֹנָהי עֲשֵׂה חֵיל: נֶאֱנִי
בְּחַמִּי אֵלַי, פְּדֵנִי וְחַנּוּנִי: דְּרַךְ שִׁקָּר הִסֵּר מִמֶּנִּי, וְתוֹרַתְךָ חַנּוּנִי:

א"ף

אור וְרַע לְצַדִּיק, וְלִישָׁרֵי לֵב שִׁמְחָה: לַעֲשֵׂה הַשְׁמִים בְּתַבּוּנָהּ, כִּי
לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ: פְּדֵה אֱלֹהִים אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרוֹתָיו:

ה"י

הַעֲבֵר חֲרָפְתִּי אֲשֶׁר יִגְדַּלְתִּי, כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ טוֹבִים: יִרְאֶינִךָ יִכְאוּנִי
וְיִשְׁמְחוּ, כִּי לְדַרְכְּךָ יִחְלַתִּי:

י"ד

יְכַאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחֲיָהּ, כִּי תוֹרַתְךָ שְׁעֵשְׂעִי: וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ: דְּרַךְ פְּקִידֶיךָ
הַבִּינִנִי, וְאַשִׁיחָה בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ:

ה"י

הוֹצִיָּאָה מִמִּסְגֵּר נַפְשִׁי לַהוֹדוֹת אֶת שִׁמְךָ, בִּי יִכְתִּירוּ צַדִּיקִים כִּי
תִּגְמַל עָלַי: יָשׁוּב וְרַחֲמֵנוּ יִכְבוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִשְׁלֵינָה בְּמַצְלוֹת יָם כָּל
חַטָּאתָם:

רְבוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנָי הָאֲדוֹנִים, הַמַּאֲצִיל הַבּוֹרָא וְהַיּוֹצֵר וְהַעֲשֵׂה,
אֲשֶׁר בְּרָאתָ וַיִּצְרָתָ אֶת הָאָדָם לְהִיטִיב עִמּוֹ בְּרַב רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶּיךָ, וְלֹא
תִּחַפֵּץ בְּמוֹת הַמָּוֶת, כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכּוֹ וְחַיָּה. נִאֲתָה הַפּוֹתֵחַ יְד
בְּתִשׁוּבָה וַיְמַיֵּן פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שׁוֹבִים, וְעַתָּה הֵנָּה בָּאתִי לִפְנֶיךָ יְהוָה
יֵאָהֲרֹנָהי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי יִדְעָתִי עֲוֹנוֹתִי עֲצָמוּ מִסִּפְּרָם,
וְאֲשָׁמוּתִי עֲצָמוּ מִלְּהַזְכִּיר, בּוֹשָׁתִי בְּמַעֲשֵׂי וּנְכַלְמָתִי מִעֲוֹנוֹתִי, כִּי

חֲטָאתִי בְּתוֹרַתְךָ, וּבְגִדְתִי בְּאַחֲדוֹתֶיךָ, וְנָתַתִּי מוֹם בְּקִדְשֵׁי שָׁמַיִם, וּפְגַמְתִּי בְּמִדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרֵי הַקִּדְשָׁה, וּמִנְעַתִּי הַטּוֹב וְהַשָּׁפֵעַ הַרְאוּי לְבֹא אֵלֵיהֶם, וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת בְּרִית קִדְשׁ חוֹתֶמָּה דְּמִלְכָּא, וּמִלֵּאמֶתִי הָאֶרֶץ זָמָּה, כִּי אֵין מִסְפָּר לִילְדֵי זְנוּנִים אֲשֶׁר גִּדְּלַתִּי וְרוֹמַמְתִּי בְּתַעֲלוּלִים וְגִלּוּלִים, וּבְהִכְנִיס הַקִּדְשׁ בְּמָקוֹם הַטְּנוּפֹת, וְנִתֵּן מִזְבֵּחַ יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה וְנִשְׁחַתּוּ הַמִּקְדָּשִׁים וְנִרְפְּשׁוּ הַמַּעֲבָנוֹת:

אָנָּה יְהוָה מַה אֲדַבֵּר וּמַה אֶצְטַדֵּק בְּעֲלוֹתִי עַל לִבִּי כֹל אֲשֶׁר הִכְעַסְתִּיךָ, וְהִרְפִּיתִי יָמִים וְשָׁנִים בְּאַרְחוֹת מְקוּלְקָלִים וְנִתְיָבוֹת לֹא סְלוּלוֹת, לְדַבָּא תַּחַת רַגְלִי אֶת הַנֶּפֶשׁ הַיִּסְרָה, וּבִטְלַתִּי מִצְּנוֹת הַתְּשׁוּבָה, וְעַתָּה אֲחֲרֵי שׁוּבִי גִחְמַתִּי, בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאֵתִי חֲרַפְתִּי נְעוּרֵי. וְהִנְנִי שׁוֹב אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְהִרֵנִי מוֹדָה לְפָנֶיךָ עַל אֲשֶׁר חֲטָאתִי עֲוִיתִי וּפִשְׁעֵתִי בְּהִשְׁחַתּוֹת זָרַע לְבִטְלָה, וּבִאֲתִי עַל הַזְכוּר, וְעִבְרַתִּי עַל הַפְּתוּב וְאֵת זָכָר לֹא תִשְׁכַּח מִשְׁכַּבִּי אִשָּׁה (וְגַם נִכְעַלְתִּי לְזָכָר) וּפְגַמְתִּי בַּהֲוִיָּה וְאֶהְיֶה בְּמִלּוֹי יוֹדִי"ן (כֹּל הַשְּׁמוֹת שֶׁבְּסוּגְרִיִּים יָכוֹן כָּלבוֹ, וְלֹא יוֹצִיא מִפִּי. יוֹדִד ה"י וִי"ו ה"י. אֶל"ף ה"י יוֹדִד ה"י). גַּם פְּגַמְתִּי בְּשְׁמוֹת אַחֲרִים דְּחֻכְמָה וּבִינָה (יוֹדִד, יוֹדִד ה"י, יוֹדִד ה"י וִי"ו, יוֹדִד ה"י וִי"ו ה"י. אֶל"ף, אֶל"ף ה"י, אֶל"ף ה"י יוֹדִד, אֶל"ף ה"י יוֹדִד ה"י). וְהוֹרַדְתִּי אוֹתָם לְמָקוֹם הַתַּפְּאָרַת, וְנִתְכַּסּוּ הַחֲסִדִּים שְׁלוֹ וְהָיָה אוֹר יִשְׂרָאֵל לְחֹשֶׁךְ. וְגַם פְּגַמְתִּי בְּדַעַת עֲלִיּוֹן וְתַחְתּוֹן וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשָּׁפֵעַ, וּפְגַמְתִּי בְּכָל הַסְּפִירוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, וְהוֹרַדְתִּי אוֹתָם לְמַדְרַגָּה שְׁלֵמָה מֵהֶם, וְנִרְמַמְתִּי פְּרוּר בְּאַרְבַּע אוֹתוֹת שֶׁמֶךְ הַגְּדוֹל, וְגַם פְּגַמְתִּי בְּשִׁלְשָׁה אֶל"ף אֶל"ף אֶל"ף אֲשֶׁר בְּשְׁמוֹת אֶהְיֶה שֶׁבְּבִינָה. וְעַתָּה הִנְנִי מִתְחַרֵּט חֲרָטָה גְּמוּרָה עַל כֹּל מַה שֶּׁחֲטָאתִי עֲוִיתִי וּפִשְׁעֵתִי לְפָנֶיךָ, וְעִזְבֹּת אוֹתָם עֲזִיבָה גְּמוּרָה וְלֹא אֲשׁוּב עוֹד לַעֲשׂוֹתָם:

וְאֵתָּה יְהוָה אֲכַיְנוּ אָב הַרְחֵמֵנוּ, בְּרַב רַחֲמֶיךָ הוֹדַעְתָּ עַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, לְחַקֵּן נִפְשָׁנוּ בְּתַעֲנִית לְצוּם מֵאֲתִים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה יָמִים רְצוּפִים, כְּדֵי לְחַקֵּן פָּגַם עוֹן מִשְׁכַּח זְכוּר, כְּמִסְפָּר שְׁמוֹת הַקִּדְשׁ אֲשֶׁר פְּגַמְנוּ בָּהֶם. וְגִלּוֹי יִידוּעַ לְפָנֶיךָ שְׁאִין אֲנִי יָכוֹל לְהִתְעַנּוֹת מֵאֲתִים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה יָמִים רְצוּפִים בְּתַקְנַת חֲכָמִים. וְלָכֵן אֲנִי

מִפְּרִישׁ מַעוֹת אֱלֹהִים שֶׁבִּיָּדִי לְצַדִּיקָהּ, כִּי בֶן יִסְדּוֹ עֲבָדֶיךָ לְפָדוֹת בְּכֶסֶף כָּל תַּעֲנִית. וּבְכֵן יִהְיֶה רָצוֹן מִלִּפְנֵיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְנֵאֱלֵהִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתַּעֲלֶה עָלֵי כָּאֱלֹהִים הַתַּעֲנִיתִי מֵאֲתִים וְשִׁלְשִׁים וְשִׁלְשָׁה יָמִים רְצוּפִים, וְתִהְיֶה חֲשׂוֹבָה וּמִקְבֵּלֶת וּרְצוּיָה הַצַּדִּיקָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִפְרַשְׁתִּי, כִּנְגֵד מֵאֲתִים וְשִׁלְשִׁים וְשִׁלְשָׁה תַעֲנִיּוֹת, כָּאֱלֹהִים הַתַּעֲנִיתִי מֵאֲתִים וְשִׁלְשִׁים וְשִׁלְשָׁה יָמִים רְצוּפִים מִמָּוֶשׁ, וְנִתְמַצֵּט חֲלָבִי וְדָמִי בָהֶם וְהִקְרַבְתִּיו עַל מִזְבֵּחַךְ הַקֹּדֶשׁ, וְכֵּן אֱלֹהִים בְּנִגְמִי בְּכָל הַכְּנֻטוֹת הַרְאוּיוֹת לְכוּיִן בְּתַעֲנִיּוֹת אֱלֹהִים, וּבְכָל הַתְּקוּן הַזֶּה. וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ תִּמְחֹל לָנוּ אֵת כָּל חַטֹּאתֵינוּ, וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֵת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִמְחֹל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ, אֲשֶׁר שָׁנִינוּ וְשִׁלְשָׁנוּ בָהֶם כְּמָה פַעַמִּים בְּגִלְגּוֹל זֶה וּבְגִלְגּוֹלִים אֲחֵרִים שֶׁעָבְרוּ. וְתֵאִיר לְכָל הַשְּׂמֹת שֶׁפָּנִמְנוּ בָהֶם, וְתִלַּקֵּט נִצּוּצֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר פּוֹרְנוּ, וְתִיַּחַד כָּל דָּבָר שֶׁבִּקְדָּשָׁה אֲשֶׁר פּוֹרְנוּ, וְתִיַּחַדוּ כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבִּקְדָּשָׁה אֲשֶׁר הִפְרַדְנוּ, וְיַעֲלוּ עֲלֶיהָ גְמוּלָה וְשִׁלְמָה כָּל אֲוֵרוֹת שֶׁבִּקְדָּשָׁה אֲשֶׁר הוֹרְדְנוּ, וְתִמְלַא כָּל דָּבָר שֶׁבִּקְדָּשָׁה אֲשֶׁר חִסְרְנוּ, וְיָשׁוּב הַכֹּל לְאֵיתָנוּ הַרְאֵשׁוֹן בְּשִׁלְמוֹת כְּרִצּוֹנְךָ, וּבְכֵן יִתְיַחַדוּ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שֶׁמֶךְ הַגְּדוֹל, וְנִפְשׁ, רוּחַ, נְשָׁמָה, חַיָּה, יְחִידָה דְּכִלְלוֹת וּפְרִטוֹת אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה, בְּיַחְוָדָא שְׁלִים (יְהוָה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. וְיִהְיֶה כִּסֵּא שְׁלָם אֲשֶׁר בָּהֶם יִתְפַּשֵּׁט שְׁפַע אֵין סוּף.

אֲנֵי בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תִּתִּיר צְרוּרָה (אב"ג יח"ץ). קִבֵּל רֵצַח עֲמֶךָ שֶׁגָּבְנוּ טְהוֹרָנוּ נוֹרָא (קד"ע שט"ן). אוֹר זָרוֹעַ לְצַדִּיק וְלִישָׁרִי לֵב שְׂמִיחָה. אֲנֵי בְּכֹחַ שֵׁם (קד"ע) הַחֲתוּם בְּסוּפֵי תִיבוֹת אוֹר זָרוֹעַ לְצַדִּיק, קָרַע מִמְּלֶכֶת הַרְשָׁעָה בָּלָה, וְכָל נִצּוּצֵי הַקֹּדֶשׁ שֶׁל הַטְּפוֹת שֶׁצָּאוּ מִמֶּנִּי לְבִטּוֹלָה שְׁלֵא בְּמִקּוֹם מִצְנָה. יִתְבַּרְרוּ וְיַעֲלוּ עַד צַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם, וְיִקְבֵּל ש"ע אוֹרוֹת וְהֶאֱרִית פָּנִים הָעֲלִיוֹנִים, וְהִנָּפֶשׁ הַקֹּדֶשׁ הַיָּא מוֹצֵאת מְכַל דָּבָר רַע, וְתַעֲשֶׂה טוֹב וְלִישָׁרִי לֵב שְׂמִיחָה. צַדִּיק וְטוֹב לוֹ. גַּם ה' יִתֵּן הַטּוֹב וְאֶרְצֵנוּ תִתֵּן יְבוּלָה, נָא גְבוּר דּוֹרְשֵׁי יַחְוֹדְךָ כְּכַבֵּת שְׂמֵרָם (נג"ד יכ"ש).

מִכָּאן יָכוֹל לַנְּעוֹל מִנְּעִלִיו, וְלַהֲמִשִּׁיךְ רָגִיל.

זָכַר תְּהִיָּה

יאמר פסוק זה שבע עשרה פעמים:

אור נרוע לצדיק ולישרי לב שמחה:

אחר כך יאמר.

עשה למען אמתך. עשה למען בריתך. עשה למען גדלך. עשה
למען מינך. עשה למען תורתך. עשה למען צדקתך. (אב"ג ית"ץ):
עשה למען קדשך. עשה למען רחמנותך. עשה למען צנך. עשה
למען שמך. עשה למען טובך. עשה למען נצחך. (קר"ע שט"ן):
עשה למען נעימותך. עשה למען גאותך. עשה למען דתך. עשה
למען ישרך. עשה למען כבודך. עשה למען שמך. (נג"ד יכ"ש) למען
יחלצון ידיך. (ראשי תיבות. שם יל"י) הושיעה מינך וענני. חנני וענני
ושמע תפילתי. כי אתה שומע תפלת כל פה. ברוך שומע תפלה. יהיו
לרצון אמרי פי ותגיון לפי לפניך יהנה יאהרנהי צורי וגאלי:

פדות שלח לעמו צנה לעולם בריתו, קדוש נורא שמו: יחל ישראל
אל יהנה יאהרנהי כי עם יהנה הקסד, והרבה עמו פדות: והוא
יפדה את ישראל מכל עונותיו: ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה:
ופדוני יהנה יאהרנהי ושובן וכאו ציון ברנה ושמחת עולם על
ראשם, ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה: פי יקרא קן צפור
לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ אפרחים או ביצים והאם רבצת
על האפרחים או על הביצים, לא תקח האם על הבנים: שלח
תשלח את האם ואת הבנים תקח לך למען ייטב לך והארכת ימים:
אבנים שלמות תבנה את מזבח יהנה יאהרנהי אליהן, והעלית עליה
עולת ליהנה יאהרנהי אליהן: ונתנך יהנה יאהרנהי לראש ולא
לזנב והיית רק למעלה ולא תהיה למטה. כי תשמע אל מצות יהנה
יאהרנהי אליהן אשר אנכי מצוה היום לשמור ולעשות: והיו
הקרבנים פרשי למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם
איש אל אחיו, אל הכפרת יהיו פני הקרבים: לעשה השמים
בתבונה כי לעולם חסדו: כי אם לפינה תקרא, לתבונה תתן קולך:
אשרי אדם מצא חכמה, ואדם יפיק תבונה: יהנה יאהרנהי בחכמה

זָכַר תְּהִיָּה

סֵד אֶרֶץ, כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה: אֲנִילֵת שְׁמִינָה לְחֶסֶד לֵב, וְאִישׁ תְּבוּנָה
יִישָׁר לֵכֶת: קִנָּה לֵב אֶהֱב נִפְשׁוֹ, שְׁמֵר תְּבוּנָה לְמִצְאָ טוֹב: מִיָּם
עֲמֻקִּים עֲצָה בָּלֵב אִישׁ, וְאִישׁ תְּבוּנָה יִדְלָנָה: בְּחֻכְמָה יִכְנֶה בֵּית,
וּבְתַבּוּנָה יִתְבּוֹנֵן:

פְּסוּקִים אֵלֶּי רֵאשֵׁי תִיבוֹת שְׁלֵהֶם תְּבוּנָה

תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם יִשְׂרָהוּ, וְאוֹרוֹ עַל כְּנַפּוֹת הָאֶרֶץ: בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ
חַיִּים וְרִצּוֹנוֹ כָּעֵב מִלְּקוֹשׁ: וְאֶרֶח צְדִיקִים כְּאוֹר נֹגַהּ הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד
נֶכּוֹן הַיּוֹם: גֵּר לְרִגְלֵי דְבָרֶיךָ וְאוֹר לְנִתְיָבְתִּי: הָעַם הַהוֹלְכִים בְּחֹשֶׁךְ
רְאוּ אוֹר גָּדוֹל, יוֹשְׁבֵי בְּאֶרֶץ צִלְמֻת אוֹר נֹגַהּ עֲלֵיהֶם:

אַחֵר כֵּן יֹאמֶר פְּסוּק זֶה 45 פְּעָמִים, וּבְכָל פֶּעַם יְכוּרֵן בְּשֵׁם יוֹגְבִיָּהּ.

כִּי גִבֹּה מֵעַל גִּבֹּה שְׁמֵר וְגִבֹּהִים עֲלֵיהֶם: (יוֹגְבִיָּהּ)

יֹאמֶר פְּסוּק זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים.

יְהִנֶּה זְכָרְנוּ יִכְבֵּד, יִכְבֵּד אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל, יִכְבֵּד אֶת בֵּית אֱהָרֵן:

יֹאמֶר כָּל פְּסוּק מִפְּסוּקִים אֵלֶּי, פְּעָמִים.

אֶבֶן מִאֲסוֹ הַבּוֹנִים, הִיתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה:

מֵאֵת יְהִנֶּה יֵאֱהָרֹנְהִי הִיתָה זֹאת הִיא נִפְלְאָה בְּעִינֵינוּ:

זֶה הַיּוֹם עֲשֵׂה יְהִנֶּה יֵאֱהָרֹנְהִי נִגְלִילָה וְנִשְׁמָחָה בּוֹ:

אֶנָּה יְהִנֶּה יֵאֱהָרֹנְהִי הוֹשִׁיעָה נָא, אֶנָּה יְהִנֶּה יֵאֱהָרֹנְהִי הַצִּלִּיתָה נָא:

אַחֵר כֵּן יִבְיֵא תַשְׁכִּיחַ (728) פְּרוּטוֹת, וְיֵאֱחָזֵם בְּיָדוֹ וְיֹאמֶר:

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינָתָהּ, בְּדַחֲלִיו וְדַחֲמִיו וְדַחֲמִיו
וְדַחֲלִיו, לִיְחִידָא יִיָּה בּוֹ"ה בִּיְחִידָא שְׁלִים (יְהוֹ"ה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל,
הַרְיֵנִי מִפְּרִישׁ פְּרוּטוֹת אֵלֶּי שְׁבִינִי לְצִדְקָה לְתַקֵּן מֵה שְׁפָגְמָתִי
בְּשִׁמּוֹת הַקֹּדֶשׁ שֶׁל רִיבּוּעַ הַנּוֹי"ה בְּמִילּוֹ יוֹדִין, (יִי"ד. יוֹ"ד הִי. יוֹ"ד הִי
וְיִי"ו. יוֹ"ד הִי וְיִי"ו הִי.) וְרִיבּוּעַ אֱהִיָּה בְּמִילּוֹי יוֹדִין, (אֵל"ף. אֵל"ף הִי.
אֵל"ף הִי יוֹ"ד. אֵל"ף הִי יוֹ"ד הִי.) וְכִרְבִּי בְּחֻמֵּיךְ וְכִרְבִּי חֲסִידֶיךָ יִתְקַנּוּ

כָּל הַפְּנָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְּשֵׁמוֹת הַקֹּדֶשׁ וּבַמִּדּוֹת הָעֲלִיזוֹת, וַתִּצְרֶךְ זְכוּת מִצְוַת הַצִּדְקָה אֲשֶׁר הִפְרַשְׁתִּי, עִם זְכוּת כָּל מַקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר קָרִיתִי לְפָנֶיךָ וְהַתְּפִלָּה אֲשֶׁר הִתְפַּלַּלְתִּי, שֶׁיַּעֲלֶה לְרָצוֹן לְפָנֶיךָ לַחֲקוֹן כָּל הַעֲוֹת אֲשֶׁר עָוַתְתִּי, וְתִחְזֹר עֲטָרָה לִישְׁנָה:

כִּי צָדִיק יִהְיֶה צְדָקוֹת אֱהָב, יִשָּׂר יִחְזֹז פְּנִימוֹ: וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצִּדְקָה שְׁלוֹם, וְעִבְדָּת הַצִּדְקָה הַשְׁקֵט וְכִטּוֹ עַד עוֹלָם: שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ, כִּי כִשְׁלֹת בַּעֲוֹנֶךָ: קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְהוָה, אֲמָרוּ אֵלָיו כָּל תַּשָּׂא עֵוֹן וְקַח טוֹב, וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אָנֹן מִחֲשַׁבְתּוֹ, וְיָשׁוּב אֶל יְהוָה וִירְחַמְהוּ, וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְכָּה לְסִלּוּחַ:

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עֵוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׁאֲרֵית נִחְלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק לַעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב וִירְחַמְנוּ יִכְבּוֹשׁ עֲוֹנֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֶמֶת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קְדָם:

וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: קַח אֶת הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל בְּכוֹר בְּכֵנִי יִשְׂרָאֵל וְאֵת בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת בְּהֵמָתָם וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם אֲנִי יְהוָה: וְאֵת פְּדֻיֵי הַשְּׁלִשָּׁה וְהַשְּׁבָעִים וְהַמֵּאִתִּים הָעֶדְפִים עַל הַלְוִיִּם מִבְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְלִקְחַתָּ חֲמִשָּׁת חֲמִשָּׁת שְׁקָלִים לְגִלְגָּלֶת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח עֲשָׂרִים גֵּרָה הַשְּׁקָל: וְנִתְּתָה הַכֶּסֶף לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו פְּדֻיֵי הָעֶדְפִים בָּהֶם: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹם מֵאֵת הָעֶדְפִים עַל פְּדֻיֵי הַלְוִיִּם: מֵאֵת בְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקַח אֶת הַכֶּסֶף חֲמִשָּׁה וָשֵׁשׁ וְשֹׁלֶשׁ מֵאוֹת וָאֶלֶף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹם לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו עַל פִּי יְהוָה כֹּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה:

אַחֵר כֵּן יֹאמֶר בְּקִשָּׁה זֶה:

הוֹשַׁעְנָא, הוֹשַׁעְנָא.

אֲנָא לְמַעַן שֵׁם הַקְּדוֹשׁ שְׂדֵי שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת שְׁלִשָּׁה, וְתִקְנֹו וַיִּאֲרוּ וַיִּתְּעִלוּ שֵׁם הַנִּי"ה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, וְשֵׁם אֱהִיָּה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, שְׁעוֹלִים מִסְפָּר מֵאִתִּים וְשֹׁלִשִׁים וְשִׁלְשָׁה. וְגַם וְתִקְנֹו וַיִּתְּעִלוּ וַיִּשְׁלַמוּ שְׁלִשָּׁה אֶלְפִין שֵׁל אֱהִיָּה, שְׁעוֹלִים שֹׁלֶשׁ מֵאוֹת וְשֹׁלִשִׁים וְשִׁלְשָׁה:

אָנָּה לְמַעַן זְכוּת אֲבֹתָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב שֶׁהֵם אֲבוֹת שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּי"ה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, וְשֵׁם אֶהְיֶ"ה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, שְׁעוּלִים מִסְפֵּר מֵאַתִּים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה, וְגַם יִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ וְיִשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלֵפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה, שֶׁהֵם מִסְפֵּר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

אָנָּה לְמַעַן זְכוּת מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּמִרְיָם, שֶׁהֵם רוּעִים שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּי"ה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, וְשֵׁם אֶהְיֶ"ה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, שְׁעוּלִים מִסְפֵּר מֵאַתִּים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה, וְגַם יִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ וְיִשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלֵפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה, שֶׁהֵם מִסְפֵּר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

אָנָּה לְמַעַן זְכוּת תּוֹרָה נְבִיאִים וְכַתּוּבִים שֶׁהֵם שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּי"ה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, וְשֵׁם אֶהְיֶ"ה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, שְׁעוּלִים מִסְפֵּר מֵאַתִּים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה, וְגַם יִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ וְיִשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלֵפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה, שְׁעוּלִין מִסְפֵּר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

אָנָּה לְמַעַן סוּד מֶן, וְעֲנִי כְבוֹד וּבָאֵר, שֶׁהֵם מִתְנַוֵּת שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּי"ה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, וְשֵׁם אֶהְיֶ"ה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, שְׁעוּלִים מִסְפֵּר מֵאַתִּים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה, וְגַם יִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ וְיִשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלֵפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה, שְׁעוּלָה מִסְפָּר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

אָנָּה לְמַעַן מִצְוֹת סְעֻדוֹת שְׁבֵת קֹדֶשׁ שֶׁהֵם שְׁלֹשָׁה, וְנִרְמְזוּ בַּהֲיוֹם שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּי"ה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, וְשֵׁם אֶהְיֶ"ה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, שְׁעוּלִין מִסְפֵּר מֵאַתִּים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה, וְגַם יִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ וְיִשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלֵפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה, שְׁעוּלִים מִסְפֵּר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

אָנָּה לְמַעַן מִצְוֹת שְׁמִירַת הַמוֹעֲדִים שֶׁהֵם רִגְלִים שְׁלֹשָׁה, וְלְמַעַן מִצְוֹת הַקְּרָאָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ בַּמוֹעֲדִים שְׁלֹשָׁה, וְלְמַעַן קִדְשַׁת עֲרֵי מִקְלָט בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם עָרִים שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּי"ה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, וְשֵׁם אֶהְיֶ"ה בְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, שְׁעוּלִים מִסְפֵּר מֵאַתִּים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה, וְגַם יִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ וְיִשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלֵפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה, שְׁעוּלִין מִסְפָּר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

שמות אֱהִיָּה, שעולים מספר שלש מאות ושלשים ושלשה:
אָנָּה לְמַעַן זְכוּת נֶחֱ הַצַּדִּיק שֶׁהוּלִיד בְּנִים שְׁלֹשָׁה, וְלַמַּעַן זְכוּת
אֲבִיהֶם אֲבִינוּ אֲשֶׁר נָצְבוּ עָלָיו אָנָּשִׁים שְׁלֹשָׁה, וְלַמַּעַן זְכוּת יַעֲקֹב
אֲבִינוּ אֲשֶׁר רָאָה בָּאָר בְּשָׁרָה רֹבְצִים עָלֶיהָ עֲדָרֵי צֹאן שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ
וְנִאֲדָרוּ וְיִתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּיָּה דְּמַלּוּי יוֹדִיָּן, וְשֵׁם אֱהִיָּה דְּמַלּוּי יוֹדִיָּן,
שְׁעוּלִים מִסְפָּר מֵאָתִים וְשָׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ וְיִשְׁלְמוּ
שְׁלֹשָׁה אֲלָפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִיָּה, שְׁעוּלָה מִסְפָּרָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
וְשָׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשָׁה:

אָנָּה לְמַעַן זְכוּת פְּנִחָס וְכָלֵב, אֲשֶׁר הִלְכוּ וּבָאוּ הֶהָרָה וַיֵּשְׁבוּ שָׁם
יָמִים שְׁלֹשָׁה, וְלַמַּעַן זְכוּת חֲנָה הַנְּבִיאָה אֲשֶׁר נִפְקְדָה וְנִתְהַר וְנִתְלַד
בְּנִים שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וְנִאֲדָרוּ וְיִתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּיָּה בְּמַלּוּי יוֹדִיָּן, וְשֵׁם
אֱהִיָּה בְּמַלּוּי יוֹדִיָּן, שְׁעוּלִים מִסְפָּר מֵאָתִים וְשָׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשָׁה. וְגַם
יִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ וְיִשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִיָּה, שְׁעוּלָה
מִסְפָּרָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשָׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשָׁה:

אָנָּה לְמַעַן זְכוּת דָּוִד עַבְדְּךָ מִשִּׁיחָךְ, אֲשֶׁר מָלַךְ בִּירוּשָׁלַם שָׁנִים
שְׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשָׁה, וְלַמַּעַן זְכוּת שְׁלֹמֹה בְּנוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר מְשָׁלִים אֲלֵפִים
שְׁלֹשָׁה, וְלַמַּעַן זְכוּת בְּנֵיהוּ בֶן יְהוֹדָע אֲשֶׁר לוֹ שֵׁם בְּשֹׁלֶשָׁה, יִתְקַנּוּ
וְנִאֲדָרוּ וְיִתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּיָּה דְּיוֹדִיָּן, וְשֵׁם אֱהִיָּה דְּיוֹדִיָּן, שְׁמִסְפָּרָם
מֵאָתִים וְשָׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ וְיִשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִין
שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִיָּה, שְׁעוּלָה מִסְפָּרָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשָׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשָׁה:

אָנָּה לְמַעַן זְכוּת עַבְדְּךָ אֱלִיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב, אֲשֶׁר הִחְיָה אֶת
הַיָּלָד בְּהַתְּמוּדָתוֹ עָלָיו פְּעָמִים שְׁלֹשָׁה, וְלַמַּעַן קִדְּשָׁת שָׁנִים עֶשֶׂר
שְׁעָרֵי עִיר קִדְּשָׁךְ, אֲשֶׁר הֵם לְכָל רוּחַ שְׁעָרִים שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וְנִאֲדָרוּ
וְיִתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּיָּה דְּמַלּוּי יוֹדִיָּן, וְשֵׁם אֱהִיָּה דְּמַלּוּי יוֹדִיָּן, שְׁעוּלִים
מִסְפָּר מֵאָתִים וְשָׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ וְיִשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה
אֲלָפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִיָּה, שְׁעוּלִים מִסְפָּר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשָׁלֹשִׁים
וְשֹׁלֶשָׁה: הוֹשַׁעְנָה הוֹשַׁעְנָה. אָנָּה יְהִנֶּה יֵאֱהוּנָה הוֹשִׁיעָה נָא, אָנָּה
יְהִנֶּה יֵאֱהוּנָה הַעֲלִיתָהּ נָא: אָנָּה יְהִנֶּה יֵאֱהוּנָה הוֹשִׁיעָה נָא, אָנָּה
יְהִנֶּה יֵאֱהוּנָה הַעֲלִיתָהּ נָא:

זָכַר חֲסִידוֹ ז

יַעֲשֶׂה שְׂכָרָהּ הַקְּפוּת לַחֲבֵה בְּבֵית הַקְּנִסָּת, וּבְכָל הַקְּפָה יֹאמַר מְזֻמּוֹר הָבוּ
לִּי בְּנֵי אֱלֹהִים, כְּלוּ, וּפְסוּק מִפְּסוּקֵי אֲנָא בְּכֹחַ, לְפִי הַסֵּדֶר הַזֶּה.

מְזֻמּוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֱלֹהִים הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הָבוּ
לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוֹו לַיהוָה בְּהַדְרַת קִדְּשׁ: קוֹל יְהוָה עַל
הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּכֹחַ קוֹל
יְהוָה בְּהַדְרָה: קוֹל יְהוָה שֹׁכֵר אֲרוֹזִים וַיִּשְׁכַּר יְהוָה אֶת אֲרוֹזֵי הַלְּבָנוֹן:
וַיִּרְקִידֵם כִּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וַיִּשְׁרִיץ כִּמוֹ בֶּן רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב
לְהַבּוֹת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל מִדְּבַר יַחֲלִיל יְהוָה מִדְּבַר קִדְּשׁ: קוֹל
יְהוָה יַחֲלִיל אֵילֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרֹת וּבְהִיכְלוֹ כְּלוּ אִמֹר כְּבוֹד: יְהוָה
לְמַבּוּל יֵשֶׁב וַיִּשָּׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה וַיְבָרֵךְ
אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אֲנָא בְּכֹחַ. גְּדוּלַּת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה:	(אב"ג ית"ץ)
קִבֵּל רִנָּת. עַמְּךָ שֶׁגִּבְנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא:	(קר"ע שט"ן)
נָא גְבוּר. דּוּרְשֵׁי יַחֲוִידֶךָ. כְּכַבֵּת שְׁמֵרֵם:	(נג"ד יכ"ש)
כְּרַכֵּם טְהַרֵּם. רַחֲמֵי צִדְקַתֶּךָ. תְּמִיד גְּמִלֵּם:	(בט"ר צת"ג)
חֲסִין קְדוּשָׁה. כְּרוֹב טוֹבֶךָ. נִהַל עֲדֻתֶךָ:	(חק"ב טז"ע)
יַחֲדִיד גִּאָּה. לְעַמְּךָ פָּנָה. זֹכְרֵי קְדוּשַׁתֶּךָ:	(יג"ל פז"ק)
שׁוֹעֲתֵנוּ קִבֵּל. וְשִׁמְעַ עֲצָקֵתֵנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת:	(שק"ו צי"ת)

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אַחֵר כֵּן יֹאמַר

אִם יֵשׁ עָלַי מִלֶּאֱךָ אֶחָד מִנִּי אֱלֹהִי, לְהַגִּיד לְאָדָם יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר
פְּדֵעֵהוּ מִכֶּדֶת שְׁחַת מִצְּאֵתִי כִפֹּר: וַיֹּאמֶר פְּדֵעֵהוּ מִכֶּדֶת שְׁחַת מִצְּאֵתִי
כִפֹּר: וַיֹּאמֶר פְּדֵעֵהוּ מִכֶּדֶת שְׁחַת מִצְּאֵתִי כִפֹּר:

יֹאמַר שְׁלֹשׁ פְּעָמִים

יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגֹּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה: יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־
אָדָם בּוֹשֵׁחַ בֶּן: יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲגֻנוּ כִּיּוֹם קִרְאָנוּ:

גַּם פְּסוּק זֶה יֹאמַר שְׁלֹשׁ פְּעָמִים.

וְאֲנִי תַפְלִיתִי לֶךְ יְהוָה יֵאֱהָדֵנִהי עַת רְצוֹן, אֱלֹהִים בְּרַב חֲסִדֶּךָ עֲנֵנִי
בְּאַמֶּת יִשְׂרָאֵל:

יֹאמַר זֶה פְּעַם אַחַת.

[א] אֲשֶׁר־יִתְּמִימִי דָרָךְ הַהֲלָכִים בְּתוֹרַת יְהוָה: **[ב]** אֲשֶׁר־יִנָּצְרִי עֲדֻתִי
בְּכָל לֵב יִדְרֹשׁוּהוּ: **[ג]** אִם לֹא פָעִלוּ עוֹלָה בְּדַרְכֵּי הַלְכוּ: **[ד]** אֶת־
צוֹיֹתָהּ פִּקְדֵיךָ לְשֹׁמֵר מֵאֵד: **[ה]** אֲחֵלִי יִכְנוּ דַרְכֵי לְשֹׁמֵר חֻקֶּיךָ: **[ו]** אִם
לֹא אָבוֹשׁ בְּהִבְטִי אֵל כָּל מִצְוֹתֶיךָ: **[ז]** אוֹדֶךָ בִּישׁוֹר לִבִּי בְּלִמְדֵי
מִשְׁפָּטִי צִדְקֶךָ: **[ח]** אֶת חֻקֶּיךָ אֲשֶׁמֶר אֵל תַּעֲזֹבֵנִי עַד מֵאֵד: **[פ]**

[ט] בְּמָה יִזְכֶּה נָעַר אֶת אֲרָחוֹ לְשֹׁמֵר כְּדִבְרֶךָ: **[י]** בְּכָל לִבִּי דִרְשִׁיתִיךָ
 אֶל תִּשְׁגֵּנִי מִמִּצּוֹתֶיךָ: **[יא]** בְּלִבִּי צִפְנֹתִי אִמְרֹתֶיךָ לְמַעַן לֹא אֲחֻטָּא לָךְ:
[יב] בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה לְמַדְנִי חֻקֶּיךָ: **[יג]** בְּשִׁפְתֵי סִפְרֹתִי כָל מִשְׁפָּטִי
 פִּיךָ: **[יד]** בְּדֶרֶךְ עֲדוּתֶיךָ שִׁשְׁתִּי כָעַל כָּל הוֹן: **[טו]** בְּפִקְדֶיךָ אֲשִׁיחָה
 וְאִבִּיטָה אֲרֻחֹתֶיךָ: **[טז]** בְּחֻקֶּיךָ אֲשַׁתְּעָשֶׂע לֹא אֲשַׁכַּח דְּבָרֶךָ: **[יז]**
[יז] גָּמַל עַל עֲבֹדְךָ אַחִיָּה וְאֲשַׁמְרָה דְּבָרֶךָ: **[יח]** גַּל עֵינֵי וְאִבִּיטָה
 נִפְלְאוֹת מִתּוֹרֹתֶיךָ: **[יט]** גֵּר אֲנִכִּי בְּאֶרֶץ אֶל תִּסָּתֵר מִמֶּנִּי מִצּוֹתֶיךָ:
[כ] גִּרְסָה נִפְשִׁי לְתַאֲבָה אֶל מִשְׁפָּטֶיךָ בְּכָל עֵת: **[כא]** גְּעִרְתָּ זָדִים
 אֲרוּרִים הַשָּׁגִים מִמִּצּוֹתֶיךָ: **[כב]** גַּל מַעְלֵי חֶרְפָּה וּבּוֹזִי כִי עֲדוּתֶיךָ
 נִצְרָתִי: **[כג]** גַּם יֵשְׁבוּ שָׂרִים בִּי נִדְּבָרוּ עֲבֹדְךָ יִשְׁיַח בְּחֻקֶּיךָ: **[כד]** גַּם
 עֲדוּתֶיךָ שַׁעֲשָׁעִי אֲנִשִּׁי עֲצָתִי: **[פ]** **[כה]** דְּבָקָה לְעַפְרָן נִפְשִׁי חֲיָנִי כְּדִבְרֶךָ:
[כו] דִּרְכֵי סִפְרֹתִי וְתַעֲנֵנִי לְמַדְנִי חֻקֶּיךָ: **[כז]** דֶּרֶךְ פִּקְדֻדֶּיךָ הִבִּינֵנִי
 וְאֲשִׁיחָה בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ: **[כח]** דִּלְפָּה נִפְשִׁי מִתּוֹנָה קִימֵנִי כְּדִבְרֶךָ:
[כט] דֶּרֶךְ שֶׁקֶר הִסֵּר מִמֶּנִּי וְתוֹרֹתֶיךָ חֲנִנִי: **[ל]** דֶּרֶךְ אֲמוּנָה בְּחֻרָתִי
 מִשְׁפָּטֶיךָ שׁוֹיֵתִי: **[לא]** דְּבִקְתִּי בְּעֲדוּתֶיךָ יְהוָה אֵל תְּבִישְׁנִי: **[לב]** דֶּרֶךְ
 מִצּוֹתֶיךָ אֲרוּץ כִּי תִרְחִיב לִבִּי: **[פ]** **[לג]** הוֹרֵנִי יְהוָה דֶּרֶךְ חֻקֶּיךָ וְאֲצַרְנָה
 עֵקֶב: **[לד]** הִבִּינֵנִי וְאֲצַרְהָ תּוֹרֹתֶיךָ וְאֲשַׁמְרָנָה בְּכָל לֵב: **[לה]** הִדְרִיכֵנִי
 בְּנִתִּיב מִצּוֹתֶיךָ כִּי בּוֹ חִפְצָתִי: **[לו]** הִט לִבִּי אֶל עֲדוּתֶיךָ וְאֵל אֶל בְּצַע:
[לז] הֶעֱבֵר עֵינֵי מִרְאוֹת שׁוֹא בְּדֶרֶכְךָ חֲיָנִי: **[לח]** הִקֵּם לְעִבְדְּךָ אִמְרֹתֶיךָ
 אֲשֶׁר לִירְאָתְךָ: **[לט]** הֶעֱבֵר חֶרְפָּתִי אֲשֶׁר יִגְרָתִי כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ טוֹבוֹים:
[מ] הִנֵּה תֹאבָתִי לִפְקֻדֶּיךָ בְּצִדְקָתְךָ חֲיָנִי: **[פ]** **[מא]** וַיִּבְאֵנִי חֶסֶדְךָ
 יְהוָה תִּשְׁוֹעֶתְךָ כְּאִמְרֹתֶיךָ: **[מב]** וְאֶעֱנֶה חֶרְפִּי דָּבָר כִּי בִטְחֹתִי בְּדִבְרֶךָ:
[מג] וְאֵל תִּצַּל מִפִּי דָּבָר אֱמֶת עַד מָאֵד כִּי לְמִשְׁפָּטֶיךָ יִחְלָתִי:
[מד] וְאֲשַׁמְרָה תּוֹרֹתֶיךָ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: **[מה]** וְאֶתְהַלֵּכָה בְּרֻחָבָה
 כִּי פִקְדֶיךָ דִרְשִׁיתִי: **[מו]** וְאִדְבָּרָה בְּעֲדוּתֶיךָ נֶגֶד מַלְכִּים וְלֹא אֲבוֹשׁ:
[מז] וְאֲשַׁתְּעָשֶׂע בְּמִצּוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי: **[מח]** וְאֲשֹׂא כָפִי אֶל
 מִצּוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי וְאֲשִׁיחָה בְּחֻקֶּיךָ: **[פ]** **[מט]** זָכַר דְּבָר לְעִבְדְּךָ עַל
 אֲשֶׁר יִחְלָתֵנִי: **[נ]** זֹאת נִחְמָתִי בְּעֵנִי כִּי אִמְרֹתֶיךָ חֲיָתֵנִי: **[נא]** זָדִים
 הִלִּיצֵנִי עַד מָאֵד מִתּוֹרֹתֶיךָ לֹא נִטִּיתִי: **[נב]** זִכְרָתִי מִשְׁפָּטֶיךָ מְעוֹלָם
 יְהוָה וְאַתְנַחֵם: **[נג]** זִלְעָפָה אֲחֻזָּתִי מִרְשָׁעִים עֲזָבִי תּוֹרֹתֶיךָ:
[נד] זִמְרוֹת הֵיוּ לִי חֻקֶּיךָ בְּבֵית מְגוּרֵי: **[נה]** זִכְרָתִי בְּלִילָה שִׁמְךָ יְהוָה
 וְאֲשַׁמְרָה תּוֹרֹתֶיךָ: **[נו]** זֹאת הֵיטָה לִּי כִּי פִקְדֶיךָ נִצְרָתִי: **[פ]** **[נז]** חֻלְקִי
 יְהוָה אִמְרֹתִי לְשֹׁמֵר דְּבָרֶיךָ: **[נח]** חֲלִיתִי פָנֶיךָ בְּכָל לֵב חֲנִנִי כְּאִמְרֹתֶיךָ:
[נט] חֲשַׁבְתִּי דִרְכֵי וְאֲשִׁיבָה רַגְלִי אֶל עֲדוּתֶיךָ: **[ס]** חֲשֵׁתִי וְלֹא
 הִתְמַהֲמַהֲתִי לְשֹׁמֵר מִצּוֹתֶיךָ: **[סא]** חֲבָלֵי רְשָׁעִים עוֹדְנֵי תּוֹרֹתֶיךָ לֹא
 שָׁכַחְתִּי: **[סב]** חֲצוֹת לַיְלָה אֶקוֹם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטִי צִדְקָךָ:

[סג] חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ וּלְשֹׁמְרֵי פְקוּדֶיךָ: **[סד]** חֲסִידְךָ יְהוָה מְלֹאָה הָאָרֶץ חֲקִיד לְמַדְנִי: (פ) **[סה]** טוֹב עֲשִׂיתָ עִם עַבְדְּךָ יְהוָה כְּדַבְּרְךָ: **[סו]** טוֹב טַעַם וְדַעַת לְמַדְנִי כִּי בַּמִּצְוֹתֶיךָ הֵאֱמַנְתִּי: **[סז]** טָרָם אֶעֱנֶה אֲנִי שִׁגְגָה וְעַתָּה אִמְרֹתְךָ שְׁמַרְתִּי: **[סח]** טוֹב אַתָּה וּמַטִּיב לְמַדְנִי חֲקִיד: **[סט]** טָפְלוּ עָלַי שָׁקָר זָדִים אֲנִי בְּכָל לֵב אֶצַּר פְּקוּדֶיךָ: **[ע]** טָפַשׁ כַּחֲלָב לֵבָם אֲנִי תוֹרֹתְךָ שֶׁעָשִׂיתִי: **[עא]** טוֹב לִי כִּי עָנִיתִי לְמַעַן אֶלְמַד חֲקִיד: **[עב]** טוֹב לִי תוֹרַת פִּיד מֵאֲלֹפֵי זֶהָב וְכֶסֶף: (פ) **[עג]** יָדִיד עֲשׂוֹנִי וִיכֻנְנוֹנִי הִבִּינִי וְאֶלְמַדָּה מִצְוֹתֶיךָ: **[עד]** יִרְאִיד יִרְאוּנִי וְיִשְׁמַחוּ כִּי לְדַבְּרְךָ יִחְלֹתִי: **[עה]** יִדְעֹתִי יְהוָה כִּי צָדִק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאֱמוּנָה עָנִיתִנִי: **[עו]** יְהִי נָא חֲסִידְךָ לְנַחֲמִנִי כְּאִמְרֹתְךָ לְעַבְדְּךָ: **[עז]** יִבְאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחִיָּה כִּי תוֹרֹתְךָ שֶׁעָשִׂיתִי: **[עח]** יִבְשׂוּ זָדִים כִּי שָׁקָר עֲוֹתוֹנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ בְּפְקוּדֶיךָ: **[עט]** יִשׁוּבוּ לִי יִרְאִיד (וִידְעוּ) וְיִדְעִי עֲדֹתֶיךָ: **[פ]** יְהִי לְבִי תָמִים בְּחֲקִיד לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ: (פ) **[פא]** כָּלְתָה לְתַשׁוּעָתְךָ נִפְשִׁי לְדַבְּרְךָ יִחְלֹתִי: **[פב]** כָּלוּ עֵינַי לְאִמְרֹתְךָ לֵאמֹר מָתִי תִנְחַמְנִי: **[פג]** כִּי הִיִּיתִי כְּנָאֵד בְּקִיטוֹר חֲקִיד לֹא שָׁכַחְתִּי: **[פד]** כִּמָּה יָמֵי עַבְדְּךָ מָתִי תַעֲשֶׂה בְּרֹדְפִי מִשְׁפָּט: **[פה]** כָּרוּ לִי זָדִים שִׁיחוֹת אֲשֶׁר לֹא כְּתוֹרֹתְךָ: **[פו]** כָּל מִצְוֹתֶיךָ אֱמוּנָה שָׁקָר רִדְפוּנִי עֲזָרְנִי: **[פז]** כִּמְעַט כְּלוּנִי בְּאָרֶץ וְאֲנִי לֹא עֲזַבְתִּי פְקוּדֶיךָ: **[פח]** כְּחֲסִידְךָ חִינִי וְאֲשַׁמְרָה עֲדוּת פִּיד: (פ) **[פט]** לְעוֹלָם יְהוָה דְּבָרְךָ נֶצֶב בְּשָׁמַיִם: **[צ]** לָדֹר וְדֹר אֱמוּנָתְךָ כּוֹנֶנֶת אָרֶץ וְתַעֲמֹד: **[צא]** לְמִשְׁפָּטֶיךָ עֲמֹד הַיּוֹם כִּי הִכַּל עַבְדֶּיךָ: **[צב]** לוּלִי תוֹרֹתְךָ שֶׁעָשִׂיתִי אֲזִי אֲבִדְתִּי בְּעֵינַי: **[צג]** לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁכַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי בָם חִיִּיתִנִי: **[צד]** לָךְ אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי כִּי פְקוּדֶיךָ דִּרְשֵׁתִי: **[צה]** לִי קוֹו רְשָׁעִים לְאִבְדְנִי עֲדֹתֶיךָ אֶתְבוֹנוּ: **[צו]** לְכָל תִּכְלָה רְאִיתִי קֶץ רַחֲבָה מִצְוֹתְךָ מְאֹד: (פ) **[צז]** מָה אֶהְבֵּתִי תוֹרֹתְךָ כָּל הַיּוֹם הִיא שִׁיחֹתִי: **[צח]** מֵאִיבִי תַחֲכַמְנִי מִצְוֹתְךָ כִּי לְעוֹלָם הִיא לִי: **[צט]** מִכָּל מְלַמְדֵי הַשִּׁכְלָתִי כִּי עֲדוּתֶיךָ שִׁיחָה לִּי: **[ק]** מִזְקָנִים אֶתְבוֹנוּ כִּי פְקוּדֶיךָ נִצְרֹתִי: **[קא]** מִכָּל אֶרֶץ רָע כָּלֹאֲתִי רָגְלִי לְמַעַן אֲשַׁמֵּר דְּבָרְךָ: **[קב]** מִמִּשְׁפָּטֶיךָ לֹא סָרְתִּי כִּי אַתָּה הוֹרֹתִנִי: **[קג]** מָה נִמְלָצוּ לִחַיִּי אִמְרֹתְךָ מִדְּבַשׁ לִפִּי: **[קד]** מִפְּקוּדֶיךָ אֶתְבוֹנוּ עַל כֵּן שִׁנְאַתִּי כָּל אֶרֶץ שָׁקָר: (פ) **[קה]** נִרְ לְרָגְלִי דְּבָרְךָ וְאוֹר לְנִתִּיבֹתִי: **[קו]** נִשְׁבַּעְתִּי וְאֶקְיָמָה לְשֹׁמְרֵי מִשְׁפָּטִי צִדִּיק: **[קז]** נִעְנִיתִי עַד מְאֹד יְהוָה חִינִי כְּדַבְּרְךָ: **[קח]** נִדְבוֹת פִּי רָצָה נָא יְהוָה וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַדְנִי: **[קט]** נִפְשִׁי בְּכָפִי תָמִיד וְתוֹרֹתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: **[קי]** נִתְּנוּ רְשָׁעִים פֶּחַ לִי וּמִפְּקוּדֶיךָ לֹא תַעֲיִתִּי: **[קיא]** נִחְלֹתִי עֲדוּתֶיךָ לְעוֹלָם כִּי שֶׁשׁוֹן לְבִי הִמָּה: **[קיב]** נָטִיתִי לְבִי לַעֲשׂוֹת חֲקִיד לְעוֹלָם עֶקֶב: (פ) **[קיג]** סַעֲפִים שִׁנְאַתִּי וְתוֹרֹתְךָ אֶהְבֵּתִי: **[קיד]** סִתְרִי וּמִגְנִי אַתָּה לְדַבְּרְךָ יִחְלֹתִי:

קטו סורו ממני מרעים ואצרה מצות אלהי: **קטז** סמכני כאמרתך ואחיה ואל תבישני משברי: **קיז** סעדני ואושעה ואשעה בחקיקת תמיד: **קית** סלית כל שוגים מחקיק כי שקר תרמיתם: **קיט** סגים השבת כל רשעי ארץ לכן אהבתי עדתיך: **קכ** סמר מפחדך בשרי וממשפטך יראתי: (פ) **קכא** עשיתי משפט וצדק בל תניחני לעשקי: **קכב** ערב עבדך לטוב אל יעשקני זדים: **קכג** עיני כלו לישועתך ולאמרת צדקך: **קכד** עשה עם עבדך כחסדך וחקיקת למדני: **קכה** עבדך אני הבינני ואדעה עדתיך: **קכו** עת לעשות ליהוה הפרו תורתך: **קכז** על כן אהבתי מצותיך מזהב ומפז: **קכח** על כן כל פקודי כל ישרתי כל ארח שקר שנאתי: (פ) **קכט** פלאות עדותיך על כן נצרתם נפשי: **קל** פתח דבריך יאיר מבין פתיים: **קלא** פי פערתי ואשאפה כי למצותיך יאבתי: **קלב** פנה אלי וחנני כמשפט לאהבי שמך: **קלג** פעמי הכן באמרתך ואל תשלט בי כל און: **קלד** פדני מעשק אדם ואשמרה פקודיך: **קלה** פניך האר בעבדך ולמדני את חקיקך: **קלו** פלגי מים ירדו עיני על לא שמרו תורתך: (פ) **קלז** צדיק אתה יהוה וישר משפטך: **קלח** צוית צדק עדתיך ואמונה מאד: **קלט** צמתתני קנאתי כי שכחו דבריך צרי: **קמ** צרופה אמרתך מאד ועבדך אהבה: **קמא** צעיר אנכי ונבזה פקדיך לא שכחתי: **קמב** צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת: **קמג** צר ומצוק מצאוני מצותיך שעשעי: **קמד** צדק עדותיך לעולם הבינני ואחיה: (פ) **קמה** קראתי בכל לב ענני יהוה חקיק אצרה: **קמו** קראתיך הושיעני ואשמרה עדתיך: **קמז** קדמתי בנשף ואשועה (לדברך) לדברך יחלתי: **קמח** קדמו עיני אשמרות לשיח באמרתך: **קמט** קולי שמעה כחסדך יהוה כמשפטך חניני: **קנ** קרבו רדפי זמה מתורתך רחקו: **קנא** קרוב אתה יהוה וכל מצותיך אמת: **קנב** קדם ידעתי מעדתיך כי לעולם יסדתם: (פ) **קנג** ראה עניי וחלצני כי תורתך לא שכחתי: **קנד** ריבה ריבי וגאלני לאמרתך חניני: **קנה** רחוק מרשעים ישועה כי חקיק לא דרשו: **קנו** רחמך רבים יהוה כמשפטך חניני: **קנז** רבים רדפי וצרי מעדותיך לא נטיתי: **קנח** ראיתי בגדים ואתקוטטה אשר אמרתך לא שמרו: **קנט** ראה כי פקודיך אהבתי יהוה כחסדך חניני: **קס** ראש דברך אמת ולעולם כל משפט צדקך: (פ) **קסא** שרים רדפוני חנם (ומדברך) ומדברך פחד לבי: **קסב** שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב: **קסג** שקר שנאתי ואתעבה תורתך אהבתי: **קסד** שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך: **קסה** שלום רב לאהבי תורתך

וְאִין לְמוֹ מְכָשׁוּל: **[קסו]** שְׁבַרְתִּי לִישׁוּעָתְךָ יְהוָה וּמִצֹּתֶיךָ עָשִׂיתִי:
[קסז] שְׁמֶרָה נִפְשִׁי עֲדָתֶיךָ וְאַהֲבָם מְאֹד: **[קסח]** שְׁמַרְתִּי פְקוּדֶיךָ
 וְעֲדָתֶיךָ כִּי כָל דַּרְכֵי נִגְדָּד: **(פ)** **[קסט]** תִּקְרַב רִנָּתִי לִפְנֶיךָ יְהוָה כְּדַבְּרֶךָ
 הַבִּינֵנִי: **[קע]** תָּבוֹא תַּחֲנֹנִתִּי לִפְנֶיךָ כְּאַמְרֶתְךָ הַצִּילֵנִי: **[קעא]** תִּבְעֶנָּה
 שְׁפָתִי תִהְלֶה כִּי תִלְמַדְנִי חֻקֶּיךָ: **[קעב]** תַּעַן לְשׁוֹנִי אִמְרֶתְךָ כִּי כָל
 מִצֹּתֶיךָ צָדֵק: **[קעג]** תֵּהִי יָדְךָ לְעֲזָרָנִי כִּי פְקוּדֶיךָ בְּחֶרְתִּי:
[קעד] תִּאֲבָתִי לִישׁוּעָתְךָ יְהוָה וְתוֹרָתְךָ שֶׁעָשִׂי: **[קעה]** תַּחֲי נִפְשִׁי
 וְתִהְלַלְךָ וּמִשְׁפָּטְךָ יַעֲזָרָנִי: **[קעו]** תַּעֲיִתִי כְּשֶׁה אֲבִד בִּקְשׁ עֲבָדְךָ כִּי
 מִצֹּתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: **(פ)**

יֹאמֶר חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה 'שִׁיר הַמַּעֲלוֹת' (תַּהֲלִילִים קב–קלד)
וַיַּחֲזֹר עֲלֵיהֶם חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה פַעַמִּים!

- א. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֶל יְהוָה בְּצִרְתָּהּ לִי קִרְאתִי וַיַּעֲנֵנִי:
[ב] יְהוָה הַצִּילָה נִפְשִׁי מִשְׁפַּת שִׁקָּר מִלְּשׁוֹן רְמִיָּה: **[ג]** מֶה יִתֵּן
 לָךְ וּמֶה יִסִּיף לָךְ לְשׁוֹן רְמִיָּה: **[ד]** חֲצִי גִבּוֹר שְׁנוּנִים עִם גִּחְלִי
 רְתָמִים: **[ה]** אוֹיֵה לִי כִּי גִרְתִּי מִשָּׁךְ שִׁכְנַתִּי עִם אֶהְלִי קֶדֶר:
[ו] רַבַּת שִׁכְנָה לָהּ נִפְשִׁי עִם שׁוֹנָא שְׁלוֹם: **[ז]** אֲנִי שְׁלוֹם וְכִי
 אֲדַבֵּר הִמָּה לַמַּלְחָמָה: **(פ)**
- ב. **[א]** שִׁיר לַמַּעֲלוֹת אֲשָׁא עֵינֵי אֶל הַהָרִים מֵאִין יָבֹא עֲזָרִי:
[ב] עֲזָרִי מֵעַם יְהוָה עֲשֵׂה שְׁמִים וְאַרְץ: **[ג]** אֵל יִתֵּן לְמוֹט רִגְלֶךָ
 אֵל יָנוּם שְׁמֶרְךָ: **[ד]** הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל:
[ה] יְהוָה שְׁמֶרְךָ יְהוָה צִלְךָ עַל יָד יְמִינֶךָ: **[ו]** יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא
 יִכְבֶּה וַיִּרְחַב בְּלִילָהּ: **[ז]** יְהוָה יִשְׁמְרְךָ מִכָּל רָע יִשְׁמַר אֶת נִפְשֶׁךָ:
[ח] יְהוָה יִשְׁמַר צֵאתְךָ וּבּוֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: **(פ)**
- ג. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שְׁמַחְתִּי בְּאַמְרִים לִי בֵּית יְהוָה גִּלְךָ:
[ב] עֲמֻדוֹת הָיוּ רִגְלֵינוּ בְּשַׁעְרֶיךָ יְרוּשָׁלַם: **[ג]** יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה
 כְּעִיר שֶׁחִבְרָה לָהּ יַחֲדוֹ: **[ד]** שֵׁשׁ עָלוּ שְׁבָטִים שְׁבָטֵי יְהוָה עֲדוֹת
 לְיִשְׂרָאֵל לְהָדוֹת לְשֵׁם יְהוָה: **[ה]** כִּי שָׁמָּה יֵשְׁבוּ כִסְאוֹת לְמִשְׁפַּט
 כִּסְאוֹת לְבֵית דָּוִד: **[ו]** שְׂאֵלוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַם יִשְׁלִיו אֶהְבֶּיךָ:
[ז] יְהִי שְׁלוֹם בְּחִילְךָ שְׁלוֹה בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ: **[ח]** לְמַעַן אַחֲי וְרַעֲי
 אֲדַבֵּרָה נָא שְׁלוֹם בָּךְ: **[ט]** לְמַעַן בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲבַקֶּשֶׁה טוֹב
 לָךְ: **(פ)**
- ד. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֵלֶיךָ נִשְׂאתִי אֶת עֵינֵי הַיֹּשֵׁבִי בַשְּׁמַיִם:
[ב] הִנֵּה כְּעֵינִי עֲבָדִים אֶל יָד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינִי שִׁפְחָה אֶל יָד
 גְּבוּרָתָהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד שִׁיחַנְנוּ: **[ג]** חֲנֻנוּ יְהוָה
 חֲנֻנוּ כִּי רַב שְׁבַעְנוּ בּוֹז: **[ד]** רַבַּת שְׁבַעָה לָהּ נִפְשָׁנוּ הַלְעַג
 הַשְּׂאֲנָנִים הַבּוֹז לַגֵּאִיוֹנִים: **(פ)**

ה. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד לִוִּי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ יֹאמֶר נָא יִשְׂרָאֵל:
[ב] לִוִּי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ בְּקוֹם עָלֵינוּ אָדָם: **[ג]** אֲזִי חַיִּים
 בְּלַעֲוֵנוּ בַּחֲרוֹת אָפֶם בָּנוּ: **[ד]** אֲזִי הַמִּים שִׁטְפוּנוּ נַחֲלָה עֶבֶר עַל
 נַפְשֵׁנוּ: **[ה]** אֲזִי עֶבֶר עַל נַפְשֵׁנוּ הַמִּים הַזֵּידוֹנִים: **[ו]** בְּרוּךְ יְהוָה
 שְׁלֹא נִתְּנָנוּ טָרֶף לְשִׁנֵּיהֶם: **[ז]** נַפְשֵׁנוּ כַּצִּפּוֹר נִמְלָטָה מִפֶּחַ
 יוֹקָשִׁים הִפַּח נִשְׁבֵּר וְאִנְחָנוּ נִמְלָטָנוּ: **[ח]** עֲזָרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה
 עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: (פ)

ו. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים בִּיהוָה כֹּהֵר צִיּוֹן לֹא יִמוּט לַעֲוֹלָם
 יֵשֵׁב: **[ב]** יְרוּשָׁלַם הָרִים סָבִיב לָהּ וַיהוָה סָבִיב לַעֲמוֹ מַעֲתָה
 וְעַד עוֹלָם: **[ג]** כִּי לֹא יִנוּחַ שִׁבְט הָרָשָׁע עַל גּוֹרֵל הַצַּדִּיקִים לְמַעַן
 לֹא יִשְׁלַחוּ הַצַּדִּיקִים בַּעֲוֹלָתָהּ יְדִיהֶם: **[ד]** הִיטִיבָהּ יְהוָה
 לְטוֹבִים וּלְיִשְׂרָאֵל בְּלִבּוֹתָם: **[ה]** וְהַמָּטִים עֲקֻלְקֻלוֹתָם יוֹלִיכֶם
 יְהוָה אֶת פְּעָלֵי הָאֵוֶן שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל: (פ)

ז. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוּב יְהוָה אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הֵייוֹנוּ כְּחִלְמִים:
[ב] אֲזִי יִמְלֹא שְׁחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה אֲזִי יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְדִּיל
 יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי: **[ג]** הַגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הֵייוֹנוּ
 שְׂמֵחִים: **[ד]** שׁוּבָה יְהוָה אֶת (שְׁבוּתָנוּ) שְׁבִיתָנוּ כְּאִפְרִיקִים
 בְּנִגְבִּ: **[ה]** הַזְרַעִים בְּדַמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ: **[ו]** הַלּוֹךְ יִלְךְ וּבִכְלָה
 נִשְׂא מִשָּׁךְ הַזֶּרַע בָּא יָבֹא בְרִנָּה נִשְׂא אֶלְמָתִיו: (פ)

ח. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשִׁלְמָה אִם יְהוָה לֹא יִבְנֶה בֵּית שְׁוֹא עֲמֻלוֹ
 בּוֹנִיו בּוֹ אִם יְהוָה לֹא יִשְׁמֵר עִיר שְׁוֹא שֹׁקֵד שׁוֹמֵר: **[ב]** שְׁוֹא
 לָכֶם מִשְׁכִּימִי קוֹם מֵאַחֲרֵי שַׁבָּת אֲכָלִי לֶחֶם הָעֶצְבִּים כֵּן יִתֵּן
 לִידִידוֹ שְׂנֵא: **[ג]** הִנֵּה נַחֲלַת יְהוָה בָּנִים שָׂכָר פְּרִי הַבֶּטֶן:
[ד] כַּחֲצִים בֵּיד גִּבּוֹר כֵּן בָּנֵי הַנְּעוּרִים: **[ה]** אֲשֶׁרִי הַגִּבֹּר אֲשֶׁר
 מִלֵּא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם לֹא יִבְשׁוּ כִּי יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבֵים בְּשָׁעַר:

ט. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁרִי כָל יִרְאָה יְהוָה הַהֶלֶךְ בְּדַרְכָּיו: **[ב]** יִגִּיעַ
 כְּפִיד כִּי תֹאכַל אֲשֶׁרִיד וְטוֹב לָךְ: **[ג]** אֲשַׁתְּךָ כִּגְפֹן פְּרִיָּה בִּירְכָתִי
 בִּיתְךָ בְּנִיד כְּשִׁתְּלִי זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ: **[ד]** הִנֵּה כִּי כֵן יִבְרַךְ
 גִּבּוֹר יִרְאָה יְהוָה: **[ה]** יִבְרַכְךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן וּרְאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם כָּל
 יְמֵי חַיֶּיךָ: **[ו]** וּרְאָה בָנִים לְבָנִיד שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל: (פ)

י. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת רַבַּת צָרְרוֹנִי מְנַעוּרִי יֹאמֶר נָא יִשְׂרָאֵל:
[ב] רַבַּת צָרְרוֹנִי מְנַעוּרִי גַם לֹא יָכְלוּ לִי: **[ג]** עַל גְּבִי חֲרָשׁוֹ
 חֲרָשִׁים הָאֲרִיכוּ (לְמַעֲנוֹתָם) לְמַעֲנִיתָם: **[ד]** יְהוָה צַדִּיק קָצָץ
 עֲבוֹת רָשָׁעִים: **[ה]** יִבְשׁוּ וַיִּסָּגוּ אַחֲרָי כָּל שִׁנְאֵי צִיּוֹן: **[ו]** יִהְיוּ
 כַּחֲצִיר גִּגּוֹת שִׁקְדָּמַת שֶׁלֶף יִבֹּשׁ: **[ז]** שְׁלֹא מִלֵּא כִפּוֹ קוֹצֵר וְחִצָּנוּ
 מַעֲמָר: **[ח]** וְלֹא אָמְרוּ הַעֲבָרִים בִּרְכַּת יְהוָה אֲלֵיכֶם בִּרְכָנוּ
 אֲתֶכֶם בְּשֵׁם יְהוָה: (פ)

יא. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעֲמָקִים קִרְאֲתִיד יְהוָה: **[ב]** אֲדֹנִי שְׂמַעָה
 בְּקוֹלִי תִהְיֶינָה אֲזָנֶיךָ קִשְׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנֵי: **[ג]** אִם עֲוֹנוֹת

תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד: **[ד]** כִּי עִמָּךְ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּנּוֹרָא:
[ה] קוֹיִתִּי יְהוָה קוֹתֶה נַפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלֵתִי: **[ו]** נַפְשִׁי לֹאֲדָנִי
מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר שְׁמָרִים לְבַקֵּר: **[ז]** יַחַל יִשְׂרָאֵל אֵל יְהוָה כִּי עִם
יְהוָה הַחֲסֵד וְהִרְבָּה עִמּוֹ פְדוּת: **[ח]** וְהוּא יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל
עוֹנְתָיו: **(פ)**

יב. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד יְהוָה לֹא גָבַהּ לִבִּי וְלֹא רָמוּ עֵינַי וְלֹא
הִלַּכְתִּי בַּגְדָּלוֹת וּבִנְפִלְאוֹת מִמֶּנִּי: **[ב]** אִם לֹא שׁוֹיִתִּי וְדוֹמַמְתִּי
נַפְשִׁי כְּגִמְלָה עָלַי אִמוֹ כְּגִמְלָה עָלַי נַפְשִׁי: **[ג]** יַחַל יִשְׂרָאֵל אֵל יְהוָה
מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יג. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת זְכוֹר יְהוָה לְדָוִד אֶת כָּל עֲנוֹתָיו: **[ב]** אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע לַיהוָה נָדָר לֹאֲבִיר יַעֲקֹב: **[ג]** אִם אָבֹא בְּאֶהֱל בֵּיתִי אִם
אֶעֱלֶה עַל עֵרֶשׁ יְצוּעֵי: **[ד]** אִם אֶתֵּן שְׁנַת לַעֲיִנִי לְעַפְעָפִי תִּנּוּמָה:
[ה] עַד אֲמַצֵּא מָקוֹם לַיהוָה מִשְׁכָּנֹת לֹאֲבִיר יַעֲקֹב: **[ו]** הִנֵּה
שְׁמַעְנוּהָ בְּאַפְרָתָה מִצְאֹנָה בְּשֵׁדֵי יַעֲר: **[ז]** נְבוֹאָה לְמִשְׁכָּנֹתָיו
נִשְׁתַּחֲוֶה לַהֲדָם רִגְלָיו: **[ח]** קוֹמָה יְהוָה לִמְנוּחָתְךָ אֶתָּה וְאֶרֶן
עֶדְךָ: **[ט]** כִּהְנִיךְ יִלְבָּשׁוּ צִדֵּק וְחִסְדֶּיךָ יִרְנְנוּ: **[י]** בַּעֲבוּר דָּוִד
עַבְדְּךָ אֵל תִּשָּׁב פָּנָי מִשִּׁיחֶךָ: **[יא]** נִשְׁבַּע יְהוָה לְדָוִד אֶמֶת לֹא
יִשׁוּב מִמֶּנָּה מִפְּרִי בִטְנְךָ אִשִּׁית לְכֶסֶּא לְךָ: **[יב]** אִם יִשְׁמְרוּ בְּנִיךְ
בְּרִיתִי וְעֲדוֹתַי זֹאת אֶלְמָדָם גַּם בְּנֵיהֶם עַדִּי עַד יִשְׁבּוּ לְכֶסֶּא לְךָ:
[יג] כִּי בַחַר יְהוָה בְּצִיּוֹן אֹנֶה לְמוֹשָׁב לוֹ: **[יד]** זֹאת מְנוּחָתִי
עַדִּי עַד פֶּה אֲשַׁב כִּי אוֹתִיָּה: **[טו]** צִידָה בָּרֶךְ אֲבִירָהּ אֲבִירָהּ
אֲשַׁבֵּיעַ לָחֶם: **[טז]** וְכִהְנִיָּה אֶלְבִּישׁ יִשַׁע וְחִסְדֶּיהָ רִגְנוּ יִרְנְנוּ:
[יז] שֵׁם אֲצַמִּיחַ קֶרֶן לְדָוִד עֲרֻכְתִּי נֹר לְמִשְׁיחִי: **[יח]** אוֹיְבָיו
אֶלְבִּישׁ בִּשֵׁת וְעָלְיוּ יְצִיץ נִזְרוֹ: **(פ)**

יד. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד הִנֵּה מֶה טוֹב וּמֶה נָעִים שֶׁבֶת אַחִים
גַּם יַחַד: **[ב]** כְּשֶׁמֶן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ יֵרֵד עַל הַזָּקֵן זָקֵן אֶהְרֹן
שִׁירֵד עַל פִּי מְדוּתָיו: **[ג]** כָּטֹל חֶרְמוֹן שִׁירֵד עַל הָרָרִי צִיּוֹן כִּי
שֵׁם צִנֹּה יְהוָה אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם: **(פ)**

טו. **[א]** שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת יְהוָה כָּל עַבְדֵי יְהוָה הָעֹמְדִים
בְּבֵית יְהוָה בְּלִילֹת: **[ב]** שְׂאוּ יְדֵכֶם קֹדֶשׁ וּבָרְכוּ אֶת יְהוָה:
[ג] יְבָרְכֶךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן עֲשֵׂה שְׁמִים וְאַרְץ: **(פ)**

יאמר פרק זה שבע פעמים!

ויהי נעם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ
כּוֹנֵנָה: **[א]** יֵשֶׁב בְּסִתְרָה עָלֵינוּ בְּצֹל שְׂדֵי יִתְלוֹנֵן: **[ב]** אִמְרָ לַיהוָה מַחְסִי
וּמִצּוֹדֹתַי אֱלֹהֵי אֲבֹטָח בּוֹ: **[ג]** כִּי הוּא יִצְלָךְ מִפַּח יְקוֹשׁ מִדְּבַר הַוּוֹת:
[ד] בְּאַבְרָתוֹ יִסֹּךְ לְךָ וְתַחַת כִּנְפָיו תַּחֲסֶה צִנֹּה וְסַחֲרָה אִמְתּוֹ: **[ה]** לֹא
תִירָא מִפַּחֲךָ לִילָה מִחַץ יַעֲוִף יוֹמָם: **[ו]** מִדְּבַר בְּאֶפֶל יִהְלֹךְ מִקְטֵב יִשׁוּד

זֶכֶר חֲסִידוֹ ז

צְהָרִים: ז יִפֹּל מִצִּדָּד אֶלֶף וּרְבֻבָה מִימִינָה אֵלָיִךְ לֹא יָגֵשׁ: ח רַק
בְּעֵינֶיךָ תִּבְיֹט וְשִׁלְמַת רָשָׁעִים תִּרְאֶה: ט כִּי אַתָּה יְהוָה מַחְסִי עָלִיּוֹן
שְׁמַת מְעוֹנָה: י לֹא תֵאָנֶה אֵלָיִךְ רָעָה וְנָגַע לֹא יִקְרַב בְּאֶהְלֶךְ: יא כִּי
מִלְּאֲכִיו יֵצֵא לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ: יב עַל כַּפִּים יִשְׁאוּנֶךָ פֶּן תִּגָּף
בְּאֶבֶן רִגְלֶךָ: יג עַל שַׁחַל וּפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמָס כְּפִיר וְתַנִּין: יד כִּי בִי
חָשַׁק וְאֶפְלָטָהוּ אֲשׁוּבָהוּ כִּי יָדַע שְׁמִי: טו יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ אֲנֹכִי
בְּצָרָה אֲחַלְצֶהוּ וְאֶכְבְּדֶהוּ: טז אֶרְךָ יָמִים אֲשַׁבֵּיעֶהוּ וְאַרְאֶהוּ
בִּישׁוּעָתִי: (פ)

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי נא להי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנותמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנותמעט ממני, יתעורר סוד ב' וזוגי מ"ב דחיד וגדון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבויע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימא מחשבה העליונה, דבור אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות. מדרגה אחר מדרגה. מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לפי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, ויהי נא קרוב לשונעתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, בדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלות כל פה, ברוך שומע תפלה. אגא יהנה יאהדונה אוי נא לנו כי חטאנו אגא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שכרנו ותקנותינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהנה יאהדונה הושיעה המלך, אל תעזבנו, וביד זעמן אל תשנו, ולא לארץ אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פנתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלענו ואתה בטובך יהנה יאהדונה בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו וחסותינו ופשיענו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהי רצון אמרי-פי ותגיון לפי לפניך יהנה יאהדונה צורי וגאלי:

אחר כך יאמר "אדרא זוטא" (נמצא לקמן עמוד 608) ויעשה כפירה בתרגול, כמו בערב כפור.

יתן הכסף לעניים וראי שמים. ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

ת"ו ש"ל ב"ע